

İhtişam dolu bir Kral

Mesih İsa'nın Müjdesi.

Hans-Jörg Ronsdorf

İhtişam dolu bir Kral

Mesih İsa'nın Müjdesi

Hans-Jörg Ronsdorf

Genişletilmiş 2. baskı, Ağustos 2022

Resimler: Friederike Zeschky

Metin: Hans-Jörg Ronsdorf – tüm hakları saklıdır

Albis 6½, 87477 Sulzberg

İletişim e-postası: hj-ronsdorf@t-online.de

www.hans-joerg-ronsdorf.de

Almanca baskının ISBN numarası: 978-3-9826027-7-6

Redaksiyon: Gabriele Singer

Kapak tasarımı: Friederike Zeschky, Tobias Stricker

Alıntılanan Kutsal Kitap çevirileri (Almanca baskının):

Elberfelder, CSV

Das Buch, Roland Werner

Die Zürcher Bibel

Die Gute Nachricht

Neue Genfer Übersetzung

Biz evanjelik özgür kiliselere bağlı Hristiyanlarız ya da başka bir deyişle evanjelikleriz. Bu ad bizim için önemli değil. Başka birçok mezheple birlikte, yalnızca İsa Mesih'e iman eden ve onun ardından gitmeye çalışan Hristiyanlarız.

Yazar, boya teknolojisi alanında serbest çalışıyor. 1964 doğumlu. Eşi Christine ile birlikte 5 yetişkin çocukları var. Kutsal Kitap'ı tutkuyla inceliyor. Başkalarının onun üzerine ortaya koyduklarını da.

Özellikle iyi Hristiyanlar değiliz, ama iyi bir Kralımız var. En iyimiz ona ait olsun. Kutsal Kitap'la, neye iman ettiğimizin güvenilir kaynağı elimizde.

İsa'ya Tanrı'nın Oğlu ve dünyanın Rabbi olarak, kralların Kralı olarak tapınan ve ona hizmet eden herkesle birlikte muhteşem bir hedefe doğru yoldayız.

1 Üç Kelimeyle İyi Haber

Hristiyan mesajının ya da Hristiyan imanının en önemli noktasını tam isabetle dile getirmeye, özetlemeye üç kelime yetebilir mi? Evet, iyi haberin özü üç kelimedir. Ama bu konuda söylenecek daha çok şey olduğu da açık. İşte her biri tek başına bu özü anlatan *üç kelime*. Önce bir kez daha vurgulayayım: Bu, buzdağının yalnızca görünen kısmı, ama gerçekten de doruğu. Müjde, İsa hakkındaki haberdir. Çarmıha gerilen, dirilen, güç ve yücelikle taç giyip Tanrı'nın tahtına oturan İnsan hakkındaki haber. Özetle dünyaya verilen haber şudur:

İsa RAB'dir!
İsa Kral'dır!
İsa Mesih'tir!

Müjde, iyi haber, sevindirici haber işte budur. Müjde'den söz eden, bunu en önemli nokta olarak en başa koyacaktır. Bu üç kelime meseleyi tam isabetle özetler. Her şey buna bağlıdır. Dünya tarihinin dönüm noktasını ve Tanrı'nın kurtuluş tarihinin odak noktasını anlatırlar. Bu üç kelime bir cephe ve iktidar değişikliğini doğrular: ölüm güçlerinin yenilgisini. Umut var. İyi bir gelecek. Artık yanıtlar var. Pek çok şey yeni bir ışıkta görünüyor. *İsa'nın Rab olması her şeyi değiştirir.* Okumaya devam edin – ve gerçek Kral'ın bu hikâyesine kendinizi bırakın. İsa'nın hikâyesi ve onun görkemli sonu, iyi haber işte budur. Birinin herkesin ve her şeyin Rabbi olması, kendiliğinden herkes için iyi haber olmak zorunda değildir. Ama herkes için iyi haber olabilir. Çünkü bu İsa hikâyesi bu yüzden var. Ve bu yüzden bu iyi bir haberdir.

İsa Mesih'e neden kral diyorum? Yeni Antlaşma yazarlarının neredeyse hepsi ona böyle der, hatta Eski Antlaşma yazarları bile. Buna şu da eklenir: Mesih "*meshedilmiş olan*" demektir. Antik çağda, Yahudilikte de, kâhinler ve peygamberlerin yanı sıra özellikle krallar zeytinyağıyla *kral olarak meshedilirdi*; tıpkı bizim bir kralın taç giymesinden söz etmemiz gibi. Meshedilmiş olmak, özel bir görev için seçilmiş olmak demektir.

Mesih ile Hristos aynı anlama gelir. Birinci kelime İbraniceden, ikincisi Grekçeden gelir. Böylece bu unvan ve *Mesih* adı her zaman İsa'nın kral oluşunu da öne çıkarır ve yüceltir. Herkesin ve her şeyin üzerinde yönetici ve hükümdar

olarak; elbette özellikle kendi halkı, Mesih'i ikrar edenler için ve onların üzerinde. Onlar için İsa Rab'dir. Ve Kral'dır. Çünkü aynı zamanda Mesih'in krallığı olan Tanrı'nın Krallığı'na ait olan biri, yalnızca onu kral edinebilir.

Bu arada Rab İsa Mesih hakkındaki metinlerde, açıkça kral diye anılmadığı yerlerde bile, kral motifi sık sık fark edilir. Bununla ilgili daha fazlası sonraki bölümlerde.

Tüm zamanların en büyük sorusu şudur ve öyle kalacaktır: Büyük sorularımızın ve sorunlarımızın üstesinden kim gelebilir – ya da onları çözmemize kim yardım edebilir? Ve her biri için kişisel olarak: İnsan kendini kime emanet edebilir? İnsanlık olarak kendimizi kime emanet edebiliriz? – insanları ve onların yuvası olan gezegenimizi kurtarmak için?

İnsanların kendilerini emanet ettiği dünyamızın ve tarihimizin büyüklerinin çoğu zaman ortak bir yanı vardı: Güç düşkünü, entrikacı ve yozlaşmış insanlardı, ceset çiğnemekten çekinmezlerdi. İnsanları sömürdüler, onları anlamsız savaşlara gönderdiler. Halk açlık çekerken şatafat içinde yaşadılar. Bugünün güçlüleri bundan kurtulmuş olsaydı ne güzel olurdu.

İçimizde birine ait olma, kendimizi birine, herhangi birine kaptırma özlemi var. Kendini hiç tereddüt etmeden bir başkasına emanet etme özlemi. Kimileri bunu güçlü biçimde hisseder, kimileri de böyle birini bulma umudunu yitirmiştir. Tanrı özlemimize nasıl karşılık verir? Dünyaya, insanın kendini kaptırabileceği ve kaptırmasına izin verilen, ama bu yüzden mahvolmayacağı birini vererek.

Kendini değil, bizi düşünen biri. Kral olmayı hak eden bir kral. Bizi, en derin ihtiyaçlarımızı ve özlemlerimizi bilen. Ve bunlarla ilgilenen. Bunu gerçekten isteyen ve yapabilen biri. İnsan olmayı bilen ve yaşamış olan. Benim ve başka birçok kişinin kanaati şudur: Bu kişi İsa'dır, Mesih'tir!

Sizi bu eşsiz Kral'ı tanımaya davet ediyorum. Kısa ve yoğun bir keşif yolculuğuna benimle birlikte çıkın. Birkaç anlığına buna kendinizi bırakın.

Ne büyük sevinç! Zafer habercisi dağların üzerinden koşarak geliyor! İyi haber getiriyor, esenlik ve kurtuluş duyuruyor, Siyon kentine şöyle diyor: 'Tanrın bütün dünyanın kralıdır!'

Yeşaya 52:7

Okumak ve derinleşmek için: Elçilerin İşleri 2:33-36; 3:13-20; 4:10-12; 13:37-39; 17:30-31; Daniel 2:44; Zekeriya 9:9; 14:9; Matta 27:11; Yuhanna 18:37; İbraniler 7:1-3; Vahiy 1:5; 19:16; Mısır'dan Çıkış 40:15; 1 Samuel 15:17; 16:3, 12-13; 2 Samuel 2:4, 7; 5:3, 17; 12:7; Mezmur 89:20; 1 Krallar 1:34, 39, 45; 5:1; 1 Tarihler

11:3; 14:8; 29:22; Mısır'dan Çıkış 28:41; 30:30; 40:15; Levililer 7:36; Çölde Sayım 3:3; İbraniler 2:14; 4:15; Süleyman'ın Özdeyişleri 16:15.

2 Bugün Hâlâ Bir Krala İhtiyacımız Var mı?

Konuya girmeden önce önemli bir şey: Monarşinin savunucusu ya da onun için mücadele eden biri değilim. Çağımız için demokrasiyi tercih edilecek yönetim biçimi olarak görüyorum. Siyasi güçleri en iyi o dengeleyebilir. Böyle bir düzende yaşadığım için minnettarım. İmparator, kral ya da cumhurbaşkanı olsun, egemen bir tek adamın gücünü kötüye kullanma tehlikesi, siyasi modele göre büyüktür. Güncel olaylar bunu en acı biçimde gösteriyor. Ama insanların güç ve etki sahibi olduğu yerde hiçbir zaman tam bir güvence olmayacaktır. Sonsuzluğun bu yanında kusursuz bir yönetim biçimi yoktur. İnsanlar kusursuz olmadıkça bu böyle kalacak. Ve her yönetim biçimi Tanrı'nın bereketi altında bir bereket olabilir.

Yine de bütün yetkilere, her soruda ve her konuda tam otoriteye sahip bir kraldan yanayım. *Ama yalnızca ona güvenilebiliyorsa.* Ne paraya ne de askere ihtiyacı olmadığı kesinse. Yalan dolan bilmeyen bir kral. "Yüreği temiz" biri. Bencil amaçları olmayan. Yetkin, bu görev için doğmuş bir kral. İnsanın kendini çekincesiz emanet edebileceği bir kral. Bize böyle biri gerekiyor. Söz konusu olan işte bu Biri. İyi haber budur. Tanrı'nın Krallığı'nın Müjdesi.

Evet, ona, bu Biri'ne ihtiyacımız var. Kralımız, Rabbimiz ve Tanrımız olarak. Bize kardeşlerim diyen biri. Bize öyle de davranan.

Rab İsa'ya, şu anda nerede olursak olalım, doğrudan seslenebiliriz. Bu Kral herkesi dinler, her zaman ve her yerde huzuruna kabul eder. Kutsal Kitap bu kabule dua der. Onun tahtına yaklaşmak. İmanla, sanki gözle görülen bir gerçeklikmiş gibi. Bu Kral'ın tahtı bizden yalnızca bir adım, yalnızca bir dua uzaklıkta – bir adım, ve Kral'la konuşuyoruz. Yüksek sesle, alçak sesle, düşüncede. Sessizce, çekinerek, kuşkuyla. Ağlayarak, haykırarak, fısıldayarak. O her şeyi duyar. Ona yakaralım; yardım için, bağışlanma için, özgürlük için! Eli uzanmış – tutalım onu!

Böylece şimdiden çok şeyi önceden söylemiş olduk. En baştan başlayalım.

Yardım için haykırışlarım sana ulaşsın, ey Kralım, ey Tanrım, çünkü yalnızca sana dua ediyorum!

Mezmur 5:2

"Kimdir bu yüce Kral? Her Şeye Egemen RAB, yüce Kral odur."

Mezmur 24:10

Okumak ve derinleşmek için: Yuhanna 20:17; Matta 19:28; Luka 22:30; 2 Timoteos 2:12; Vahiy 5:10; 20:4; Romalılar 5:2; Efesliler 2:18; 3:12; İbraniler 4:16; Mezmur 50:15.

3 Başlangıca Dönüş: Aden'deki Krallar

Tanrı biz insanları kendi kralları olarak istiyor. Evet, doğru okuyorsunuz! İstisnasız her insan, kadın olsun erkek olsun, bir kraliçe ve bir kral olmalı. Her şey tam da böyle başladı. Evrenin Kralı Tanrı, insanı erkek ve kadın olarak yarattı. Birlikte krallara yaraşır bir onura sahip bir çift. Çünkü Tanrı'nın suretinde yaratılmışlardı. Tanrı'nın temsilcileriydiler. Krallara özgü görevlerle. Aden'deki bahçe ve bütün yeryüzü egemenlik alanlarıydı. Bu ikisi için egemenlik sürmek, ilgilenmek, korumak ve işlemek demekti. Birbirleri üzerinde egemenlik sürmek ya da başka insanlara hükmetmek değil, onları ya da yaratılışı sömürmek de değil.

Yaratılış kitabının yaratılış anlatısıyla birlikte ortaya çıktığı dönemde, Eski Doğu'da bu, olağanüstü bir şeydi. Kültüre aykırıydı. Çağın ruhuna karşıydı. Tanrıların oğulları olma ayrıcalığı yalnızca krallarındı. Kral olmayı demokratik yoldan değil, kendi zorlarıyla başarmış olanların. Yani güçlü olanların. Ve bu konumu sonra miras bırakanların. Geri kalan herkes, bugün bildiğimiz anlamda insan hakları olmayan hizmetkârlar ve kölelerdi.

Kral ve kraliçe, Adem ile Havva'nın – mecazi anlamda – bir sarayı ya da bir tapınağı vardı. Aden bahçesi Tanrı'nın bu ikisine armağanıdır ve onların bütün torunları için düşünülmüştü. Çünkü cennet bütün yeryüzüne yayılacaktı. Bütün insanlar için iyi bir yuva olacaktı.

Kuşkusuz Tanrı her şeyin Kralı'dır. Her şeyin Yaratıcısı, Koruyucusu ve Rabbi olarak. İnsan çifti, kral naipleri olarak Yaratıcısının bir yansımasıydı. Onunla birlikte ve onun yerine yönetmek, Tanrısal tasarı buydu.

Cennet bahçesinde hiçbir eksik yoktu. Yeterinden fazlası vardı. Tanrı'nın kendisi düzenli olarak ziyarete gelirdi. İnsanlar da Tanrı'nın kendisi kadar özenli olmalıydı ve olabilirdi.

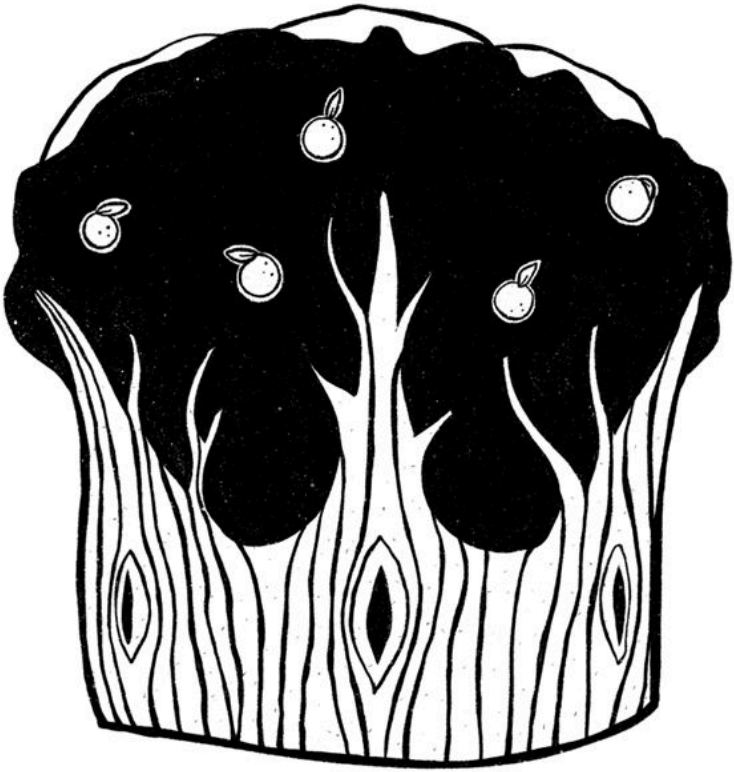

Ani bir kopuş bu huzurlu tabloya son verdi. Naipler artık hükümdarlarına güvenmiyor ve itaat etmiyorlar. Yaratıcılarının onlara iyilik isteyip istemediğinden kuşku duyuyorlar. Mutlulukları için eksik olan iyi bir şeyi onlardan esirgeyip esirgemediğinden.

Böylece almamaları açıkça buyrulmuş olan bir şeyi alıyorlar. Yaratıcı ile yaratık arasındaki farkı belirleyen bir buyruk. İyiyle kötüyü bilme ağacının yasak meyvesini yiyorlar. Kötülük ancak yapıldığında bilinir. Çizgi aşılıyor, kazanılan bilginin bedeli ağır ödeniyor. Artık her şey farklı. Koruma ve güven sağlayan artık cennet ve Tanrı'nın görünür varlığı değil; Aden'in ötesinde bir varoluş

mücadelesi, sürekli bir hayatta kalma savaşı başlıyor. Artık hiçbir şey güvende değil. Doğa serttir ve insanlar da sertleşir.

İnsanın krallık onuru kalıcıdır. Ama zarar görmüştür, Tanrı'nın sureti bozulmuştur, hem de öyle ki insanlar başka insanlar üzerinde egemenlik kurmaya ve gücü ele geçirmeye başlar. Kendilerini başkalarının üzerine kral yaparlar. Yaratıcının yerine putları koyarlar. Hayatta kalma savaşında rekabet başlar. Güçlü olan kazanır. Ya da hayatta kalır. Krallık onuru biz insanlar tarafından bozulur. İnsanlar çoğu zaman Tanrı'nın iyi idealinden çok yabani hayvanlara benzerler.

Bunu hissediyoruz ve bazen bir şekilde başlangıçtaki gibi olan bir şeyin hayalini kuruyoruz. Özgür, sevgi dolu. Ve adil. Kabul görmeyi ve güvende olmayı özlüyoruz. Gerçekten de şimdi yaşadığımız ve bizim yüzümüzden şimdiki haline gelen dünyadan başka bir dünya için yaratıldık.

Evrenin Kralı Tanrı, buna razı olsaydı Tanrı olmazdı. Bundan biz insanlardan daha da hoşnutsuzdur. Bizim iyiliğimizi aramasaydı Tanrı olmazdı. Yüreği bizim için çarpar. Bizi sevmekten vazgeçemez. Tanrı *kendi* hikâyesini yazar. Dünya tarihi, Tanrı'nın kurtuluş tarihi olur. Siz ve ben, hepimiz bunun bir parçasıyız ya da olabiliriz.

Okumak ve derinleşmek için: Yaratılış 1-4; Mezmur 8; Yakup 3:9; Romalılar 5:12-21; 1 Timoteos 2:3-7

4 Krallardan Oluşan Bir Halk

Ancak şunu bilin: Tanrı her zaman vardı ve vardır. Aden'den sonra ve Aden'in ötesinde de. Ama artık Aden'deki *gibi* değil. Gizli ve görünmez. O Ruh'tur. O her yerdedir. Bugün de. Biz insanların iyiliği için oradadır. Bunu görmesek ya da hissetmesek bile. Ne de olsa her şeyi yoktan yarattı, bir arada ve yaşamda tutuyor. Sonsuz olan, yaratılmış her şeyin dışında olan o olsa da, içinde ve aracılığıyla var olduğumuz yine odur. Biz onun yaratığıyız. O her şeyi ve her ayrıntıyı bilir. Bizi bırakmaz.

O zamanlar insanlar görünmeyen Tanrı'ya yakarmaya, dua etmeye başladılar. Bu Tanrı, sonsuz Kral, insanlarıyla ilgilendi. Ama onlar, bugünkünden pek farklı olmayarak, kendi yollarına gittiler. Dinde, kültürde, aile yaşamında, siyasette. Tanrı'nın sureti olmanın, onun kadar özenli olmanın krallara yaraşır onuru, yaşam ilkesi değildir. Yalnızca az kişide öyledir. Oysa içteki bir ses her insana nasıl olması gerektiğini hatırlatır. Nasıl olmaması gerektiğini de. Vicdan, insanlara kendilerini ve başkalarını korumak için verildi.

Başlangıçtaki gibi krallar ancak evrenin Kralı'yla *birlikte* olabiliriz. O yaşamımızın bir parçası olduğunda. Biz böyle yaratıldık. Tanrı'dan uzak olan içimizdeki boşluğu o doldurmak ister. Biz onu Tanrı'nın yerini tutan her şeyle doldurduk. Boşluğu doldurabileceklerine inandığımız putlarla değiştirdik. Yine de: Tanrı bir aile istiyor. Krallara yaraşır bir aile!

Tanrı tarih yazıyorsa, o zaman tarihe bakmalıyız. İbrahim bir kilometre taşı, yeni bir başlangıçtı. Onunla birlikte Tanrı'nın insanlarıyla olan hikâyesi yeni bir boyut kazanır. O bir bereket olacak ve çok sayıda soyu olacaktır. Oğlu İshak, sonra Yakup ve onun on iki oğlu İsrail halkının atalarıdır. Mısır'da köle olurlar. Küçük bir halk doğar. Yahve, "Ben, Ben'im" diyen, onları kendi halkı olarak seçer. Bir kurtuluş çıkışı onları Mısır'daki kölelikten çöle götürür. Burada Tanrı onlarla bir antlaşma yapar: Krallardan ve kâhinlerden oluşan bir halk olurlar.

Koca bir halkla yeni bir başlangıç. Musa onların kralı, kâhini ve peygamberidir; onlara önderlik eden, Tanrı önünde onlar için aracılık eden ve onlara Tanrı'nın sözlerini ileten odur. Yasa, On Buyruk, antlaşmanın parçasıdır. Daha sonra bu yalnızca Eski Antlaşma olacaktır. Başlangıçta olduğu gibi şimdi de bir kopuş yaşanır. Tanrı'nın halkı kendine görünür bir tanrı, altın bir buzağı

yapar. Huzur bozulmuştur. Tanrı'nın halkındaki suç ve günah, telafi ve bağışlanma gerektirir. Bir kurban hizmeti kurulur.

Krallar ve kâhinler olarak, seçilmiş bir ulus olarak dünya uluslarına örnek ve dolayısıyla yol gösterici oldular ya da olabilirlerdi. Yaşayan Yaratıcı Tanrı'ya hizmet eden, onu tanıyan ve onun özünü ve gerçekliğini yansıtması gerekenler onlardı; bunu yaparken, bir zamanlar Aden'deki Adem ile Havva gibi, kâhinler olarak onun huzurunda yaşıyorlardı.

Onların hikâyesi devam eder, bizimki gibi. Kenan ülkesine yerleşirler. Huzura kavuşmaları yıllar sürer.

Bir süre sonra şöyle denir: Herkes kendi gözünde doğru olanı yapıyordu. Çünkü ülkede kral yoktu.

İnsan bir kral olsa ya da bir kralı olsa, hatta bütün halk krallardan ve kâhinlerden oluşsa bile, bu kendiliğinden Tanrı'nın düşündüğü gibi olmaz. Başlangıçta Tanrı'nın sureti günah yüzünden zarar gördüğü gibi, krallar ve kâhinler günah işlediğinde de öyle olur. Kralların ve kraliçelerin rollerine ve onurlarına yaraşır davranmadığı durumları biliyoruz. Bir şey olmak, bir unvana sahip olmak işin bir yanıdır. Biz insanlarla iş zor. İçimizde günah denen bir tür yerçekimi işler. Ona yalnızca teslim olmuş değiliz, çoğu zaman suç ortağıyız. Yardıma ihtiyacımız var. Kurtuluşa ve özgürlüğe.

Mezmur 139; İbraniler 1:3; Elçilerin İşleri 17:27-29; Yaratılış 4:26; Mezmur 10:16; 24:8; 29:10; Yeşaya 6:1; Yaratılış 12:2; Mısır'dan Çıkış 12; 19:6; 20.

5 Tanrı'nın Yüreğine Göre Bir Kral

Kutsal Kitap'ın tarih anlatımında çeşitli önderlerin neredeyse krallara özgü işlevleri vardı. İbrahim, Musa, onun ardılı Yeşu ya da peygamber Samuel gibi. Ama Davut'un yükselişiyle insan kralın ilk örneğine geliyoruz. Böylece o, bu kitabın konusu olan gelecek Kral'ın örneği ve ilk atası da olur.

Zayıflıklarına ve yanlış adımlarına rağmen Davut, Tanrı'nın yüreğine göre bir adam olarak anlatılır. Vaat edilen Mesih'in örneği olur. Bu peygamberlik görümü açıldıkça, gelecek Kral'ın sadece Davut'un soyundan gelen bir başkası olmayacağı anlaşılır. O daha büyük bir Davut olacaktır, hatta Davut'un Rabbi. Bu, çözülmesi imkânsız bir bilmece gibi geliyor. Bu bilmece Kral İsa'da çözülür.

Bu yeni Davut, Mesih beklentisinin özü olur. Özgürlük getiren Mesih kurtuluş çağının simgesidir. Bölünmüş İsrail'in kuzey ve güney krallıklarını yeniden tek bir krallıkta birleştirecek ve eski günleri yeniden canlandıracak bir çağ. Beklentiler böyleydi. Gerçekleşmesi ise biraz farklı olacaktı. Öngörüler yanlış olduğu için değil, doğru yorumlanmadıkları için.

Davut, Tanrı'nın yüreğine göre bir adamdır. Tanrı onu bağrına basmıştır. Kusursuz, hatta günahsız olduğu için değil. Tam tersine. Yaşamında pek çok şey ters gider. Zina eden ve adam öldüren biri olur, berbat bir babadır. Tanrı önünde neden özel bir yeri vardı? Sır şu: Davut her şeye rağmen Tanrı'yı özledi. Yenilgilerinin ve başarısızlıklarının ortasında Tanrı'yı aradı! Tekrar tekrar. Yaşamının sonunda kırılmıştı. Tanrı'nın istediği her şeye boyun eğdi. Ağır günah işlemişti ve sonuçlarını acı biçimde tatmak zorunda kaldı. Yaşamı ne kadar kırılgan olsa da Tanrı'nın lütfunu ve iyiliğini tatmıştı. Ve yeni bir Davut'la sonsuz bir krallığı güvenceye alan bir antlaşmaya, Davut antlaşmasına dayanabiliyordu.

Davut'un hikâyesi bütün başarısızlara cesaret verir! Ve biz bu hikâyenin bir parçası oluyoruz. Gelecek Mesih Kral, İsrail'in sınırlarını aşacak. Mesih'in gelecek krallığı bütün yeryüzünü dolduracak.

Bir gün Davut'un tahtında sonsuz bir krallığa sahip olacak kişi kim olacak? DAVIDUS REX, Davut soyundan gelen kral kim olacak? Ve bu ne zaman olacak?

1 Samuel 16:13; Davut'un hikâyesi 1 ve 2 Samuel'de ve Tarihler kitaplarında bulunur. Matta 22:42-45.

6 Kralı Beklemek: Peygamberlik Sözleri

Çalkantılı bir geçmişi olan ve zorlukların ortasında bulunan küçük bir ulusa ait olduğunuzu düşünün. Bu halkın kutsal yazıları, bir kralın geleceğine dair birçok vaadi saklıyor. Eşsiz biri; insanın hayal ettiği her şeye, hatta daha fazlasına sahip biri. Uzun bir zaman içinde yazılıp bir araya getirilmiş bu yazılar, bundan tekrar tekrar söz eder. *İsrail halkının umudu Mesih'tir.* Bu Kral'ı beklemek, küçük bir ulusun kalp atışıdır. Onu hayatta tutar. Gerçek, canlı bir umut.

Mesih beklentisinde bir şey eksik: Kimse onun *ne zaman* geleceğini tam olarak söyleyemez. Kimse *nasıl* geleceğini de. Sık sık güçten ve yücelikten söz edilir. Ama acıdan, ölümden ve korkudan da. Bu nasıl gerçekleşecek? İkisi aynı anda gerçek olabilir mi? İbranice Kutsal Kitap'ın metinleri farklı beklentiler doğurdu. Bu konuda görüş ayrılığı vardı, ama onun geleceği konusunda değil.

İsa'nın doğduğu günlerde Mesih beklentisi elle tutulacak kadar yakındır. Doğrudan sırra ortak edilen, çocuğu ve anneyi gören birkaç kişi için büyük bir gün gelmiştir.

Bu Mesih Kral'a bağlanan beklentiler bundan büyük olamazdı. İsrail ya da ondan geriye kalan, Roma İmparatorluğu'nun bir parçasıdır. Dünyanın başkenti Yeruşalim değil, Roma'dır. Mesih bunu değiştirecek ve altüst edecekti. Güç sorununu İsrail'in lehine çözecekti.

Ama hâlâ bir Mesih'e, gerçek bir kurtarıcı krala güvenilebilir miydi? Bunu destekleyen neydi? Peygamberlik sözleri, yani önceden bildirilenler, bu halkın tarihinde birçok kez gerçekleşmişti. Ya şimdi? Ne de olsa söz konusu olan, en büyük şeydi. Ve yine Tanrı'nın yalan söyleyemeyeceği ortaya çıkacaktı. O ne vaat ederse onu yerine getirir.

Önceden bildirilen her şeyin gerçekleştiği günlerin tam ortasına büyük bir sıçrama yapıyoruz.

Ama sen, ey Efrata boyunun topraklarındaki Beytlehem, Rab sana şöyle diyor: Yahuda kentleri arasında küçük olsan da, halkım İsrail'i yönetecek olan senden çıkacak. Onun kökeni eskilere, çok eski zamanlara dayanır.

Mika 5:2

Bazı peygamberlik sözleri: Yaratılış 49:10; Çölde Sayım 24:17; Yeşaya 7:14; 9:7; 11:1; 40:3-5, 11; 53; Yeremya 23:5-6; Mika 5:2; Hoşea 11:1; Malaki 3:1;

Mezmur 118:22; Zekeriya 9:9; 12:10; 13:7; Mezmur 2; 16:10; 30:3; 110:1 ve daha birçokları.

7 İmparator Augustus'un Müjdesi

Müjde kelimesi kulağa Hristiyanca gelir. Ama her zaman öyle olmamıştır. Kilisenin icadı değildir. Her türden ya da her içerikten iyi bir haber için kullanılan yaygın bir kelimeydi. Özellikle Roma imparator kültü bu terimi imparator, onun doğumu ve imparatorluğun ve halkının iyiliği için taşıdığı üstün nitelikler hakkında iyi bir haber olarak kullanır. Priene'deki ünlü yazıt da bunu söyler. İmparator Augustus doğmuştur. Bu müjde, tarihin ilk ve en büyük Roma imparatoru hakkında sevindirici bir haber olarak Roma İmparatorluğu'nda yayılır:

> *"Bu gün bütün dünyaya başka bir görünüm kazandırdı; şimdi doğmuş olanda bütün insanlar için ortak bir mutluluk parlamasaydı, dünya yok olup gidecekti. Bu doğum gününde yaşamın ve bütün yaşam güçlerinin başlangıcını kendisi için gören, doğru yargıda bulunur; doğmuş olmaktan pişmanlık duymak zorunda kalınan zaman nihayet geride kaldı. Birey de toplum da başka hiçbir günden, herkes için aynı ölçüde mutlu olan bu doğum gününden aldığı kadar çok iyilik almaz. Yaşamdaki her şeye hükmeden takdir, bu adamı insanların kurtuluşu için öyle armağanlarla donattı ki, onu bize ve gelecek kuşaklara kurtarıcı olarak gönderdi; o bütün çekişmelere son verecek ve her şeyi görkemli biçimde düzenleyecektir. Onun ortaya çıkışında ataların umutları gerçekleşti; o yalnızca insanlığın önceki bütün iyilikseverlerini aşmakla kalmadı, ondan daha büyüğünün gelmesi de imkânsızdır. Tanrının doğum günü, dünyaya onunla bağlantılı sevinç haberlerini [müjdeleri] getirdi. Onun doğumundan itibaren yeni bir takvim başlamalıdır."*

Antik bir okurun başka bir edebi eserin başlığını nasıl anladığını kavramak istiyorsak, bu tür metinleri göz önünde tutmalıyız: Markos'un yazdığı Müjde kendini *Müjde* olarak adlandırır. Markos, İsa'yı ve onun yaşamını imparatorun yanına koyar. Müjdesinin okurlarını ve dinleyicilerini bir seçimle karşı karşıya bırakır.

Augustus için geçerli olması istenen, İsa ve onun krallığı için de geçerliydi. İmparator kültünün damgasını taşıyan yalnızca Müjde terimi değildi. Bu, Mesih'le ilgili unvanların en önemlisi olan "RAB" (Grekçe: kyrios) için ve son olarak "Tanrı'nın Oğlu" terimi için de aynı şekilde geçerlidir.

Yahudilerin Mesih beklentisi, herkesi ve her şeyi aşan bir hükümdarın geleceğini görür. Nasıralı İsa bütün öngörülerin ve beklentilerin gerçekleşmesidir.

Augustus tarafından ve onun hakkında söylenenleri hiçbir ölümlü yerine getiremez. Bu yüzden ona bir tanrı, ya da tanrının oğlu denir. Yine de herkes gibi o da öldü. Ama şimdi yine ölecek olan biri geliyor. Ama ölmek zorunda olduğu için değil. Kendi isteğiyle ölüyor. Başkaları için. Ve o Tanrı'dır. Başlangıcı yoktur – Augustus'tan farklı olarak. Ölümüyle, insanların en büyük düşmanı olan ölümü yenecek. Ve onun nedenini dünyadan kaldıracak: günahı.

Markos 1:1; Yuhanna 10:18; İbraniler 2:9-14; Yuhanna 1:29.

8 Mesih Kral'ın Doğumu

Her doğum bir mucizedir. Beş kez böyle bir olaya tanık olma ayrıcalığına sahip oldum. Doğuran kadının çilesi ve sevinci bir andan ötekine yer değiştirir. Antik çağda doğumlar çoğu zaman anne ve çocuk için iyi sonuçlanmazdı.

Bu Kral'ın doğumu da bir mucizedir. Büyük olasılıkla gezegenimizin şimdiye dek yaşadığı en büyük mucize. Burada olan, Tanrı'nın insan olması, anlayışımızın kat kat üstündedir. Tanrı'nın kendisi gibi, o bütünüyle başka ve kavranamaz olan gibi. Tanrı kendini küçültür. Kendini aşağı yukarı 3500 grama indirir. Oysa Tanrı'nın Oğlu'nun kendisi evrenin Yaratıcısı ve Kralı'dır.

Bu Kral dünyamıza nasıl girecek? Tanrı birçok kez göründü. Yanan çalıda, Sina Dağı'nda korku salarak, sık sık da RAB'bin meleği olarak. Ama bunlar yalnızca "kısa ziyaretler"di. Şimdi Tanrı'nın zamanı geldi, bunu hep amaçlamıştı: *İnsanların arasında yaşamak ve kalmak istiyor.*

Tanrı insan oluyor. Yine meseleyi tam isabetle anlatan yalnızca üç kelime. Tanrı insan olduğunda da Tanrı olarak kalır. Ama biz ölümlülerin anlayabildiği kadarıyla Tanrı olmayı Tanrı yapan şeyleri geride bırakır: göksel tahtı, her şeye gücü yeterliliği, egemenliği. Bunlara, gasp ettiği ya da sıkı sıkıya sarılınacak bir şeymiş gibi tutunmaz.

Zaman, Tanrı'nın takdirinde kesin olarak belirlenmiştir. Zaman dolmuştu. Tanrı'nın bakış açısından en iyi zaman. Dünyevi bakış açısından önemsiz. O günün dünyası bunu fark etmez. İmparator Augustus – onun müjdesini duyduk – imparatorluğunun halkını saydırıp kaydettirir. Bunun için insanlar baba kentlerine gitmek zorundadır. İleri derecede hamile Meryem'in kocası Yusuf'la birlikte Nasıra'dan Beytlehem'e yüz kilometreyi aşan yürüyüşünün ardından bütün evler tıklım tıklım doludur. Eylül ayıdır. Genç çift Yusuf ile Meryem için, akrabaların yanında, bir İsrail evinin yaşam alanı olan üst odada artık yer yoktur. Yine de akrabaların yanında kalacak yer bulurlar. Ama zemin katta, hayvanların gece için içeri alındığı yerde. Ev zaten doludur. Doğum sırasında erkekler dışarı gönderilir. Doğum hemen başlar ve iyi geçer. Sonra ilk doğan çocuğu bir yemliğe yatırırlar. Pratik bir çözüm. Bebek orada iyi uyur. Bir doğum için doğaçlama bir yer. Ama o zamanlar ve en yoksul koşullardan gelen bu sade çift için alışılmadık değil. Daha çok sıradan.

İsa yalnızca zenginler ve ünlüler için gelmedi. Yalnızca saygınlar ve soylular için değil. Kimsenin umursamadığı insanlar için geldi. Başkalarının bir kez bile düşünmeye zahmet etmeyeceği insanlar için geldi. Sıradan olanlar için. Göze çarpmayanlar ve dikkat çekmeyenler için. Unutulanlar ve görmezden gelinenler için. Bu, daha doğumunun biçiminde yansır. Evrenin Yaratıcısı en gösterişsiz koşullarda doğdu. Tanrı öyle olağanüstü bir şey yaptı ki, 2000 yıl sonra bunun anlamının bütün ağırlığını neredeyse kavrayamıyoruz: Tanrı sonsuzluğu sıradan olanın içine yazar.

Bu da, Tanrı'nın belki İsa aracılığıyla sizin sıradan, sıkıcı, gündelik, silik yaşamınızın ortasında sonsuza dek olağanüstü bir hikâye yazabileceği anlamına gelir.

Yaşama böyle, çaresiz bir bebek olarak gelen, kendini genç bir çifte emanet eden bir kral, bir işaret koyar. Daha baştan *nasıl* biri olduğunu gösterir.

Bu kozmik bir olaydır: Bir zamanlar Babil'in toprakları olan Part krallığından bilginler, yıldızbilimciler gelir ve bir yıldızı izlerler. Yıldız onları tam doğum yerine götürür. Belki Babil'deki Yahudiler kendi yazılarıyla neler olduğunu anlamalarına yardım etmişti. Son derece tuhaf eşlik eden olaylar. Doğumdan bir gün sonra Beytlehem'e varmadılar. Ancak aylar sonra. Yeri ve çocuğu bulurlar. Değerli armağanlarla bu çocuğu onurlandırırlar. Gerçekten de küçük çocuğa, Tanrı'ya tapınır gibi tapındılar. Yahudilerin Kralı'na ilk tapınanlar Yahudiler değil, Partlardır.

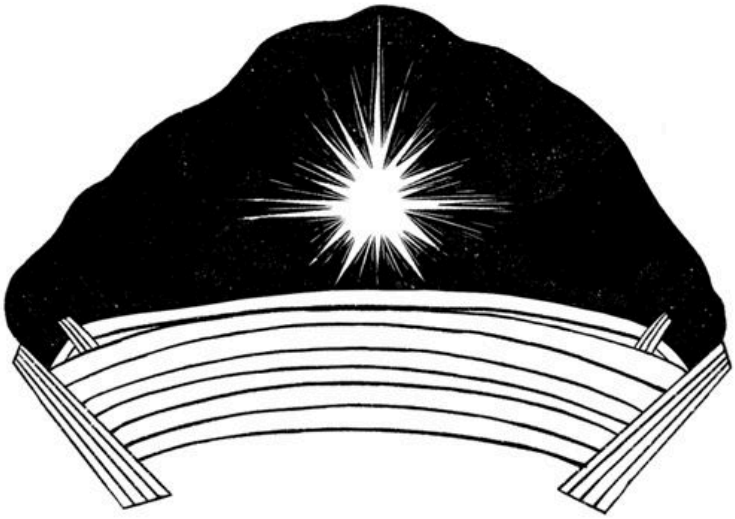

Buna bir de çok tartışılan bakire doğumu konusu eklenir. İsa'nın erkek bir babası yoktu. Yusuf değildi. Bu, Yusuf ile Meryem'i birbirleriyle, kimsenin imrenmeyeceği güçlüklere soktu. Gök, Yusuf'un burada olanı anlaması için her şeyi yapar. Gök onu her şeyin yolunda olduğuna ikna etmeyi başarır.

Hristiyan olmayanlar gibi Hristiyanlar da bakire doğumunu bir mecaz ya da masal sayar. Ben öyle saymıyorum. Bakire doğumunda mesele Meryem'in biyolojik ve bedensel yapısı değildir. Mucize, Tanrı'nın doğaüstü yaratıcı eylemidir. Meryem'in gebeliğini Kutsal Ruh sağladı. İsa'nın "rahme düşmesi", Tanrı'nın beden alışı, Kutsal Ruh aracılığıyla, Yüceler Yücesi'nin gücüyle gerçekleşti. Rahme düşen ve doğan, *Tanrı'nın Oğlu* idi. O, insan olarak ve aynı zamanda Tanrı olarak Tanrı'nın Oğlu'dur. Bir sır. *Kutsal* olan olması için böyle olmalıydı. Günahsız. Bizi günahlarımızdan kurtarmak için.

Önemli olan şu: Kral yaşamımızın içine doğmak istiyor. En basit barınak ona yeter. Saraya ihtiyacı yok. Bütün döküntüsüyle yaşamımız, Kral'ın içine yerleşmesine değmez. Yine de bunu yapar, çünkü bizi istiyor. Onu içeri aldığımızda yine de bunu yapar.

Bu metni Noel döneminde yazdım. En sevdiğim ilahinin nakaratı şöyle, bundan daha iyisini bilmiyorum:

Ah, gelin tapınalım,

Kral'a.
Yücelik Kralı'na
Göksel orduların Hükümdarı'na
Adeste fideles, Friedrich Heinrich Ranke

Mesih Beytlehem'de bin kez doğmuş olsa, ama sende doğmasa: Yine de sonsuza dek kayıp kalırdın.

Angelus Silesius

Yuhanna 1:1-2, 14; Mısır'dan Çıkış 3:1-6; 19:16-25; Vahiy 21:1-3; Filipililer 2:5-10; Galatyalılar 4:4; Luka 2:1-7; Matta 2:1-18; Luka 1:35; Mezmur 2; Yuhanna 3.

9 Kral'ın Kökeni ve Görevi

İsrail ya da ondan geriye kalan, uzun zamandır bir kral görmemişti. Şimdi kral olan, Edomlu Hirodes'ti. Roma yönetimi altındaki bu küçük ülkede hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi. İsrail'in gerçek kralı, soy kütüğüyle Davut'un soyundan geldiğini kanıtlamak zorundaydı. İş buna takılmayacaktı; İsa, Yahuda oymağından, Davut'un ailesinden gelen biriydi.

İsa doğumundan önce de vardı. Doğumu, Budizm'deki anlamıyla bir yeniden doğuş değildi. Tanrı'nın Oğlu olarak, başlangıçsız, doğumsuz var oldu. O sonsuzdur. Evren onun aracılığıyla yaratıldı. Yeryüzü ve insanlar da.

Oğul, İsrail'e, Tanrı'nın kendi halkına gönderilmişti. Mesih'ini bekleyen bu halkın özlemiydi. Peygamberler böyle söylemişti. Ve öyle de oldu. Davut Oğlu İsa'nın aynı zamanda Tanrı'nın sonsuz Oğlu olduğu uzun süre gizli kalır. Mesih, İsrail'in tarihini ve peygamberlik sözlerini gerçekleştirir. Biz Avrupalılar ve dünya ulusları, önce yalnızca seyirciyiz. İsa, Tanrı'nın halkıyla konuştuğu birçok peygamberden biridir. Peygamberlerin uzun dizisindeki sonuncu, kesin olan ve en büyüğüdür. Tanrı'nın kendisi konuşur, çünkü İsa Tanrı'dır.

İsa bir çağrıyla gelir. Dünyaya bir görevle gelir. Mesih, İsrail'in Kralı olacak. Halkı günahlarından kurtarmak için gelir. Romalılardan değil.

Tanrı Oğlu'nu göndererek İsa'yı Mesih, yani "meshedilmiş kral" olarak atar. Tanrı, İsa Mesih'te krallığını, Tanrı'nın kral olarak egemenliğini başlattı ve kurdu; onun krallığında İsa – Kral – yönetir. Bunu bir kez daha yineleyelim: Kral ve krallık egemenliği düşüncesi, ilk yaratılışa bağlıdır. Tanrı, sureti olan Adem ile Havva'nın bu dünyada egemenlik sürmesini istedi. Onlar bu rolde, sonraki birçok kral gibi başarısız oldular. Bu yüzden Tanrı, egemenlik sürsün diye Oğlu'nu gönderdi. Sonsuza dek. Tanrı'nın egemenliği her zaman tasarladığı gibi.

Oğul, şimdi onların Kralı, Mesih'i ve Rabbi olarak kiliseyi görevlendirir; burada hangi mezhepten olursa olsun bütün Hristiyanlar kastediliyor. Kilise, dünya önünde şuna tanıklık etmeye çağrılmıştır: İsa'nın gerçek ve geri gelecek Kral olduğuna ve kurtuluşun yalnızca onda olduğuna. Kilise, Tanrı'nın halkı olarak bu krallığı – Tanrı'nın egemenliğini – somut olarak yaşamaya çağrılmıştır. Tanrı'nın egemenliği onun aracılığıyla görünür olur.

Tanrı'nın gerçek Oğlu imparator değil, *İsa*'dır. Roma'dan çok daha eski bir kraliyet soyundan gelir. Kral Davut'un evinden gelir. Davut'a, sonsuza dek onun tahtında oturacak bir ardıl vaat edilmişti. Bu, Davut'un oğlu Süleyman değildi. Bu, Davut'un soy ağacından gelen İsa'dır. Yani o da Davut'un oğludur. Tanrı'nın vaadi gerçekleşecekse koşul budur. Ve gerçekleşti: Vaat İsa'da yerine geldi.

Bu Müjde'yi Tanrı daha önce peygamberleri aracılığıyla duyurdu ve onlar bunu kutsal yazılara yazdılar.

Bu Müjde onunla, Tanrı'nın Oğlu'yla ilgilidir. O, insan olarak Kral Davut'un soyundandır.

Aynı zamanda Tanrı'nın Oğlu olarak atanmıştır. Bu, Tanrı'nın kutsal gerçekliğini açığa çıkaran Tanrı Ruhu'nun güçlü etkisiyle oldu ve Rabbimiz Mesih İsa'nın ölümden dirilişiyle görülür.

Romalılar 1:2-4

Matta 1:1-17; 2:1-15; Luka 23:8-15; Yuhanna 1:1-3; Koloseliler 1:16; İbraniler 1; 10:5; Yuhanna 12:27; 2 Samuel 7:12-16; Romalılar 1:1-7.

10 Kral'ın Yaşamı

Kral gibi, padişah gibi yaşamak! Bu deyim, burada odağımızdaki Kral için geçerli değil. Yaşama nasıl yoksul koşullara, krallara yaraşır onurdan yoksun olarak girdiyse, yaşamını da öyle yaşadı. Kısa bir yaşam, 33 yıl ağır çalışma ve feragat.

Böyle bir yaşam, bu bölümde aşağı yukarı 700 kelimeyle özetlenebilir mi? Kesinlikle hayır. Bunlar, onun krallara yaraşır yaşamını parlatan birkaç düşünce kırıntısıdır yalnızca. Bir de aklımızın bir köşesinde tuttuğumuz şu soru: Ya bizim yaşamımız 700 kelimeyle özetlenseydi? Geriye ne kalır? İki ya da üç kuşak sonra hâlâ bizi hatırlayan olur mu? Sorup öğrenmesem, büyük dedemin adını bile bilmezdim.

Söz İsa'ya gelince birçokları çoğu zaman yalnızca yemliği ve çarmıhı düşünür. Oysa aradaki zaman da aynı derecede önemli olmalı. Yoksa hiç olmazdı. Kral'ın yaşamı, ölümü kadar önemlidir. Bu yaşam o kadar eşsiz ve değerli, o kadar temiz ve iyidir ki, İsa'nın ölümü anlatılamayacak kadar acıdır. Böylesine suçsuz bir yaşam nasıl böyle sona erebildi?

İsa'nın görevi, halkı İsrail'i ve bütün insanları günahlarından kurtarmaktır. Tanrı'nın Krallığı'nı duyurmak. Krallık onun gelişiyle başlamıştı. Kral gelmişti. Ve onunla birlikte özgür kılan güç. Romalılardan, İsrail'in işgalcilerinden değil. Hayır. İnsanları köleleştiren kötü güçlerden kurtuluş. Bu görünmez güçler, Roma işgal gücünden daha yıkıcıydı ve öyledir. İnsanlara eziyet eden ve onları toplumsal yaşamın dışına iten tedavisi olmayan hastalıklardan da kurtuluş. İkiyüzlülükten, yasacı, riyakâr dindarlıktan da kurtuluş. Sevgisiz ve yaşamsız din bilginliğinden. Yanlış beklentilerden kurtuluş. Bencillikten. İmansızlıktan. Ve son olarak kendimizden.

Bütün bunlar gerçek Kral'ın yaşamını belirler. Bir keresinde iş, Yahudilerin onu kral yapmak istemesine kadar vardı. Ama İsa geri çekildi. İnsanların yüreklerini ve amaçlarını biliyordu. *Onun* krallığı için yenilenmiş yürekler gerekir. İsa'nın kalp atışını taşıyan yürekler. Hizmet etmeye ve en alttaki yolu yürümeye hazır olanlar.

Mesih'in yeryüzündeki yaşamı otuz yaşına kadar büyük ölçüde gizli kalır. Kardeşleriyle birlikte sıradan, yorucu bir işçi yaşamı. Bir yapı ustası olarak. Burada İsa yalnızca zanaatı öğrenmez. Geldiği diyarda bilmediği itaati öğrenir.

Gökte Baba, Oğul ve Ruh, üçlü birlik olan Tanrı, sevginin ve sevincin sonsuz uyumu içinde birdi. Yeryüzünde Oğul İsa kendini zorlu bir yaşama verdi. Kim bilir, inşaatta çalışmaya ne zaman başladı? İlk doğan oydu. Meryem'in kocası Yusuf'tan artık hiç söz edilmez. Belki İsa ailenin sorumluluğunu üstlendi.

İsa bu yaşamı 30 yaşında geride bıraktı. Şeria Irmağı'nda, kendisine yolu hazırlamış olan Vaftizci Yahya tarafından vaftiz edilir. Sonra herkesin önündeki hizmeti başlar. Mesih olarak görevi. Bütün bunlar dört yaşam öyküsünde ya da biyografide kayda geçirilmiştir. Matta, Markos, Luka ve Yuhanna. Bu dört anlatıya verilen adla bu *İncilleri* okumaya değer. Tekrar tekrar. Bunlar birlikte Mesih Kral'ın Müjdesi'dir.

Onun *yaşamı* bir mesajdır. Vaazı, sözleri öyle güç dolu, öyle sahici, yaşama yakın ve bilgecedir ki insanlar şaşkınlıktan söyleyecek söz bulamaz. Kötürümleri iyileştirir. Körlerin gözlerini açar. Ölüler diriltilir. Cinler kaçar. Kral yola çıkar ve ülkeyi ele geçirir. Bir savaş beyinden farklı olarak. Bilgeliği ve gerçeği karşı konulmazdır. Sevgisinin gücü insan yüreklerini fetheder. Bugüne dek.

O bizden biridir, yine de bütünüyle başkadır. Lükssüz bir yaşam. Feragat dolu. Kendine ait bir evi olmadan. Dinsel önderler ve Ferisiler tarafından sürekli kuşkuyla izlenen ve saldırıya uğrayan. Birçok insanın ardından gittiği. Farklı amaçlarla. Mucizevi biçimde çoğalttığı ekmekle birçok insanı doyurdu. Ama ona hep yürekler önemliydi; Tanrı'nın hedef olarak öylesine ihtiyaç duyduğu, yaşamın en içteki yönelimi. Temiz olan ya da temizlenmesi gereken yürekler önemliydi ona.

Şefkatle, tedavisi olmayan hastalara dokunur ve onlar hemen iyileşir. Bu Kral'ın bir dokunuşu her şeyi değiştirir. Bu Kral'ın bize dokunmasına izin verelim. Ona gelmiş ve bugün gelen hiç kimseyi geri çevirmedi, asla da geri çevirmeyecek.

Just one touch from the King changes everything!
Kral'ın bir dokunuşu her şeyi değiştirir!

Yuhanna 21:25; 1 Petrus 2:22-24; Matta 1:21; Markos 1; Yuhanna 6:15; İbraniler 5:8; Markos 6:3; Markos 9:15; 10:26; Luka 4:32; 8:25; 9:43; Matta 8:20; Luka 5:13; 22:51; Markos 6:56.

11 Kral'ın İyi Haberi

Kral'ın ilk resmî işi, Müjde'yi duyurmak, vaaz etmektir. Duyurmak ve iyileştirmek onun gündelik işidir. Bir orduya komuta etmez; insanlar yalnızca ardından gider ve onu dinler.

Krallarda sık görüldüğü gibi, kralın ziyaretini hazırlamak için önceden bir heyet gelir. Rab'bin, Kral'ın ve Mesih'in yolunu açan, Vaftizci diye anılan Yahya'dır. Mesajı şu: Temizlenmesi gereken yollar ve evler değil, yüreklerdir. İnsanlar tövbe etmeli, Tanrı'ya dönmeli ve yaşamlarını değiştirmelidir. Deve tüyünden giysili bir çöl peygamberi, haberci olarak, şan şöhretle gelmeyen bir kralı duyurur.

Tanrı'ya dönüş, İsa'nın da mesajıdır. Yahya hapse atılınca İsa hizmetini sürdürür. Tanrı'nın Krallığı'nın Müjdesi'ni duyurur: Tövbe edin ve Müjde'ye inanın! Yaklaşan Tanrı egemenliği bu dünyanın bütün sorunlarının yanıtıdır. Esenliği, şifayı, bağışlanmayı, özgürlüğü, güvenliği, refahı ve istikrarı yalnızca Tanrı'nın egemenliği getirir. Mesih İsa'da cisimleşen Tanrı egemenliği, onun dünyasal krallıkların diktatörlüğüne ve başarısızlığına, aynı şekilde zorbalık eden görünmez hükümdarların diktatörlüğüne verdiği yanıttır. Yani görünen dünyamızı etkileyerek insanları yok etmeye çalışan öbür dünyanın güçleri ve yetkileri.

İsa, Tanrı tarafından gönderilen ve atanan, bu krallığın Kralı'dır. Krallığın haberini, Müjde'yi kendi kişiliğinde cisimleştiren odur. Yeni Antlaşma'daki dört yaşam anlatısına boşuna Müjde (İncil) denmez. Onun yaşamı, işleri ve sözleri iyi haberdir. Ve elçilerin daha sonra mektuplarında yazdıklarını dile getirirler.

Damdan ayaklarının dibine indirilen kötürümü iyileştirmesi beklenirken İsa beklenmedik bir şey söyler. Bazıları herhalde onun kötürümü iyileştirebileceğine inanıyordu, yoksa gelmezlerdi. Ama İsa ona önce şöyle der: *Günahların bağışlandı!* Günahlar, kötürüm olmaktan daha büyük bir sorundur. İsa her şeyden önce günah sorununun çözümünü getirir. Müjde budur. Melek, Meryem'in kocası Yusuf'a şöyle demişti:

O, halkını günahlarından kurtaracak!

İsa'yla birlikte, hiç kuşkusuz, iyi haber gerçekten gelmişti. İsa söylediği şeydi. Sözleri ve yaşamı birdi.

"İsa büyüdüğü yer olan Nasıra'ya da geldi. Şabat Günü, alışkanlığı olduğu gibi havraya gitti. Kutsal Yazı'dan okumak için ayağa kalktı."

Ona Peygamber Yeşaya'nın tomarını verdiler. Tomarı açtı ve şöyle yazılı olan yeri okudu:

"Rab'bin Ruhu üzerimdedir, çünkü Rab beni meshetti. Yoksullara iyi haberi iletmek, tutsaklara özgür kılınacaklarını, körlere gözlerinin açılacağını duyurmak, ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak ve Rab'bin lütuf yılını ilan etmek için beni gönderdi."

İsa tomarı dürdü, havra görevlisine geri verip oturdu. Havradaki herkes gözlerini merakla ona dikmişti.

Konuşmaya başladı. "Bugün bu Yazı yerine gelmiştir", dedi onlara. "Siz buna tanıksınız."

İsa'nın kendisi olduğu ve duyurduğu Müjde, ışığa, sonsuz yaşama götürür. Eskiyi, günahları ve ölümü geride bırakmamız için.

"Size doğrusunu söyleyeyim: Sözümü dinleyen ve beni gönderene iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Böyle biri artık mahkûm edilmez; ölümden yaşama geçmiştir."

İyi haber ile İsa birdir – biri öteki olmadan elde edilemez. Müjde'nin duyurulduğu yerde İsa duyurulur.

İsa'nın Müjdesi'ni şöyle özetleyebiliriz: O ...

adaleti sağlar, köleliği ortadan kaldırır, yoksullukla savaşır, hastalıkları iyileştirir, borçları bağışlar, günahtan arındırır, sonsuz yaşam armağan eder, dışlananı kabul eder, en alt toplumsal konumdan yükseltir ve Tanrı'nın gerçeğinin tümüyle geçerli olmasını sağlar.

Matta 3:1; Markos 1:4; 8:28; Luka 3:1-18; Efesliler 2:1-3; Koloseliler 1:13; 2:15; Markos 2:1-12; Matta 1:21; Luka 4:16-22; Yuhanna 5:24.

12 Kralın Öldürülmesi: Çarmıh

Müjde yazarı Yuhanna, İsa'yı kral olarak anlatır. Öteki Müjde yazarlarından daha çok. Özellikle de hiç beklenmedik yerde. Hiç uymadığı yerde. Yani İsa'nın çilesinde, acılarının öyküsünde, tutuklanmasında, yargılanmasında ve sonunda çarmıhtaki ölümünde.

Bu çile korkunçtur. Adaletsiz. Utanmazca. Acımasız. İnsanlıktan çıkarıcı ve vahşice. Ama iman, bu karanlığın içinden gerçek Kral'ın tahta çıkışını görür. Çile öyküsü, iki anlamlı biçimde Mesih Kral'ın yüceltilmesine, yükseltilmesine tanıklık eder.

Davut Oğlu İsa, Getsemani bahçesine gider. İsa askerlere kimi aradıklarını sorduğunda, "Benim" diye verdiği yanıt onları bir fırtına rüzgârı gibi yere serer. Sanki onun, Kral'ın ayaklarının dibine kapanmış gibidirler.

İsa, krallara yaraşır bir onur ve kararlılıkla, öğrencisi Petrus gibi kılıçla karşı koymaz. Oğul İsa için önemli olan, Baba'nın kâsesini içmektir: Ey Tanrı, senin lütfun yaşamdan üstündür, demişti bir zamanlar Davut. Onun için acıyla dolu, bizim için Rab'bin Sofrası'nda bir şükran kâsesi olan bir kâse.

İsa, başkâhinin kayınbabası Hanan'ın önüne götürülür. Onun damadı Kayafa bir keresinde – siyasi bir sezgiyle, ama sözlerinin ne kadar ağır olduğunu bilmeden – şöyle demişti: Halk için bir kişinin ölmesi iyidir. Ne kadar doğru. Gerçek bir kral halkı için ölür!

İsa şimdi Yahudilerin küçük, ezilen dünyasından Roma dünya imparatorluğunun evrenine götürülür. Güç Romalı vali Pilatus'tadır; büyük olasılıkla ikisi yalnızken ona dobra dobra sorar: Yahudilerin Kralı sen misin?

İsa bir kral olduğunu doğrular. Ama bu dünyadan olmayan bir krallığın kralı. Her siyasi iddianın üstünde olan, dünyayı Romalılar gibi silah zoruyla fethetmeyen bir krallık. Göksel dünyadan gelen bir krallık. Başka yasaları olan. Göksel Kralı'nın kişiliğinde, dünyasal bir krallığın acımasız şiddeti tarafından ezilmeye razı olan bir krallık. En azından öyle görünüyordu.

Pilatus için açıktır: Bu, Yahudilerin Kralı'dır. Pilatus'un gösterdiği sezgi şaşırtıcıdır. Romalı ve putperest olan o, İsa'yı adeta Yahudilerin Kralı yapar. Kalabalığa açık açık şöyle der: "İşte Kralınız!" Hatta çarmıhın üstüne bir kral levhası çaktırır. Herkes tam olarak bunu bilmeli. İsrail'in önderleri ve İsa'yı

suçlayanlar, Pilatus tarafından son derece kışkırtılmıştır. Çünkü onun ölümünü, hatta çarmıhta ölümünü istiyorlar.

Pilatus farkında olmadan İsa hakkındaki gerçeği savunur: İsa hiçbir suç taşımaz ve onların Kralı'dır. Yahudiler Roma imparatorunu seçer. Gerçek Kralları İsa'yı reddederler.

Sonra gördüğümüz, dikenlerden bir taç takmış ve sırtına kırmızımsı mor bir kaftan geçirilmiş İsa'dır. Gerçeğe tanıklık etmek için gelen Kral'ın kanlı karikatürü. Dikenlerle taç giymiş görkem.

Golgota'ya çarmıhını kendisi taşır. Orada giysilerini üzerinden yırtarak çıkarırlar. Onu çarmıha çivilerler. Çarmıhı dikerler. Kendisinin önceden bildirdiği gibi yükseltilir. Kral tahtına oturtulur: bir işkence direği, tahta bir çarmıh.

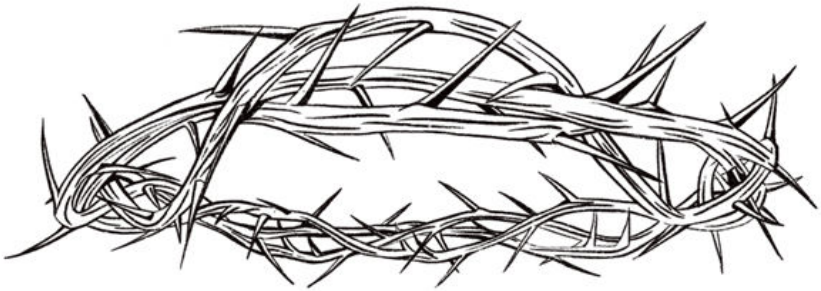

Çıplak, kanlar içinde, şekli bozulmuş, acılarla dolu bir adam. Son nefesini vermeden önceki haykırışı krallara yaraşır, onun için, herkes için, bizim için özgür kılan ve kurtaran bir haykırıştır: *Tamamlandı!*

Bizim için feda edildi. Bizi kendine çeken, bu çarmıha gerilmiş olandır. Pilatus değil, bir imparator değil, Mesih Kral İsa! Bu idam yerindeki bu insan, sığınağımız, kefaret yerimiz olur. Burada onun kanı günahlarımızı örter ve Tanrı'yla esenlik sağlar; çarmıhında akan kanla barışmayı. Tanrı'yla ve biz insanlar arasında esenlik artık mümkündür. Tanrı'nın kanlı ve delinmiş eli uzanmıştır!

Dünyanın gerçek Kralı, göklerin Kralı, bütün dünyanın Hükümdarı ve rablerin Rabbi budur! Gücünü bir yana bırakmaya, bizim uğrumuza tahtını çarmıhla değiştirmeye hazır olan, tapınmamıza layıktır. Bir de katilleri için

Tanrı'dan, Babası'ndan bağışlanma dileyen, biz insanları dilsiz bırakır. Böyle bir Tanrı'yı hak ettik mi?

Bir çarmıh, Romalıların gücünü ve çarmıha gerilenlerin ve onlara ilişkin her anının yıkımını, yok edilişini, hatta silinişini gösterir. Güçlüler zayıfları yener. İsa zayıflık içinde çarmıha gerildi. Evrenin Hükümdarı Tanrı için bu zaferdir. Ne kadar çelişkili görünse de: Sevginin zaferi.

Çarmıh bir skandaldır ve öyle kalacaktır. Hristiyan imanının simgesi olarak da öyle kalır. Bir çarmıhı ve çarmıha gerileni bir dinin kurucusu yapmak delilik ve aptallıktır. Bunun hiçbir yanı güzelleştirilemez ya da romantikleştirilemez. Öylesine tuhaf, öylesine çelişkili, öylesine tersyüz edilmiş. Ama Tanrı'nın bilgeliğinin ve sevgisinin bu utanç direğinde doruğa ulaştığına iman eden herkes için çarmıh ve orada olan, kurtuluş için Tanrı gücüdür. Kurtarılış için! Acı çeken, çarmıha gerilmiş bir Tanrı bir saçmalıktır, ama aynı zamanda her gün insanlara dokunan, onları değiştiren ve yeni insanlar yapan haberdir.

Yusuf'un hikâyesi Mesih'in bir ön örneğidir – kardeşleri onu bir çukura atar, Mısır'a satarlar; orada acılı dolambaçlı yollardan geçerek, tıpkı Mesih gibi, kral naibi olur.

Yusuf yanlarına varınca, üzerindeki göz alıcı giysiyi, uzun kaftanını çıkardılar. Sonra onu yakalayıp sarnıca attılar. Sarnıç boştu; içinde su yoktu.

Yaratılış 37:23-24

Yuhanna 18 + 19; Matta 26:36–27:56; Markos 14 + 15; Luka 22 + 23; Romalılar 3:21-26; 2 Korintliler 13:4; 1 Korintliler 1:22-24; Koloseliler 1:20; Efesliler 2:16; Filipililer 2:8.

13 Ne Büyük Bir Kral

(Şarkı, Almanca orijinal haliyle)

Was für ein König, der sein Land verlässt für mich. Und alles hingibt, was ihm lieb und wichtig ist. Der sich aufmacht und weit in die Fremde zieht, um zu suchen die, die er von Herzen liebt. Der nicht ruht bis auch der letzte seiner Freunde bei ihm ist, der voll Sehnsucht und voll Freude mich in die Arme schließt.

Wer so ist, der ist wahrhaft königlich. Diesen König liebe ich.

Was für ein König, der ein großes Festmahl hält für all die Schwachen und die Armen dieser Welt. Der uns seine Brüder, seine Schwestern nennt, weil er wie wir das Leben hier auf Erden kennt. Was für ein König, der aus Liebe seine Krone niederlegt und sie eintauscht gegen eine, die aus Dornen ist.

Was für ein König, der sein Leben für mich gibt, wo ich doch nicht von edler Herkunft bin. Was für ein König, der dem Tod ins Auge sieht und ihn als Erster ein für alle Mal besiegt. Was für ein König, der den Weg geht, der noch nicht gegangen ist, weil dieser Weg für uns der Weg in die Freiheit ist.

Lothar Kosse, 2011, nazik izniyle.

14 Mezardaki Kral

Bir kral özel bir biçimde gömülür. Büyük bir alayla ve onuruna yaraşır bir mezarla. Çarmıha gerilen suçlular ise caydırıcı olsun diye günlerce çarmıhta asılı bırakılır. Sonra çarmıhtan çok uzak olmayan bir toplu mezarda son bulurlar. Bedenlerine hayvan leşi gibi davranılır. Bu insanlar çarmıhta kırılır. Ve onlara ilişkin her anı silinir.

Ama burada asılı olan, yaşamın Kaynağı'dır. İki suçluyla birlikte öldürülmüş. Şimdi ona ne olacak? Çarmıh dramında küçük bir umut ışığı var. Yüksek Kurul üyesi Arimatyalı Yusuf, İsa'nın gizli bir öğrencisidir. Şimdi onun saati gelmiştir. Artık İsa'nın öğrencisi olduğunu kanıtlar. Varlıklı biri olarak önlem almış, kendine bir mezar edinmiştir. Önünde tonlarca ağırlıkta büyük bir taş olan, kayaya oyulmuş bir mezar. Taş, yerdeki bir oluk boyunca mezarın ağzına yuvarlanır.

Yusuf büyük bir cesaretle Pilatus'un yanına girer ve cesedi ister. Pilatus, İsa'nın bu kadar çabuk ölmesine şaşırarak kabul eder. Yusuf cesedi çarmıhtan indirir. Tek başına mı, yardımcılarla mı, bilinmez. İsa'yı keten bir beze sarar. Çabuk olmalı, Şabat akşam karanlığıyla başlıyor. İsa'yı kendi mezarına koyar ve kendisi için yeni bir mezar gerekeceğini düşünür.

İsa'nın yaşamında ve ölümünde önceden bildirilmiş birçok söz (peygamberlik) gerçekleşti. Başka hiçbir insan için geçerli olmayan bir özellik. Gömülmesi bile yüzlerce yıl önce yazılmıştı: Kötülerle birlikte ona mezar verildi, ama ölümünde zengin biriyle birlikteydi.

Elçiler Müjde'yi anlatırken çoğu zaman İsa'nın yalnızca ölmediğini, gömüldüğünü de hep belirtirler. Kimse bunu önemsiz bir ayrıntı diye geçiştirmemeli. Çünkü gömülen ölmüştür. Bilinçsiz değil. Ölü gibi görünen değil. Bütün beden işlevleri geri dönülmez biçimde sona ermiştir. İsa sayfası mezarla şimdilik kapanmıştır.

Çarmıhtaki ölümüyle her şey bitmiş göründüyse, mezara konmasıyla haydi haydi bitmiş görünüyordu. Ardından mezar Romalılar tarafından mühürlendi ve özel bir birlik tarafından korundu. Yahudi din bilginleri, İsa'nın öğrencilerinin gelip cesedi çalmayacağından emin olmak zorundaydı. Ama onlardan pek tehlike gelmezdi, kaçmışlardı. Din bilginleri, öğrencilerin aksine, İsa'nın birkaç kez

şiddetli ölümünden, ama aynı zamanda dirilişinden de söz ettiğini hatırladılar. Havada bir şey vardı. Daha bir şey mi olacaktı?

Eski Hristiyan iman ikrarında şöyle denir: "gömüldü, ölüler diyarına indi". Yaşamın Kaynağı, kendisi ölerek ve ölü olarak ölümün aşılmaz kalesine girer. İsa daha sonra kendisi için şöyle der: Ölmüştüm.

Sonra ölümün ötesinde, ölüler diyarına indiğinde olan, çarmıhta olandan daha az önemli değildir. Ama kesin olan şu: Bu da bizim için oldu. Ölümlü insanlar için, onunla birlikte yaşayalım diye.

Ona eziyet edildi, ama yakınmadan katlandı. Boğazlanmaya götürülen bir kuzu gibi, kırkılan bir koyun gibi, her şeye sessizce, yakınmadan katlandı.

Tutukluluğu ve yargılanması sürerken ölüm onu yakaladı. Halkı öylesine büyük bir suç yüklendiği için yaşamı söndürüldü. Bu kuşağın insanlarından kim bunu düşünür?

Kötülerle birlikte ona mezar verildi, ama ölümünde zengin biriyle birlikteydi; çünkü hiç haksızlık etmemişti, ağzından hile çıkmamıştı.

Yeşaya 53:7-9

Elçilerin İşleri 2:22-46; 3:15; İbraniler 2:10; Matta 27:57; Markos 15:43; Yuhanna 19:38; Yeşaya 53:9; 1 Korintliler 15:4; 1 Petrus 3:18-22

15 Ölüler Diyarındaki Kral

Krallar da ölmek zorundadır. Burada sözünü ettiğimiz bu Kral, işkenceli bir ölümle öldü. Çarmıhta şiddetle idam edildi. Sonra büyük bir taşla kapatılan, kayaya oyulmuş bir mezara konuldu.

İnsan bedeninden fazlasıdır. Ölümden sonra yaşamaya devam eder. Bilinci, ruh-canı öldürülemez. Ruh-can, insanın bütününe karşılık gelir; insan öbür dünyada kalır ve eksiksiz bir kişidir. Maddi, ölümlü bir beden olmadan. Hristiyan imanının dışında da, kanıt demeyelim, insanın bedeninin dışında var olabileceğine ve görünmeyen öbür dünyanın çevresini bütün duyularıyla algılayabileceğine dair sayısız ipucu vardır.

Bu öbür dünya, ölüler diyarıdır. İbranice Kutsal Kitap'ta buna *Şeol* denir. Yeni Antlaşma'da ölülerin bulunduğu yeraltı dünyasının adı *Hades*'tir. Orada doğrular için bir bölüm ve doğru olmayanlar için bir bölüm vardır. Birincisine "*İbrahim'in kucağı*" denir. Bir de Nuh'tan önce ve Nuh'un zamanında insanların arasına karışmış asi ve düşmüş meleklerin tutulduğu *en alt bölüm* vardır. İnsanların öyle günaha düşmesinde başlıca payları vardı ki, Tanrı tufanla her şeye son verdi. Musa'nın birinci kitabı, Yaratılış böyle anlatır. Eski kilise, bugün de her pazar Hristiyanlar tarafından sayısız kez hep birlikte yüksek sesle söylenen iman ikrarında şunu ilan eder: *Ölüler diyarına indi*. Tam oraya, bizden gizli olan ve ancak ölümle girilebilen yeraltı dünyasına, oraya indi ve içine girdi o, Mesih, Kral.

Belki bu okura tuhaf ve eski çağdan kalma gelir. Ama Kutsal Kitap'ın dünya görüşü oldukça basittir: Yaratılmış görünen dünya ve yaratılmış görünmeyen dünya vardır. Görünmeyen dünya, Tanrı'nın oturduğu ve egemenlik sürdüğü göğü içerir. Bu, görünen dünyadan bildiğimiz kelimeler ve kavramlarla açıklanır; böylece bizden az çok gizli olan bu dünyayı biraz olsun, bir şekilde gözümüzde canlandırabiliriz. Tanrı'nın göğü *yukarıdadır*. Yeraltı dünyası, ölüler diyarı, her zaman *aşağıda*, *yerin altındadır*. Yerin altı yalnızca mezar demek değildir, ölülerin bulunduğu öbür dünyadaki görünmeyen yeraltı dünyası demektir.

İbrahim'in kucağı bir dinlenme yeri olsa da, İbranice Kutsal Kitap Şeol'ü orası çok güzel olduğu için gidilmek istenecek bir yer olarak anlatmaz. *Şeol, Tanrı'nın asla istemediği ölümü ve ölümün gücünü temsil eder.*

Yeni Antlaşma yeraltı dünyasına Hades der. Yunan mitolojisinde de bu yerin adı buydu. Sonradan Hades yeraltı dünyasının hükümdarı oldu. Bu yeri cehennemden ayırmak gerekir. Hades ile cehennem aynı şey değildir.

Çarmıha germe gününe ve İsa'nın gömülmesine dönelim. Dışarıdan bakıldığında ortalık sakinleşti, İsa'nın işkence görmüş cesedi mezarda yatıyordu. Şabat başladı. *Ama Kral dinlenmedi.* Yeraltı dünyasında büyük şeyler oldu. *Kral aşağı indi.* Bu ölüler diyarına ancak ölmüş biri olarak inebilirdi. Ve ölümün egemeniyle karşılaşabilirdi. Eski yılanın çukuruna indi ve onun başını ezdi. Güçlü olanı yendi ki onun mallarını yağmalasın. Tutsakları özgür kılmak için.

Şeol'e acı çekmeyi sürdürmek için değil, zafer kazanmak, özgür kılmak ve ilan etmek için indi.

En alttaki zindana, düşmüş melek beylerinin yanına indi. Onlara bir kurtuluş haberi değil, bir zafer haberi duyurdu. Onların ve karanlıklar beylerinin planının tutmadığını bilmeleri gerekiyordu. *Onun ölümü, onların ölümü demekti. Karanlığın bütün güçlerinin tezgâhladığı ölümü, onların zaferi değildi. Onların yenilgisiydi.* Beklemedikleri biçimde, onu asla beklemeyecekleri yerde Galip'le karşılaşırlar ve onun ağzından insanlar için kurtuluşun geldiğini duyarlar. Ölümlülerin karanlık güçlerle birlikte yok oluşu değil, zafer, kurtuluş ve sonsuz yaşam artık tamamlanmış ve günahkârlar için hazırdır. Hak etmeyen, ama Kral'ın acıdığı günahkârlar için.

Şeol'de ya da Hades'te, bu çarmıh gününe kadar ölmüş, Tanrı'dan korkan herkes de vardı. Ölüler diyarındaydılar, ama göksel cennette değil. *Şimdi vaat edilen Kral onlara, İbrahim'e, Davut'a, Eyüp'e ve adları ne olursa olsun hepsine geliyor. Yüce Kral içeri giriyor ve sayısız bir kalabalık tarafından karşılanıp selamlanıyor. Bunlar umut tutsaklarıdır!* Umutları orada kalmak değildir. Kral da kalmak için gelmedi. Onları oradan çıkarıp göksel cennete götürmek için geldi.

Böylece daha Mesih'in öldüğü gün Hades'ten cennete büyük bir çıkış gerçekleşir. Çünkü çarmıhtaki haydutlardan birine büyük bir güvenle şöyle dedi: *Bugün benimle birlikte cennette olacaksın.* Bu haydut, halkı için savaşan ve herkesi göksel kutsal yere, Tanrı'nın yüce huzuruna götüren büyük Kral'ın ardından gider.

Geride Şeol'ün yıkıntıları ve oradaki iman etmemiş olanlar kalır. Belki, ve bu olanaksız değil, yeraltı dünyasından, orada kurtuluşu duyurduğu kişileri de özgür kılmıştır. Onunla karşılaşan, ona yakaran, nerede olursa olsun kurtulacaktır. Bu merhametli yüce Kral herkese karşı cömerttir.

Kral kendini yaşamımızla bir kıldı ve insan oldu. Bizim yaşamamız gereken yaşamı yaşadı. Ölümümüzü üstlendi, günahlarımızı üzerimizden aldı ve onları kendisi mezara taşıdı. Tanrı onun ölümünü bizim hesabımıza sayar, biz yaşayabiliriz. Yeni, sonsuz, ölümsüz bir yaşam. Aşağı indi ve ölümün kalesini kırdı ki yaşayabilelim. Yaşama geri döndü. Onun ölümü bizim ölümümüzdür ve onun yaşamı artık bizim yaşamımızdır.

Kral'ın her adımı, bütün yaşamı kurtuluş için gerekliydi. Yoksa yalnızca çarmıh için gelmesi yeterdi. Kral, kayaya oyulmuş mezar bunu hiç belli etmese de, çarmıh ile diriliş arasında halkı için bir savaş verdi. Görünen dünyadaki mücadele ölümüne verilmişti. Şimdi sıra görünmeyen dünyadaki mücadeleye geldi. Şeol'ü yağmaladı ve tutsakları Siyon Dağı'na, Tanrı'nın dağına çıkardı.

Böylece yeni yaşama diriltilmiş olarak, Nuh'un zamanında Tanrı'ya başkaldırmış ve şimdi kesin mahkûmiyetlerine dek tutsak tutulan görünmeyen dünyadaki ruhlara gitti ve onlara zaferini duyurdu.

1 Petrus 3:19-20

Bu yüzden şöyle der: "Yükseklere çıktı, tutsaklığı tutsak etti ve insanlara armağanlar verdi." "Yükseklere çıktı" sözü, onun yeryüzünün alt bölgelerine de indiği anlamına gelmez mi? İnen, her şeyi doldurmak için bütün göklerin üstüne çıkmış olanla aynıdır.

Efesliler 4:8-10

Korkma! İlk ve son olan, Diri Olan benim; ölmüştüm, ama işte sonsuzluklar boyunca diriyim ve ölümün ve Hades'in anahtarları bendedir.

Vahiy 1:17-18

2 Samuel 22:6; Eyüp 17:16; Mezmur 16:10; 30:3; 68:16-24; 116:3, 8-9, 15; 118:17-27; Yeşaya 14:9-15; 38:18; 45:2; Hezekiel 31:16; Hoşea 13:14; Zekeriya 9:9-12; Matta 12:28-29, 40; Elçilerin İşleri 2:22-36 (Mezmur 16:10-11); Romalılar 10:6-10 (Yasa'nın Tekrarı 30:12-14); Koloseliler 1:16; 2 Petrus 2:4.

16 Kral'ın Dirilişi

Ölüler yeniden canlanmaz. İstisnası olmayan bir kural. Özel bir bilgi değil, bunu herkes bilir. Ölüm, sonluluğumuz ve geçiciliğimiz, yetinmek isteyeceğimiz bir ufuk değildir. Birçokları, toprağa dönmekten daha fazlası için yaratıldığımızı hisseder. Her şey bu olamaz.

Kral savaşa çıktı. Tek başına, Babası'nın göreviyle. Bizim için. Ölümün gücüyle yüzleşti. Yenilmeye razı oldu. Savaşı kaybetti ve böylece yeniden kazandı. Ölümün gücünü yendi. Ölümü yaşama çevirdi. Yaşamı boyunca bazı insanları yaşama geri getirmişti. Şimdi Babası tarafından ölümden diriltiliyor. İstisnası olmayan kural kaldırılıyor. Baba Tanrı, doğru olanın ölümü karşısında susmaz. İsa bu acıdan esirgenmek için dua ettiğinde Getsemani'de sustu. Oğlu'yla birlikte acılarla dolu ağır yolu yürürken sustu. İsa çarmıhta asılıyken sustu. Ama sonra Baba konuştu, bütün Tanrısal gücünü ortaya koydu ve İsa'yı yaşama geri getirdi.

Çarmıh, insanların acımasızca sert "Hayır"ıdır. Diriltilme, Tanrı'nın açıkça ortaya konan "Evet"idir. Mesih'e, yaşama ve bize – düşmanları gibi davransak da – söylediği "Evet". Ya da Yaratıcımıza tamamen ilgisiz olsak da.

İsa, ölümünde insanların düşmanlığıyla karşılaşır. Ve karanlığın ve ölümün güçlerinin düşmanlığıyla. Ve günahlarımız için yerimize sunulan kurban olur. Diriltilmede, suç sorununun, günahlarımız sorununun bir kez ve herkes için çözüldüğü mühürlenir. Bizim lehimize. Diriltilmede Tanrı'ya ve insanlara düşman olan bütün görünmez güçler yenilmiştir. Tanrı'nın Krallığı'na giden yol açıktır! Bu mezardan ne büyük bir Kral çıkıyor! Kral yaşıyor! Ölümden zaferle döndü. Yeni bir yaşamın geleceği başladı.

Dirildi! Ölümü yarıp geçen ve kapalı kaya mezarı geride bırakan İsa'nın kendisidir. Mezar bezlerini düzenli ve katlanmış olarak geride bırakır ve diriliş dünyasına girer. Öğrencilerin tanıdığı aynı İsa'dır. Ellerindeki, ayaklarındaki ve böğründeki yara izleri, bizim için çektiği acıların ve ölümünün sonsuz anısı ve işareti olarak kalır. Ama şimdi yeni bir varoluş yaşıyor. Kapalı kapılardan geçer, yer değiştirmek için zamana ihtiyacı yoktur. Öğrencileriyle balık yer, kendisine dokunulmasına izin verir; gerçek bir insandır ve sonsuza dek öyle kalır.

Mezarın önündeki tonlarca ağırlıktaki taş kaldırılır. İsa çıkabilsin diye değil, öğrenciler ve kadınlar boş mezara girebilsin diye.

Bu diriliş bildiğimiz her şeye aykırıdır. Böyle bir şey olamaz! Bir masal mı? Bir mit mi? Bu tarihsel olguyu çürütmek için çok şey ortaya konmuştur. Ama dünya tarihinde bunun kadar iyi belgelenmiş olay pek azdır. Bu bizi şaşırtmamalı. Çünkü her şey bu olaya bağlıdır. Mezar boştu. Dirilmiş olanla karşılaşan görgü tanıkları çok fazladır. Ölesiye korkmuş öğrenciler, Mesih'i cesurca ikrar eden insanlar oldular. Artık ölümden korkmuyorlardı. Bugün çok sayıda insan Mesih'i doğaüstü, bilimsel olarak açıklanamayan görme ve işitme deneyimlerinde yaşıyor.

Mesih Kral'ın dirilişi insanlığı yeni bir boyuta taşıdı. Bu boyutta bütün insanlara yer var. Ölümü ve geçiciliği sonsuza dek mezarda bırakır. Önümüzde yeni bir varoluş var. Bol bol yaşam. Sonsuz yaşam ve yeni bir yaratılış, Kralımızın bizim için savaşarak kazandığı şeyi temsil eder. Yaşamını ortaya koyarak.

Onun dirilişi bizi çekip yaşama çıkarır. Yaşanmaya değer yaşam zafer kazandı – onun aracılığıyla.

Ya Rab, beni ölüler diyarına terk etmeyeceksin! Sonsuza dek mezarda kalmama izin vermeyeceksin; çünkü sana sadakatle bağlıyım!

Bana yaşam yolunu gösterirsin. Huzurunda bulanıksız bir sevinç bulurum; elinden bana sonsuz mutluluk gelir.

Mezmur 16:10-11

Yuhanna 2:22; Elçilerin İşleri 2:24, 32; 3:15; Romalılar 4:24-25; 6:4, 9; 8:11, 34; 10:9; 1 Korintliler 15; 1 Selanikliler 1:10; Efesliler 2:1-6; Koloseliler 3:1; 2 Timoteos 2:8.

17 Kral'ın Göğe Yükselişi

Kral İsa'nın göğe alınışı bir kaçış değildir. Yalnızca bir yer değiştirme değil: Büyük sonuçları olan bir olaydır. Gerçekten de çarmıhtan, mezardan ya da dirilişten daha az önemli değildir. Bu olay hakkında pek bir şey duyulmaz. Almanya'da bize ilkbaharda bir resmî tatil kazandırır; bu gün *Babalar Günü* olarak da bilinir. Oysa bu olay İsa'nın yaşamını ve ölümünü taçlandırır.

"Göğe yolculuk" (Almanca: Himmelfahrt) kulağa tuhaf gelir. Bu bir "yolculuk" değildi, çünkü öyle olsaydı İsa hedefe asla varamazdı. Tanrı'nın göksel dünyasına, görünen, içkin dünyamızdan bütünüyle farklı ama ondan uzak olmayan aşkın dünyaya bir geçişti.

İsa bir zafer alayıyla göklerden geçti. Bu öbür dünyanın bütün varlıkları eğilir. Başka seçenekleri yoktur. Bu yol Tanrı'nın tahtına kadar gider. Yeruşalim'e girişine benzer, ama yine de bambaşka. Çünkü çarmıh artık geride kalmıştır.

Bir insan, biz insanlar için Tanrı'nın baba yüreğine giden yolu açtı ve serbest bıraktı. Yol odur. Artık eve dönebiliriz. Baba bizi bekliyor. Bizi karşılamak istiyor.

Önce *o* orada bir kral oğlu gibi karşılandı. Babalar Günü demişken: Sonsuz Baba Tanrı, Oğlu'na hoş geldin der. Onu sevinçle selamlar. Gök, bütün melekler ve göksel varlıklar sevinir. Oğul geri döndü. Yeryüzündeki 33 yılın ardından göksel saraya döner.

Ağır bir işi başardı. Sonsuz bir kurtarılış, sonsuz bir kurtuluş sağladı. Yeni bir yaratılış doğdu. Onun insan olmasıyla, ölmesi ve dirilmesiyle. Evrenin yönetim sarayında bu kadar özlemle beklenmesine ve şimdi karşılanmasına şaşmamalı.

Bütün bunlar bir masal değildir. Büyük etkileri olan bir gerçekliktir. Sonuçları henüz kestirilemez bile. Biz insanlar doğrudan etkileniyoruz.

Bizim için bu göğe alınış olayı, ancak göksel Baba gibi yapmak anlamına gelebilir. Kral İsa'yı, Baba'nın onu kabul ettiği gibi kabul edelim. Onu bekleyelim, karşılayalım. Bizim yaşamımıza da girmek istiyor. Buna hazır.

Bu arada, öğrencilerinin gözü önünde bir bulut içinde göğe giderken orada iki adam, iki melek vardı ve şöyle dediler: Şimdi nasıl gittiyse, aynı kesinlikle geri gelecek. Görünür biçimde, bulutlar içinde.

Zafer alayıyla yükseklere çıktın, tutsakları ardından götürdün. İnsanlardan, dikbaşlılardan bile armağanlar aldın. Kuşkusuz RAB Tanrı burada oturacak!

Rab'be övgüler olsun! Gün be gün yükümüzü taşır; evet, Tanrı kurtuluşumuzdur.

Mezmur 68:18-19

Markos 16:19-20; Luka 24:50-53; Elçilerin İşleri 1:4-11; İbraniler 5:10; 4:14.

18 Kral'ın Taç Giymesi

Taç giyme törenleri gösterişli törenlerdir. Hiçbir şey esirgenmez. Her kraliçe ve her kral için bir kerelik bir olay. Üst düzey konuklar davet edilir. Saray süslenir. Ama şimdi gökten söz ediyoruz. Uzayın ve zamanın dışında hayal dünyamız sınırlıdır. Fantastik edebiyat ve bilimkurgu hayal gücümüze ilham verir. Ama Mesih Kral İsa'nın göksel, öbür dünyaya ait boyuttaki girişi, karşılanması ve taç giyme töreni, olsa olsa ancak kısmen hayal edilebilir. Ama çok gerçektir ve geniş kapsamlı sonuçları vardır.

İsa yücelik ve onur tacı giydi – bir zafer çelengi! Bu büyük olasılıkla zeytin dallarından bir çelenk değildir. Daha çok, bağ kurabileceğimiz bir mecazdır. Taç giyme şöleni on gün sürer.

Evrenin Kralı Baba Tanrı, Oğlu'na verebileceği en yüksek onur yerini armağan eder. Onu kral naibi yapar. Onun söylediği ve yaptığı, sanki Tanrı yapıyormuş gibidir. Bir zamanlar Mısır'da Firavun'un temsilcisi olan Yusuf gibi.

Göksel Baba'nın gösterdiği bu onur, bir aile kayırması ya da yükümlülüğü değildir. İsa bu yeri hak etti. Kendini ne kadar alçalttıysa, o kadar yükseltilir. Beytlehem'de bir ahır, ağır çalışma, mülksüzlük, hor görülme ve sonunda çarmıh. Oysa o Yaratıcı'dır, göklerin Kralı'dır! Ona yalnızca bütün varlığın merkezindeki bu onur yeri ve en yüksek onur unvanı yaraşır.

Daha Kral Davut bu gizemli sözleri yazmıştı:

> *RAB Rabbime şöyle dedi: "Ben düşmanlarını ayaklarına basamak yapıncaya dek sağımda otur!"*

Bu yerine geldi. Bunu okurken, bu eskimiş bir haber değildir. Bütün bunların sonuçları vardır. İsa Rab ve Mesih kılındıysa, bunun sonuçları olacaktır. Er ya da geç. Gezegenimiz için, her insan için. Hiç kimse bu Rab'bi, bu *Lord of Lords*'u, rablerin Rabbi'ni görmezden gelemeyecek.

O zamanlar, İsa göğe gittikten kısa bir süre sonra, Hristiyanlar yeraltı mezarlarında ve saklandıkları yerlerde böyle ilahiler söylerdi:

Bu nedenle Tanrı onu eşsiz biçimde yüceltti ve ona onur unvanı olarak her addan daha üstün olan adı verdi.
Ve İsa bu adı taşıdığı için bir gün göktekiler, yeryüzündekiler ve yer altındakiler, herkes onun önünde diz çökecek.
Herkes İsa Mesih'in Rab olduğunu kabul edecek ve böylece Baba Tanrı'yı yüceltecek.

Ya da: *Aşağı inmiş olan, sonra bütün evreni varlığıyla doldurmak için göklerin en yükseğinin de üstüne yeniden çıktı.*

Ayrıca: ... *İsa Mesih'in dirilişi aracılığıyla; o şimdi – göğe gittikten sonra – Tanrı'nın sağında, onur yerinde oturuyor ve melekler, bütün güçler ve yetkiler ona bağımlı kılınmıştır.*

Bu arada, dirilişte olduğu gibi, *yüceltilmiş* Mesih Kral'ın da görgü tanıkları vardır. Bir zamanların bağnazı Pavlus, Hristiyanları yok etmek isteyenin, onların Rabbi Mesih'in kendisine saldırdığını anlamak zorunda kaldı. Mesih'in tam da ona görünmesi muazzam bir lütuftu. Yargı için değil. Şam yolunda Pavlus birden Mesih'in göksel yüceliğinin ışıltısı içinde kalır. Sahnede spot ışıkları altındaymış gibi. Sonuç: Körlük. Üç gün sonra iyileşir. Bu karşılaşmanın sonucu: Pavlus tamamen tersine döner. Hemen, elinden geldiğince çabuk, İsa'yı Mesih ve Rab olarak duyurmaya başlar. Bu kişinin, peygamberlik sözlerinde anlatılıp önceden bildirildiği gibi Mesih olduğunu bir anda kavramıştı. Her şey onun için birden yerine oturdu.

Pavlus'tan da önce başka bir görgü tanığı, İsa'nın öğrencisi İstefanos'tu. Yahudiler onu taşladı. Taşlar üzerine yağarken açılmış göğe bir bakış atar. İsa'ya. İsa göksel yücelik içinde ayakta durur ve can veren şehidi yanına almak için ona doğru eğilir.

Gökte ve yeryüzünde bütün yetki ona verilmiştir. O yönetir. Söz onundur. Ama, ve bu önemli, onun yönetme biçimi farklıdır. İmparatorların, kralların ve zorbaların yaptığı gibi değil. Yönetimi özveriye dayanır, adildir, gerçektir ve sevgi doludur. Egemenliği zorlayan bir güç değildir. Bu dünyanın kötülüğü şiddetle durdurulmaz. Bütün kralların Kralı İsa bunu kendi yoluyla yapar. Onu İncillerden tanıdığımız gibi. Ona güvenebiliriz. Hedefine ulaşır. Bir söz yeter, ve bu dünyanın bütün güçleri durdurulmuş olur.

Baba ona tahtı verdiyse, yaşamımızın tahtını da onun alması başka türlü olamaz! Gerçek Kral İsa bir taht gaspçısı değildir. Yaşamımızdaki tahtı kimin alacağına biz karar veririz. İnsanlar, putlar, dinler, bağımlılıklar, korku – ve daha birçok şey yaşamımıza egemen olmak ister. Onun egemenliği bizi köleleştirmeyen tek egemenliktir. Geleceği olan tek egemenlik.

Hangi tarafta durmak istiyoruz? Belki zaman zaman Mesih Kralım İsa'nın güçlü büyüklüğünü ve yüceliğini küçümsüyorum. Bu yüzden yaşamımızın tahtını ona tekrar tekrar yeniden teslim edebiliriz. Onda bağışlanma ve hoşgörü vardır. Her zaman yeni bir başlangıç. Suçlamaz. Bizi lütuf yönetimine hep yeniden kabul eder.

Gece görümlerimde baktım: İşte, gökteki bulutlarla İnsanoğlu'na benzeyen biri geliyordu. Değişmeyen Tanrı'ya yaklaştı ve onun önüne getirildi.

14 Ona egemenlik, onur ve krallık verildi; bütün halklar, uluslar ve diller ona kulluk etti. Onun egemenliği sonsuza dek sürecek, hiç geçmeyecek bir egemenliktir; krallığı asla yıkılmayacak.

Daniel 7:13-14

Yeni Antlaşma'daki karşılığı:

İsa (başkâhine) şöyle yanıt verdi: *"Evet! Ama size şunu söyleyeyim, bundan böyle geçerli olan şu: İnsanoğlu'nun Kudretli Olan'ın sağında oturduğunu ve göğün bulutları üzerinde geldiğini göreceksiniz!"*

Matta 26:64

İşte, bulutlarla geliyor; her göz, onu deşenler bile onu görecek ve ülkenin bütün oymakları onun için dövünecek. Evet, amin.

Vahiy 1:7

İsa göklerden geçerek Tanrı'nın tahtına gitti. Petrus'un Pentikost vaazında Yeruşalim'deki İsrailliler, onu öldürmüş olan aynı kişiler, yas tutar.

Ey güçlü kapılar, ardına dek açılın, ey eski kapılar, yol verin, yüce Kral girsin. Kimdir bu yüce Kral? Güçlü, yiğit RAB'dir, savaşta yiğit olan RAB. Kimdir bu yüce Kral? Her Şeye Egemen RAB, yüce Kral odur.

Mezmur 24:7-10

İbraniler 2:7, 9; Mezmur 10:16; Yeremya 10:7, 10; Elçilerin İşleri 2:34; İbraniler 1:13; Yaratılış 41:41-46; Efesliler 4:8-10; Mezmur 110:1; Filipililer 2:5-11; 1 Petrus 3:22; Elçilerin İşleri 9:1-22; 7:54-60; Matta 28:18; Luka 11:23.

19 Benim Yüce Kralım

(Şarkı, Almanca orijinal haliyle)

Der Wind, der in mir weht
Das Wort, das nie vergeht
Alpha und Omega
Der sein wird, ist und war
Berge verbeugen sich vor seinem Angesicht
Ein Wort und es geschieht
Er kommt und Ängste fliehn

Das ist mein König, König der Herrlichkeit
Sein ist das Reich, die Macht in Ewigkeit
Nichts muss ich fürchten, solange ich weiß
Dass der König der Könige nah bei mir bleibt

Der Weg auf dem ich geh
Das Licht auf meinem Weg
Meine Heimat, mein Zuhaus'
Deine Nähe füllt mich aus

Das ist mein König, König der Herrlichkeit
Sein ist das Reich, die Macht in Ewigkeit
Nichts muss ich fürchten, solange ich weiß
Dass der König der Könige nah bei mir bleibt

Tobias / Samuel / Hundt / Harfst

20 Kral – Davut'un ve Tanrı'nın Oğlu

İkinci mezmurun başlığı yoktur. Bu bir kral mezmurudur ve Davut'a ait olmasını bekleriz. Olabilir, ama burada anlatılan kral Davut olamaz, oğlu Süleyman da olamaz. Bu mezmur daha çok, o zamanlar var olmayan eşsiz bir krala işaret eder. Mezmur 2'deki meshedilmiş olan, Mesih, Tanrı'nın seçtiği kraldır. Kral olarak meshedilir ve atanır, aynı zamanda görevini yerine getirmek için Ruh'la meshedilir.

Bu biraz daha uzun bölümde öne çıkan, bu Kral'ın Tanrı'nın Oğlu olmasıdır. Eski Doğu'da, Mısırlılarda, Mezopotamya'da da kral, beden almış tanrılıktı. Mezmur 2, gerçekte kimden söz edildiği bilinmeden okunursa, bu mezmurda meshedilmiş olan Yeruşalim'deki Siyon Dağı'nda kral olarak atanır ve böylece Yüceler Yücesi'nin oğlu olarak evlat edinilir. Demek ki öncesinde oğul değildi. Mezmur 2'deki "baba olma", tahta çıkıştır. Kral, tahta oturmakla Tanrı'nın oğlu olarak evlat edinilir.

> *"Ben kendi kralımı kutsal dağım Siyon'a atadım!"*
> *RAB'bin buyruğunu duyuracağım. Bana şöyle dedi: Sen benim Oğlumsun, bugün ben sana Baba oldum.*
> *Dile benden, uluslara seni mirasçı kılayım, dünyanın dört bucağını mülkün yapayım.*

Tarihsel durumdan farklı olarak burada egemenlik yalnızca Yahuda ya da İsrail'i değil, bütün ulusları kapsar. Bir dünya egemenliği mi düşleniyordu?

Tanrı'nın düşü, bütün ulusları eşsiz bir kralın altında birleştirmek ve onun aracılığıyla bütün dünyayı kutsamaktır. Bu, ideal kralın ilk örneği ve gelecek kralın ön örneği olarak Davut'la başladı. Herhangi bir kralın değil, onun soyundan gelen, başka bir deyişle Davut'un oğlu olan bir kralın. Kraliyet oymağı Yahuda'dan. Mezmur 2 geleceğe bakar ve harfiyen bir gerçekleşme bekler. Mezmur abartılı bir hayal değildir; gerçekleşmiş ve daha da tamamen gerçekleşecek olan en saf Mesih peygamberliğidir. Elçilerin İşleri 13:32-34'ün gösterdiği gibi, bugün bu mezmurun gerçekleşmesi içinde yaşıyoruz:

> *Biz de size atalarımıza verilen vaadin Müjdesi'ni duyuruyoruz: Tanrı İsa'yı dirilterek bu vaadi onların çocukları olan bizler için yerine getirdi; ikinci mezmurda da yazıldığı gibi:*

"Sen benim Oğlumsun, bugün ben sana Baba oldum."
Tanrı'nın onu, bir daha çürümeye dönmemek üzere ölümden dirilttiğini ise şöyle bildirdi: "Davut'a gösterilen güvenilir lütufları size vereceğim."

Davut'a gösterilen güvenilir lütuflar, Davut'a ve dolayısıyla onun kralı olduğu halka verilen vaattir: Davut'un tahtında sonsuz bir dünya egemenliği başlatacak bir oğul olacaktır (Yeşaya 55:3). *Bu, Mesih'te yerine gelmiştir.* İsrail'in gerçekten de bütün dünya için önemi vardır. Çünkü Yahuda oymağından bir Yahudi olan İsa, şimdi göksel tahtta oturuyor. O gerçekleşmedir, daha doğrusu beklenenin de ötesinde bir gerçekleşme. *Çünkü o oğul olmaz; o, insan olmuş sonsuz Tanrı Oğlu'dur.* Tanrı'dan doğduğu için insan olarak da Tanrı'nın Oğlu'dur ve buna ek olarak dirilişte böyle olduğu doğrulanmıştır:

… Tanrı'nın Müjdesi (Tanrı'nın peygamberleri aracılığıyla kutsal yazılarda önceden vaat ettiği), Oğlu hakkındaki Müjde (o, bedence Davut'un soyundan gelmiş ve kutsallık Ruhu'na göre ölülerin dirilişiyle güç içinde Tanrı'nın Oğlu olduğu kanıtlanmıştır), Rabbimiz İsa Mesih.
Romalılar 1:1-4

İkinci mezmur tahta çıkış törenini anlatır. Müjde yazarı Markos bunu ele alır ve kendi Müjdesi'nde işler. Mezmur 2:7-8'deki kralın tahta çıkışı özellikle Markos

1:11 ve 9:7'de yansır, ama Yahudi okurların büyük olasılıkla beklediğinden farklı bir yöne gider ve sonra 15:39'da tamamlanır.

Mezmur 2	Markos'un yazdığı Müjde
Kralın meshedilmesi ve Ruh armağanı 2:2, 6	İsa'nın kral olarak "meshedilmesi" 1:11
Siyon Dağı'nda atanma (kralın tahta çıkışı) 2:6	Tanrı'nın İsa'ya (ve Yahya'ya) seslenişi (göğün yarılması) 1:11 ve 9:7
Tanrı'nın uluslara mesajı 2:6	İsa'nın Tanrı'nın Oğlu olarak atanması 1:11 ve 9:7
Egemenliğin meşrulaştırılması ve kralın yetkilendirilmesi, Tanrı'nın kralı Tanrı Oğlu olarak ataması 2:7	Hermon Dağı'ndaki görünüm değişmesinde İsa'nın yüceliği 9:2-3, 7
Egemenliğin devri – Yeruşalim kralının dünya egemenliği 2:8	İsa'nın cin çıkarmalarda ve mucizelerde yetkisi
Egemenlik nişanlarının teslim alınması (demir asa – toprak kapların parçalanması) 2:9	İsa'nın asası, onun Müjdesi'nin duyurulmasıdır 1:14 (Yeşaya 11:4'e dayanarak – "ağzının asası") İsa'nın tahta çıkışı – Golgota'ya giden çarmıh yolu – taht olarak çarmıh 15:16-19, 39

Bu inceleme için Nenad Božović'e borçluyum; "Christ of the Sacred Stories" derlemesinden, 2017, Tübingen.

Markos daha ilk ayette şöyle başlar: *"Tanrı'nın Oğlu İsa Mesih'in Müjdesi'nin başlangıcı."* Mesih, meshedilmiş olan, Tanrı'nın Oğlu'dur! Sonunda Mezmur 2'deki Mesih'in tarihsel kişiliğinin kim olduğu söylenebilir. Ama Markos'un anlattığı nasıl bir Mesih'tir? Çizgi doğrudan çarmıha gider; orada bir Yahudi değil, bir Romalı Markos'un başlangıçtaki ikrarına katılır: *İsa'nın karşısında duran yüzbaşı, onun böyle haykırıp son nefesini verdiğini görünce şöyle dedi: Bu adam gerçekten Tanrı'nın Oğlu'ydu!* (15:39)

Başlangıçta, Mezmur 2'de olduğu gibi, Oğlu'na seslenen ve onun hakkında hem temel hem de kavranamaz önemde olanı dile getiren Baba Tanrı'dır: *Göklerden bir ses geldi: Sevgili Oğlum sensin, senden hoşnudum* (1:11). Müjde'nin ortasında da böyledir: *Bir bulut gelip onları gölgeledi ve buluttan bir ses geldi: Sevgili Oğlum budur, onu dinleyin* (9:7).

Ruh'un İsa'nın üzerine inişi, Mezmur 2'deki tahta çıkışın ışığında "İsa'nın kral olarak meshedilmesi" diye görülebilir: *İsa sudan çıkar çıkmaz göklerin yarıldığını ve Ruh'un bir güvercin gibi üzerine indiğini gördü* (1:10). Nuh'un zamanında güvercin bir zeytin yaprağıyla geri dönmüştü; bu da güvercini Tanrı'nın Ruhu olarak

tanımamızı sağlar (zeytinyağı = Kutsal Ruh'la meshedilme). Ruh'un inişiyle İsa, uzun zamandır beklenen Mesih olarak meşrulaştırılır ve yetkilendirilir. Bunu Baba Tanrı'nın kendisi yapar: *Kulum Davut'u buldum – onu kutsal yağımla meshettim* (Mezmur 89:20). Yeşaya'nın bir sözü daha yerine gelir: *İşte desteklediğim kulum, seçtiğim, kendisinden hoşnut olduğum: Ruhum'u onun üzerine koydum, uluslara adaleti bildirecek* (42:1). Tanrı'nın İsa ile ilişkisi eşsizdir, sevgiyle, karşılıklı yakınlıkla doludur. Bildiğimiz bütün ilişkileri aşar ve İsa'nın Tanrı'nın biricik Oğlu olarak kral oluşunu daha önce hiç görülmemiş bir boyut ve doluluğla doldurur.

2:8'de sözü edilen egemenliğin krala devri, Markos 1:11'de Ruh'la birleşme yoluyla gerçekleşir ve İsa'nın yetkisinde görülür. İsa "yetki" sahibi biri olarak öğretir (1:22, 27); onun yetkisi cinleri kovmasında da görülür (1:24), bu da Mezmur 2:9'daki kralın yetkisine benzer. Yetkisi, İsa'nın ortaya çıkışının şaşkınlık ve hayranlık uyandırmasından (1:27), işlerinin haberinin yayılmasından (1:28) ve mucizelerin çoğalmasından (1:29-34) da anlaşılır.

Mezmur 2:9'daki, düşmanların toprak kaplar gibi parçalandığı demir asa, Ruh'la dolu Mesih'in "ağzının asası"ndan söz eden Yeşaya 11:4 ile ilişkilendirilebilir. Bu, Markos 1:1-15'teki İsa'nın tahta çıkışına uygulanırsa, İsa'nın asası, kraliyet asası olarak "ağzının asası" anlaşılabilir, *yani İsa'nın asası, onun Müjde'yi duyurmasıdır (1:14).*

2:8'de krala uluslar mülk olarak vaat edilir ve dünya egemenliği ona devredilir. Bu vaadi Markos 1:11 bağlamında ele aldığımızda, İsa'ya hangi ulusların mülk olarak vaat edildiği ve bu bağlamda "dünyanın dört bucağı"nın ne anlama geldiği sorusu ortaya çıkar. Bir yanıt şu olabilir: Müjde'nin duyurulduğu ve onu kabul eden bütün uluslar, İsa'nın "mülkü" olan uluslardır. Müjde "dünyanın dört bucağına" kadar duyurulur. Tahta çıkmış Mesih İsa'nın mülkü olan bu uluslardan birinin ilk üyesi, 15:39'da çarmıhın dibindeki Romalı yüzbaşıdır.

Beklendiği gibi siyasi gücünün artması yerine, Markos'ta tahta çıkış ters yöne gider: *Mesih siyasi güç peşinde değildir.* Öğrencilerin karşısında acı çekecek bir Mesih durur. Hermon Dağı'ndaki yüceltilmeden önce İsa bir kez 8:31-33'te acı çekeceğini bildirir, yüceltilmeden sonra iki kez daha, 9:30-32'de ve 10:32-34'te. Bunu göz önünde tutarsak, İsa'nın Markos'ta neden kendini hiçbir zaman Mesih ya da Tanrı'nın Oğlu olarak tanıtmadığını, bunun yerine her zaman yanlış beklentiler uyandırmayan başka terimler kullandığını anlayabiliriz.

İsa'nın 15:39'daki tahta çıkışının son adımı, daha önce birçok yerde hazırlanmıştı: önce İsa'nın Yeruşalim'e girişiyle, bir kadının İsa'yı gömülmesi için meshetmesiyle,

sonra Pilatus önündeki duruşmada ve son olarak askerlerin İsa'yla alay etmesinde. İsa'nın 11:1-10'da Yeruşalim'e girişinde ve eşeğin üzerinde oturmasında, Yeruşalim'e Davut'un katırı üzerinde giren Süleyman'ın tahta çıkışıyla bir koşutluk görülür (1 Krallar 1:38). Bu, kalabalığın 11:10'daki "*Atamız Davut'un krallığına övgüler olsun*" haykırışını açıklar; bu haykırış, Davut evinin yeniden kurulmasını beklediklerini gösterir.

Çilesinde İsa'ya kılık değiştirtilir ve Helenistik bir vasal kralın aksesuarları, mor bir giysi ve dikenden bir taç giydirilir. "Selam, ey Yahudilerin Kralı" selamı, hükümdar önünde verilen alışılmış saygı selamını temsil eder ve "Ave Caesar"a benzer. *Bütün sahne, kraliyet töreninin bir karikatürü olarak tasarlanmıştır.* İsa'nın başına kamışla vurulur ve yüzüne tükürülür. Matta 27:29'a göre kamış onun sağ eline verilir ve böylece "kraliyet asası" yapılır. Askerler kraliyet törenini bu şekilde karikatürleştirerek İsa'yla alay eder ve onu meşru hükümdar olarak inkâr ederler.

Golgota tepesine çıkış (15:22), İsa'nın tahta çıkışı olarak yorumlanabilir. Böylece bu yer Siyon'un karşıt görüntüsü olur: Mezmur 2'de Siyon'daki kraliyet tahta çıkışı siyasi güç anlamına gelirken, Golgota tepesinde acı çeken Mesih Kral tahta çıkar. *Çarmıhın kendisi, İsa'nın Yahudilerin Kralı olarak öldüğü kraliyet tahtını temsil eder.*

Tapınaktaki perdenin ikiye yırtılması, Tanrı'ya giden yolun bütün uluslara açılmasını simgeler; bu, Mezmur 2:8'deki "ulusları mülk olarak vermek" ifadesiyle ilişkilendirilebilir. Bu açılış İsa'nın ölümünde gerçekleşir: *Tanrı, Oğlu'nun çarmıha gerilmesiyle bütün uluslar önünde kendini açıklar.*

Son olarak 15:39'da yüzbaşının ikrarı gelir. Yahudi başkâhinlerin aksine, yüzbaşının iman etmek için bir belirtiye ihtiyacı yoktur; çarmıhın dibinde imana gelir. *Okur, İsa'nın kim olduğunu ve nasıl bir Mesih olduğunu ancak çarmıhın dibinde anlayabilir.* Böylece Markos'ta İsa'nın tahta çıkışı tamamlanır.

İkinci mezmur ve Markos'un yazdığı Müjde boyunca yaptığımız bu yolculuğun sonunda bize söylenecek ne kalıyor? Eski ve Yeni Antlaşma'nın kutsal yazıları iç içe geçmiş ve bozulmaz bir bütün oluşturur. Biri öteki olmadan elde edilemez. *Peygamberlik Tanrısal bir gerçekliktir!*

Kral geldi ve ikinci kez gelecek. O bizim Kralımızdır. Yakında bütün dünyanın uyacağı bu çağrıya, burada ve şimdi, bütün dünyanın önünde koşulsuz uyalım:

11 RAB'be saygıyla kulluk edin, önünde titreyin ve ona sevinçle haykırın!

12 Oğul'a saygı gösterin ki öfkelenmesin ve yanlış yolunuzda yok olmayasınız – çünkü öfkesi çabucak sizi yiyip bitiren bir ateşe dönüşür! Ona sığınanların hepsine ne mutlu!

Davut'a gösterilen güvenilir lütuflar, sonsuz bir antlaşma olarak:

Günlerin dolup atalarının yanına yattığında, senden sonra kendi soyundan gelecek olanı ortaya çıkaracak ve onun krallığını pekiştireceğim. Benim adım için bir ev yapacak olan odur; ben de onun krallığının tahtını sonsuza dek pekiştireceğim. ... Senin evin ve krallığın önümde sonsuza dek sürecek, tahtın sonsuza dek sağlam kalacak.

2 Samuel 7:12-16

1 Uluslar neden kargaşa içinde? Halklar neden boşa çıkmaya mahkûm tasarılar kuruyor?

2 Dünyanın kralları saldırıya hazır duruyor, yöneticiler RAB'be ve onun meshettiği krala karşı savaşmak için birleşiyor.

6 Diyor ki: "Ben kendim kralımı burada, kutsal dağım Siyon'da atadım!"

7 Sonra kral şöyle der: "RAB'bin buyruğunu duyuruyorum; bana şöyle dedi: 'Sen benim Oğlumsun, bugün ben sana Baba oldum.

8 Dileğini söyle, yerine getireyim! Bütün ulusları sana miras vereyim, dünyanın en uç sınırlarına dek yeryüzü senin mülkün olsun!

10 Şimdi aklınızı başınıza alın, ey dünyanın kralları, uyarıya kulak verin, ey yeryüzünün yargıçları!

Mezmur 2

Davut'un mezmuru.

RAB Rabbime şöyle dedi:

Ben düşmanlarını ayaklarına basamak yapıncaya dek sağımda otur!

RAB gücünün asasını Siyon'dan uzatacak; düşmanlarının ortasında egemenlik sür!

Mezmur 110:1-2

Kral mezmurlarında meshedilmiş olan: 2:2; 20:6; 84:9; 89:38; 132:10

21 Kral'ın Armağanı

İsa bunu vaat etmişti. Gittiğinde, artık burada olmadığında ve öğrenciler onsuz idare etmek zorunda kaldığında, Ruh'u gönderecek. Kendi temsilcisi olarak. Bu, *Kutsal Ruh*'tur. O İsa'yla öyle bir, onunla öyle özdeştir ki, İsa kendisinin onlara geleceğini söyleyebilir. Bu Ruh da İsa gibi Tanrı'dır, her yerde olan bir kişidir. Her yerde hazır ve nazır. İsa şimdi taç giymiş Rab ve Kral olarak bu Ruh aracılığıyla onu seven herkesin doğrudan yanındadır. Yani ona iman eden ve itaat edenlerin yanında.

Ruh'un armağan edildiği bu gün için de bugün hâlâ bir bayram vardır. Koca bir hafta sonu. Bu tarihsel olayın adı *Pentikost*'tur. Bu bir Yahudi bayramıdır. Paskalya, yani İsa'nın dirilişi ile Pentikost bayramı arasında elli gün vardır. İsa kırk gün sonra göğe gitti. On gün sonra Ruh'u Yeruşalim'de dua eden öğrencilerin üzerine armağan eder ve gönderir.

Bu, göksel dünyada on gün süren taç giyme şöleni ve Kral'ın tahta çıkışı demektir. Gök ve orada yaşayanlar sevinçle haykırır. Oğul geri döndü ve dünyayı kurtarmak için yapılması gerekeni tamamladı. Bunun kutlanması gerekir. Ve ödüllendirilmesi. Baba, Oğlu'na – en yüksek onur yerinin yanı sıra – Kutsal Ruh'u armağan eder.

Bu Ruh artık Kral'ın eli ve gözüdür. Bütün yeryüzüne gönderilmiştir. Ruh neredeyse Mesih oradadır. Her yerde etkindir. Arar, yardım eder, özgür kılar, aydınlatır, felaketi önler ve haksızlığın sınır tanımaz hale geldiği yerde yargı da getirir.

Mesih Kral bu Ruh aracılığıyla yönetir. Egemenliği gerçektir. Ona sadık olan halkının arasında. Kral henüz geri gelmediği sürece görünmez olan krallığında. Çünkü siyasi açıdan bu dünyanın büyükleri egemenlik sürer. İsa'ya sadık olanlar çoğu zaman ezilir. Hatta zulüm görür. Bir zamanlar İsa'nın kendisi gibi, *acı çeken bir krallığa* aittirler.

Kral'ın gönderdiği ve armağan ettiği Tanrı'nın Ruhu, onun Kral, en Yüce olan, ölüler arasından ilk doğan olduğunun kanıtıdır. Şimdi dirilmiş bir insan olarak, gelmeden ve dünya var olmadan önce sahip olduğu bütün görkemi ve Tanrısal zenginliği geri almış olan odur. İnsan olduğunda bütün bunları geride bırakmıştı. Kendi isteğiyle vazgeçmişti. Mesih'in Ruhu yeryüzünde tam da bu

yüceliğe tanıklık eder ve onu doğrular. Özellikle de insanların ona uzandığı yerde.

Bu yaşayan Tanrı Ruhu – ya da Mesih'in Ruhu – onu yeryüzündeki öğrencilerine sıkıca bağlayan bağdır. Uzaklıklar bu birlik ve paydaşlık için engel değildir. İnsanlar nerede Müjde'yi duyup yürekten etkilenirse, Ruh orada Mesih Kral'a tanıklık eder.

Ruh, öğrencilerin Kral'a sadık kalması için güçtür. O onların önderi, koçu, savunucusu ve avukatıdır.

Bu Ruh hakkında bazı şakalar duyulur. Açıklanamayan ama tamamen önemsiz olaylar olduğunda, sözde bunlara o neden olur. Bir tür hayalet yani. Önemli olan şu: Bu Ruh hiç durmadan etkindir. Tanrısal, sınırsız olanaklarla. İnsanlar Kral'la kişisel olarak karşılaşsın diye. Ve onun krallığına, eve dönsünler diye. Krallık herkese açıktır. Özellikle zayıflar davetlidir. Kuşku duyanlar. İşleri tamamen berbat etmiş olanlar. Günahkâr olduklarını bilen günahkârlar. Ona aynı şekilde ihtiyaç duyduklarını henüz bilmeyen iyi insanlar da.

Tanrı'nın bu Ruhu, Mesih'in bu Ruhu, söz konusu dünyanın kurtuluşu olduğunda İsa'nın yüreğiyle ve Baba'nın yüreğiyle en ön cephede etkindir. Görünmeyeni özel bir gözlükle ve renkli görebilseydik, son derece şaşırırdık. Öte yandan, bu Ruh Kral tarafından armağan edilmeseydi dünyamızın nasıl görüneceğini düşünmek bile istemezdik.

Bu yüzden Tanrı'nın Kitabı'nda şöyle denir: "Yükseklere çıktığında tutsaklığın kendisini tutsak aldı ve karşılığında insanlara armağanlar verdi.

"Yukarı çıktı" sözü ne anlama geliyor? Elbette onun yeryüzünün en derin bölgelerine de indiğini!

Aşağı inen, bütün göksel dünyaların çok üstüne yukarı çıkmış olanla aynıdır; öyle ki evreni bütünüyle doldurur.

Efesliler 4:8-10

Yuhanna 14:18, 28; 16:4, 7; Elçilerin İşleri 1:5-8; 2; 5:32; Vahiy 1:4; 5:6; 2 Korintliler 3:17.

22 İyilik Eden Bağışçı ve Armağan Olarak Kral

Antik çağda iyi ve ideal kral, iyilikseverliğiyle öne çıkardı; elbette bununla saygınlık ve sadakat gibi karşılıklar da talep ederdi. O zamanlar işler böyle yürürdü. Antik çağda ideal kral, uyruklarının iyiliği için çaba gösteren cömert bir iyilikseverdir. Başka şeylerin yanı sıra gösterişli iyilikseverlikle egemenlik sürerdi. Belki bu gerçeklikten çok bir klişeydi.

İsa Mesih'tir; kral Mesih, Davut'un soyundan gelen meshedilmiş Kral. Yani Mesih'ten söz edildiğinde kral motifi az ya da çok oradadır. İsrail'in ve bütün dünyanın Kralı olarak.

Romalılar'a mektup kral motifini birçok yerde kullanır. Bunun temelini hemen başta, 1:3-4'te atar:

> *… Tanrı'nın, peygamberleri aracılığıyla kutsal yazılarda çok önceden vaat ettiği Müjdesi'ni duyurmak için – Oğlu hakkındaki Müjde'yi; o bedence Davut'un soyundan gelir, kutsallık Ruhu'na göre ise ölümden dirilişinden bu yana güç içinde Tanrı'nın Oğlu olarak atanmıştır: Rabbimiz İsa Mesih hakkındaki Müjde'yi.*

Sonra buna tekrar tekrar döner ve bunun üzerine inşa eder. Mektup da bununla, uluslarca umut bağlanacak, krallara yaraşır biçimde egemenlik sürecek olanla biter (Romalılar 15:7-13). Onun acıları ve kendini feda etmeye hazır oluşu, Tanrı'nın sadakatini susturamaz: Tanrı ona tahtı vererek evren üzerindeki egemenliği armağan eder. İlk başlangıçta Adem'in egemenliği itaatsizlik, günah ve ölümle belirlenmiştir. Mesih'in egemenliği ise itaat, doğruluk ve yaşamla. Ölüm onu tutamadı; Tanrı'nın yüceliğiyle diriltildi ve şimdi Tanrı'nın sağında tahta oturtuldu. Pavlus'un ideal kral tasavvuru adeta bir programdır; Romalılar 5-8'de ve bütün mektupta Mesih'e ilişkin bir diyalogdur.

Romalılar 5:1-11, o ana kadar söylenen her şeyin bir özeti ve aynı zamanda ardından gelecek olanın temelidir. Bu metin 1. ve 11. ayetlerde "*Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla*" sözleriyle çerçevelenmiştir (tıpkı bütün mektubun 1:1-7 ile 15:7-13 arasında krallara yaraşır biçimde çerçevelenmesi gibi). Pavlus'un bu metnine kraliyet iyiliği ya da iyilikseverliği açısından bakılabilir. Bu, metne özel bir ışık tutar ve büyük olasılıkla ilk okurlar tarafından da böyle anlaşılmıştır.

Üstün kraliyet armağanı, kralın ardından gidenleri özgür kılar, güçlendirir ve korur. Mesih ve onun kendi halkı için de böyledir.

İdeal kral halkına ya da bir kente esenlik ve barışma getirirdi. *Böylece Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'yla esenlik içindeyiz.* Onun, kraliyet iyilikseverinin aracılığıyla Tanrı'ya erişimimiz var. Kraliyet dairelerine erişim. Orada yurttaşlığa kabul edildik, orada yaşayabiliriz, 7/24. Layık olmayan, tanınmamış ve önemsiz biri ya da bir düşman için bu giriş her türlü olasılığın dışındaydı.

Pavlus, Mesih'i antik çağdaki kralların da yaptığı gibi bir kurban sunarken anlatır. Ama bu kurban, yaşamını vermesiyle onun kendisidir. Bir kralın savaşta halkı için kendini feda etmesi ya da buna hazır olması olabilirdi. Her halükârda bunu uyruklarından, özellikle de askerlerinden beklerdi.

Ama antik çağın iyiliksever kralına ilişkin her alışılmış kalıbı geride bırakan şey, *burada iyilikten kimin yararlandığıdır.* Kralların lütfuna eren doğrular, layık olanlar ya da onurlu kişiler değildir. Burada günahkârlar, düşmanlar, ölümü hak edenlerdir. *Büyük sürpriz şudur: Bir kral düşmanları için ölür ve antik çağda bilindiği gibi onların kendisine hizmet etmesini bile bekleyemez.* Çünkü orada bir armağan, biçimi ne olursa olsun, bir karşılık alma beklentisiyle verilirdi. İyilikseverlik en azından böyle işlerdi.

Acılar konusu da bu kraliyet diyaloğu içinde ele alınır. Bir kraliyet armağanı normalde acılara son vermek anlamına gelirdi. Ama burada acılar sürer, çünkü ancak Mesih'in Tanrı Krallığı'nın görkemli geleceğinde kesin olarak son bulacaklardır. Acılarda dayanmak ve acılarla övünmek, Kral'a, Mesih'imize sadakatin bir ifadesidir.

1 Böylece artık güven sayesinde aklandık. Bu sayede Rabbimiz Mesih İsa aracılığıyla Tanrı'yla esenlik içindeyiz.

2 Onun aracılığıyla, güvenimiz sayesinde, şimdi Tanrı'nın lütfunu tatmaya da serbestçe erişebiliyoruz. Bu lütufta sağlam duruyor ve Tanrı'nın harika yüceliğine ilişkin umuda gururla dayanıyoruz.

7 Bir insanın başka bir insan, doğru biri için ölüme gitmesi çok seyrek görülür. Evet, belki biri gerçekten iyi bir insan için ölmeyi göze alır.

8 Ama Tanrı bize olan sevgisini apaçık gösterdi: Biz daha yasayı çiğneyenlerken Mesih bizim için ölüme gitti.

10 Çünkü durum şudur: Biz daha Tanrı'nın düşmanlarıyken Tanrı, Oğlu'nun kurban olarak ölümüyle bizi yeniden kendisiyle barıştırdı. Bu da şu demektir: Şimdi onunla barışmış olduğumuza göre, onun yaşamıyla kurtuluşu haydi haydi tadacağız.

11 Yalnız bu da değil! Rabbimiz Mesih İsa aracılığıyla Tanrı'dan da gururla söz ediyoruz. Çünkü onun aracılığıyla barıştırıldık!

Romalılar 5:1-11

Tanrı'nın Kitabı'nda başka bir yerde şöyle denir: "Ey uluslar, onun halkıyla birlikte sevinin!"

Ve başka bir yerde: "Ey bütün uluslar, Rab Tanrı'yı övün, bütün halklar onu yüceltsin!"

Peygamber Yeşaya da şöyle diyor: "Gerçekte İşay'ın kökü olan, uluslara egemen olmak için kalkacak. Evet, uluslar ona umut bağlayacak!"

Romalılar 15:10-12

23 Kral'ın Zenginliği

Bir kral zengindir. Normalde. Büyük mülkleri vardır. Ama geçici bir dünyada zenginlik nedir? Ve kendi halkından çalınmışsa zenginlik neye yarar? Yalnızca birkaç kişi zengin, ama birçoğu yoksulsa?

Mesih Kral İsa, Tanrı'nın Oğlu'dur. Her şeyi alan mirasçıdır. Bütün evren. Var olan her şey. Ona aittir.

Zenginlik yalnızca maddi mülk değildir. İnsanın yoksul ya da zengin olabileceği etik ve ahlaki nitelikler de vardır. İyilik, lütuf, sevgi ve adalet, gerçeklik ve nezaket, cömertlik ve bilgelik, bir kralda görmek istenen erdemlerdir. İsa bunları insan olarak yaşadı. Bu özellikler onda kaldı; en Yüce olan olarak da İncillerin anlattığı gibi kaldı.

Güç ve zenginlik insanları çoğu zaman değiştirir. Her zaman iyi yönde değil. İsa dün de, bugün de, sonsuza dek de aynıdır. Biz insanlar için bu iyi bir haberdir. Değişmeyen bir şey. Bizim için güvenebileceğimiz şey.

Onun yücelik zenginliği altını, gümüşü ve kripto parayı aşar. Onun zenginliği, ölümün ve geçiciliğin ötesindeki yeni yaratılıştır.

Uğruna öldüğü ve sadık izleyiciler olarak kendini ona adamış *insanları* kendi zenginliği saydığını okumak etkileyicidir. Değerli mülkü olarak. Dürüst olalım, insanlar en büyük zenginliktir. Yaşamımızı zenginleştirirler, onlarsız yoksul olurduk.

İsa zenginleştirir. *Bütün zenginliğini, onur yerini, ona ait olmak isteyen herkesle paylaşır.* Bir Kutsal Kitap sözünün dediği gibi, Rabbimiz İsa Mesih'in lütfunun neyde görüldüğünü biliyorsunuz: *Zengin olduğu halde sizin uğrunuza yoksul oldu; öyle ki, siz onun yoksulluğuyla zengin olasınız.*

Söz iyi şeylere gelince, bizim ya da çoğumuzun sunacak pek bir şeyi yoktur. Dürüstçe kabul edelim: Biz dilenciyiz. O ise yoksul olan Kral'dır. Mark Twain'in "Prens ve Dilenci" adlı eseri, giysilerini dilenci çocuk Tom'unkilerle değiştiren kral oğlu Edward'ın parlak öyküsüdür. Bir yanlışlık sonucu Tom sanılır ve bir dilencinin yaşamını sürer. Zayıf bir karşılaştırma, ama yine de yerinde. İsa göksel yüceliği, sonsuz parıltıyı geride bırakır. Ona sıkı sıkıya tutunmaz. Bize ulaşmak için bütün bunlardan kendi isteğiyle vazgeçer. Ne kadar ciddi olduğunu en yakından görüp duyalım diye. Hedefi bizim zenginliğimizdi.

Şimdi yeniden geldiği yerdedir. Sahip olduğu her şeyi geri aldı. Bu kez insan olarak. İnsanlarla paylaşabilmek için. Onun zenginliği kişisel yüceliğidir, RAB'bin yüceliği (Almancada *HERRlichkeit*). Kutsallığı da. Peygamber Yeşaya'nın onu ürperten bir görümü oldu. Rab'bi yüksek ve yüce tahtta otururken görür. Melekler onu kuşatır ve ona hizmet eder. Melekler tahtta oturan hakkında şöyle der: *Kutsal! Kutsal! Kutsal!* Yeşaya öyle dehşete düşer ki şöyle der: *Vay başıma, ben günahkâr bir insanım*. Çünkü gözlerim aslında görülemeyeni gördü: *Çünkü gözlerim Kral'ı, Her Şeye Egemen RAB'bi gördü.*

Mesih Kral bir kuzu gibidir. Ama aynı zamanda bir aslan gibi. Yüceliği vahşi, evcilleştirilemez ve ürkütücüdür, ama aynı zamanda sevgi dolu, yumuşak ve sevecendir. Tanrı ve onun Mesih'i bizim için bir sır olarak da kalır. O düşünebileceğimizden daha büyüktür. Korkmamıza gerek yok. Ama saygı duymamız gerek. Yeşaya'nın günahları bağışlandı. İsa bizi kanıyla temizlediğinde onun ışığında yaşayabiliriz. Yetkin sevgi korkuyu dışarı atar.

Onun zenginliği bizim zenginliğimizdir. Söz kendi halkına gelince yalnızca cömert değil, savurgandır. Haydi yola çıkalım ve bu zenginliği tanıyalım. Vergi toplamayan, tersine krallığındaki herkese armağan veren ne büyük bir Kral!

Ya RAB, senin gibisi yok! Güçlüsün, kudretinle tanınırsın. Ey ulusların Kralı, kim senden korkmaz, kim seni onurlandırmaz? Bu senin hakkındır, çünkü dünyanın bütün bilgeleri ve kralları arasında hiç kimse seninle boy ölçüşemez.

Yeremya 10:6-7

Mezmur 50:10; İbraniler 1:2; 13:8; 2 Korintliler 8:9; Yeşaya 6:1-7; Yuhanna 17:22; Efesliler 2:6-7.

24 Kralımız: Aracı ve Savunucu

Bir kral, tanrılarla insanlar arasında bir aracı sayılırdı. Antik çağın dünya görüşü ve inancı böyleydi. Aracılık rolü, en yüksek rütbeli kâhin işlevinde ifadesini bulurdu. Augustus'u ve onun müjdesini daha önce duyduk. O, Pontifex maximus unvanını üstlenen ve böylece imparator olarak kendini dinsel önder de yapan ilk imparatordur.

Pontifex maximus unvanı başlangıçta eski Roma tanrılar kültünün en yüksek bekçisini anlatırdı ve sonra Roma imparatorlarına geçti. O dönemde siyaset ve din birbirine sıkıca bağlıydı. Babil'deki Nemrut'tan Mısır'daki firavunlara kadar din ve siyaset tek eldeydi.

Pontifex, *köprü kurucu* demektir. Tanrılar dünyasıyla bağlantıyı o sağlardı.

Bütün bu işlevler ve onur görevleri, Mesih İsa'da kusursuz biçimde birleşir. O yalnızca Eski Antlaşma'nın Harun soyundan kâhinlik hizmetinin sonu değildir. Romalılarda ve öteki uluslarda alışılmış, her yerde var olan ve gündelik inanç olan, kâhinlik ve kurban hizmetleriyle birlikte her tanrılar kültünün sonudur.

Halkını Tanrı'ya götüren Mesih'tir. Başkâhin olarak, isterseniz Pontifex maximus olarak, Tanrı önünde halkı için aracılık eden odur. Bizim için aracılık eder ve bizim için Tanrı'nın kutsamasını ve yardımını diler. Kraliyet kâhini olarak göksel kutsal yerden halkına çıkar ve bize kutsama getirir.

Bizim için başka hiç kimsenin yapamayacağı gibi aracılık eder. Bizi anlar, yüreğimizi ve ruh halimizi bilir, neyimizin eksik olduğunu bilir ve bizi bütün bunlarla birlikte Yüceler Yücesi'nin tahtına götürür. Bu yüzden onun yanında en iyi ellerdeyiz. Tanrı ile insan arasındaki aracı odur. Çarmıhta akıttığı kanıyla Tanrı'yla ilişkiyi kuran ve esenliği sağlayan odur.

İsa Levi oymağından gelmediği ve Harun'un ailesine ait olmadığı, tersine kraliyet oymağı Yahuda'dan doğduğu için Tanrı yeni bir kâhinlik düzeni öngördü. Bunu Harun soyundan kâhinlikten çok önce hazırlamış ya da olanaklı kılmıştı. Şimdi Mesih, *Melkisedek* düzeninde kâhindir. Melkisedek İbrahim'in zamanında yaşadı ve iman edenlerin babası olan onunla karşılaştı. Şalem Kralı ve Yüceler Yücesi Tanrı'nın kâhiniydi. Yani tek bir kişide kral ve kâhin. Bu "çifte işlevde" Rab İsa Mesih'in bir ön örneğidir. Rab İsa, Tanrı tarafından sonsuza dek kâhin ve kral olarak atanmıştır.

Ama o sonsuza dek kaldığı için geçmeyen bir kâhinliğe sahiptir. Bu nedenle kendisi aracılığıyla Tanrı'nın huzuruna gelenleri hiçbir sınırlama olmadan kurtarabilir. Çünkü sonsuza dek yaşar ve bu yüzden onlar için durmadan aracılık eder.

İbraniler 7:24-25

1 Petrus 3:18; İbraniler 2:17; 4:14-16; 5:5-10; 7:25; 8:6; 9:15; 12:24; Romalılar 8:34; 1 Timoteos 2:5; Yaratılış 14; Mezmur 110:4.

(Şarkı, Almanca orijinal haliyle)

Heilig, Heilig, das Lamm Gottes
Das geopfert ist
Lob und Ehre, sei Dir dem König
Auf dem Gnadenthron
Die ganze Schöpfung singt und
Preist dich, den König
Du bist mir alles Herr
Und ich will dich ehren

Söz: Anja Lehmann

25 Kral'ın Bilgeliği

Bir halk için kralı, insanların en bilgesiydi. Bu yalnızca bir söylenti olsa bile. Kral aynı zamanda halkının en yüksek yargıcıydı. Son söz onundu. Kararı insanlar için sonuçlar doğururdu, bu yüzden doğru ve adil olmalıydı.

Uzun zaman önce iki kadın Kral Süleyman'ın önüne çıktı. Yeni doğmuş bir çocuk için çekişiyorlardı. Her biri bir çocuk doğurmuştu. Biri öldü. Ölen çocuğun annesi gizlice ölü çocuğu yaşayanla değiştirdi. Aldatılan anne bunu hemen fark eder. Ama gen testi olmadan bu aldatmacayı nasıl kanıtlayabilirdi? Süleyman orada bulunmadıysa, tanık da yoksa nasıl karar verecekti? Süleyman bebeği ikiye bölmek için bir kılıç alır. Her kadına bir yarısı. Kadınların tepkisinden gerçek annenin kim olduğunu anlar. Gerçek anne, çocuk aldatıcı kadına verilse bile çocuğun canını bağışlamak ister. Öteki kadın ise çocuğun öldürülmesini umursamaz. Şaşırtıcı bir bilgelik. Süleyman Tanrı'dan zenginlik ve güç değil, bilgelik istemişti. Bilgelik ona armağan edildi. Ona danışmak için yakından ve uzaktan geldiler.

İsa bir keresinde insanın neredeyse gözden kaçıracağı bir şey söyledi: "Çünkü o – Saba Kraliçesi – Süleyman'ın bilgeliğini dinlemek için dünyanın öbür ucundan geldi – ve işte burada *Süleyman'dan daha büyüğü var!*" İsa bilgeliğiyle etkiledi. Konuşup vaaz ettiğinde başka bir dünya açılırdı. Din bilginlerininkinden farklı bir dünya. Bilgelik Ruhu onun aracılığıyla konuşuyordu. Bilgeliği göktendi, saftı, sıradan insanlar içindi. Kafaların üzerinden geçen, havada kalan bir bilgelik değil. Sözleri en berrak kaynak suyu gibiydi. Serinletici, canlandırıcı, arındırıcı.

Mesih Kral'da Tanrı'nın bilgeliğiyle karşılaşırız. Bu bilgelik biz insanlarla ilgilenir, çünkü çıkışı olmayan bir bunalımın içindeyiz. Onun bilgeliği bize sahip çıkar. Ve bizi özgürlüğe götürür. Gerçek bir çıkış. Kral bizi dışarı çıkarır. Yolu bilir. Elçi Pavlus'un dediği gibi, bilgeliğin ve bilginin bütün hazineleri onda saklıdır. Onun yanında olmak, onu dinlemek, verilebilecek en iyi karardır.

Bilgelik, bilgiyi ve deneyimi gündelik yaşama aktarma ve iyi kararlar verme niteliğidir. Herkes için iyi olan kararlar. Geleceği olan. Bugün acı kesintiler ve feragat anlamına gelse bile.

Siyasetçilere bilgelik dileriz. Kralımızın adıyla onlara bilgelik diliyor, onları kutsuyoruz. Görevleri ayrıcalıktan çok bir sınavdır. Bir ulusu zor zamanlardan

geçirmek için yönetenlerin ihtiyaç duyduğu en iyi çözümler, yanıtlar kimde? Gök, Süleyman'ın dileğini yinelemeleri için siyasetçilerimize de açıktır.

Bilgeliğinin eksik olduğunu hisseden, bunu bu Kral'dan, tüm zamanların en bilge Kralı'ndan istesin! Kendisi, isteyen herkese bilgeliği seve seve verdiğini söyler. Azarlamadan. Kabul ettiğimiz başarısızlık ve günah, onun için bilgeliği esirgemek için bir neden değildir.

Bilgeliğinden armağan eden ve onu kendine saklamayan ne büyük bir Kral! Ondan öğrenelim. Bilgelik bilgiden fazlasıdır. Kral'ın yanında bir yaşamdır. Yeryüzü var olmadan önce Tanrı'nın yanında olan, *bilgelik* diye anılanla paydaşlık içinde. Bu Rab'den korkmak bilgeliğin başlangıcıdır.

Ama yukarıdan gelen bilgelik her şeyden önce temiz ve berraktır; sonra barışçıl, yumuşak huylu, uysaldır. Merhamet doludur ve birçok iyi eylem ortaya çıkarır. Ne önyargı bilir ne de ikiyüzlülük.

Yakup 3:17

1 Krallar 3:5-10, 16-28; 4:21–5:18; Luka 11:31; Koloseliler 2:3; Markos 1:22; Süleyman'ın Özdeyişleri 1:7; 8:22-30; 1 Korintliler 1:30; Yakup 1:5; 3:13-17; Vahiy 5:12.

(Şarkı, Almanca orijinal haliyle)
EIN KÖNIG VOLLER PRACHT,
Voll Weisheit und voll Macht.
Die Schöpfung betet an, die Schöpfung betet an.
Er kleidet sich in Licht. Das Dunkel hält ihn nicht
Und flieht, sobald er spricht, und flieht, sobald er spricht.
So groß ist der Herr, sing mit mir.
So groß ist der Herr.
Ihn preisen wir.
So groß, so groß ist der Herr.
Von Anbeginn der Zeit bis in die Ewigkeit
Bleibt er derselbe Gott, bleibt er derselbe Gott.
Als Vater, Sohn und Geist, den alle Schöpfung preist,
Als Löwe und als Lamm, als Löwe und als Lamm
Söz: Arne Kopfermann

26 İsa'nın Kraliyet Yasası

Eski Yunanlılar için, Yahudiler için de, iyi bir kral iyi yasalar yapan biriydi. Ve bunları kendisi de yerine getiren. İsa bir kralsa, hangi yasaları çıkardı? Bir yasa koyucu muydu? İsa, Dağdaki Vaaz denen konuşmada şunu söylediğinde Yahudi çağdaşlarını şoka uğrattı:

> *"'Komşunu sev, düşmanından nefret et' dendiğini duydunuz. Ama ben size diyorum ki, düşmanlarınızı sevin ve size zulmedenler için dua edin ki, Babanız'ın oğulları olasınız; o göklerdedir, güneşini kötülerin ve iyilerin üzerine doğdurur, yağmurunu doğruların ve doğru olmayanların üzerine yağdırır."*

Romalıları sevmek mi? Bu bir skandal. Bu her şeyi altüst eder. Düşmanı sevmeyi buyurmak bir şeydir, bunu yaşamak başka bir şey. İsa'nın çile öyküsü, onun buyruğunu kendisinin de yerine getirdiğini kanıtlar. İsteseydi on iki tümen melek İsa'yı kurtarmaya hazır olacak olsa da, kurtarılmaktan vazgeçer. Karşı koymaz. Çarmıhtaki ölüm saatinde işkencecileri için dua eder:

> *Baba, onları bağışla, çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar.*

Mesih Kral, cisimleşmiş yasaydı. O Logos, yani Tanrı'nın Sözü'ydü. Krallığının bir tür bildirgesi olan Dağdaki Vaaz'ında, düşmanı sevmenin göksel Baba'nın özü olduğunu gösterir. Ve her zaman öyle olduğunu. Yalnızca sevgi buyruğunu değil, *düşmanı sevme* buyruğunu da yaşadı. Onun gibi davranmak, bu Baba'nın oğlu ve kızı olmanın koşuludur. Tanrı'nın biricik Oğlu, kral naibi, Babası'nın bu özünü cisimleştirir. Sevgi, Oğlu'nu seven Baba'nın krallığının kalp atışıdır. Ve Baba bu sevgiyi krallığının ölçütü yapar.

İsa Kral olarak halkına, kendisinin de yaşayarak örnek olduğu yeni bir buyruk verdi:

> *"Size yeni bir buyruk veriyorum: Birbirinizi sevin; sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin."*

İsa'nın öz kardeşi Yakup bunu anlamıştı ve şöyle yazar:

> *Kutsal Yazı'ya uygun olarak, "Komşunu kendin gibi seveceksin" diyen kraliyet yasasını gerçekten yerine getiriyorsanız, iyi ediyorsunuz.*

Bu Kral, söylediği ve istediği şeyin ta kendisiydi. Yalnızca yasa koyucu olma hakkını göstermek için verilmiş keyfi bir buyruk değil. Onun buyruğu, düşmanlığı yenebilen ve insanları başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar değiştirebilen koşulsuz sevgidir.

Onun krallığında onun yasası geçerlidir. Her zaman. Ona uyulmayan yerde onun krallığı yoktur. Ve bu buyruğa uymayan, bu krallığa ait değildir.

Mesih'in, Mesih Kral'ın yasası, başkasının yükünü taşımak demektir. Bu bir özgürlük yasasıdır. Yani özgür kılan bir yasa. Kendimizden. Ve belki komşuyu da yükünden. Tıpkı Kral'ın, üzerimizden aldığı yükümüzle yaptığı gibi.

Kim böyle bir krala sahip olmak istemez ki?

Kutsal Yazı'da yazıldığı gibi kraliyet yasasına gerçekten uyuyorsanız: "Komşunu kendin gibi sev!", o zaman iyi ve doğru davranıyorsunuz.

Yakup 2:8

Matta 5:43-48; 26:53; Luka 23:34; Yuhanna 1:1-3; Koloseliler 1:13; Yuhanna 13:34; Yakup 1:25; 2:8, 12; Galatyalılar 6:2.

27 Kral'ın Görevlendirmesi

Bir kral, buyruk olarak anlaşılan dileklerde bulunur. Uyruklarını görevlendirir. Onlar da onun istediğini olabildiğince iyi yerine getirir. İsa göğe giderken öğrencilerine bir görev verdi:

> *"Onu görünce (öğrenciler) önünde yere kapandılar; ama bazıları hâlâ kuşku içindeydi. İsa onlara yaklaşıp şöyle dedi:*
> *Gökte ve yeryüzünde bütün yetki bana verildi.*
> *Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin; onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edin ve size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin.*
> *Ve emin olun: Ben dünyanın sonuna dek her gün sizinleyim."*

Gerçekten de burada göğün ve yerin Kralı duruyor – yalnızca yeryüzünde değil, gökte de bütün yetkiye başka kim sahip? Ama bu gücü yeryüzünün krallarını ve uluslarını boyun eğdirmek için kullanmaz. Hayır, düşmanı sevme buyruğunu veren, insanları *kazanmak* ister. Zorlamak değil. Gücünü, bütün uluslar onun kim olduğunu ve nasıl biri olduğunu tanısın diye kullanır.

Sonuçta onun gücü ve yetkisi her şeyi kapsar ve gerçektir. Bu Kral, bu gezegenin tarihine herhangi bir gün son verebilir. Dünyaya gücünü ve egemenliğini gösterip hissettirebilirdi. Diktatörler böyle yapar. Onun egemenliği farklıdır. Onun yasası özgürlük yasasıdır. İnsanlar İsa'nın ardından inandıkları için gitmeli ve onu onurlandırmalıdır.

Kral'ın düşü, bütün insanların onu tanıması ve onun öğrencileri olmasıdır. Onlara başka hiçbir yerde bulamayacakları şeyi armağan etmek için: lütuf, bağışlanma, sonsuz yaşam, özgürlük, huzur.

İnsanlar, kendileri için var olan bu Kral'ı nasıl tanıyabilir? Bütün öğrenciler, insanları bu Kral'a götürme ayrıcalığına sahiptir. Bunu bir kez harfiyen gözümüzde canlandıralım. Bir yandan evrenin Kralı'nın gözüne girmek, onu kişisel olarak, hatta özel olarak tanımak, 7/24, her zaman ve kesintisiz onun huzuruna çıkabilmek. Ve bunu soran ya da bizim aracılığımızla öğrenen herkesi yanımızda getirebilmek. Onları Kral'a götürmek! Ve hepsinin onun yanında fazlasıyla hoş karşılandığını bilmek. Çünkü o herkesi bekliyor.

Yine de şu soru var: Bu Mesih Kral İsa dünyayı kendi mülkü olarak nasıl sahiplenir? İyi haberle elçileri dünyaya göndererek. Onlar gerçek Kral'ı ve böylece imandan doğan itaati duyururlar. Böylece Müjde, uyulan bir buyruk gibidir de. Mesaj açıktır: Dünyasal imparatora ve buyruklarına itaat edilir. Rab İsa'ya, rablerin Rabbi ve bütün kralların Kralı'na ise itaatkâr *olunur*. İsa görülmese de, imparatordan bile daha çok. Bu yüzden sadakatimizin ve bağlılığımızın adı "*imandan doğan itaat*"tir.

Görev yerine getirildi ve hâlâ yerine getiriliyor. Son aşamadadır: Birçok insan bu Kral'ı duydu. Kral'ı tanıtmak için kendilerini hiç düşünmeden en uzak bölgelere giden birçok insan sayesinde. Küçük başladı. Öğrencilerin cesareti dünyayı değiştirdi. Arkalarında kimin durduğunu biliyorlardı. Ve bugün İsa'nın ardından giden ve onu ikrar eden herkesin arkasında kimin durduğunu. Bütün yetkinin verildiği olan.

Hiç kimseden korkmaları gerekmez. Yaşamda da ölümde de son söz Kral'ın olacak.

Bu kitap, Kral'a gelmeye bir davettir! Kral'ı ikrar etmeye bir davet ya da hatırlatma! Bu Kral'la yeni bir başlangıç her zaman yeniden mümkündür. Bağışlanma, lütuf ve özgürlük onun krallığının yasalarıdır.

Bütün krallar önünde yere kapanacak, bütün uluslar ona kulluk edecek.

Çünkü yardım için haykıran yoksulların, acı çeken ve kimsesi olmayan insanların kurtarıcısı olacak.

Zayıflara ve yoksullara acıyacak, sıkıntıdaki insanların canını kurtaracak.

Onları baskıdan ve zorbalıktan kurtaracak, çünkü onların canı onun gözünde değerlidir.

Çok yaşa Kral!

Mezmur 72:11-15

Matta 28:16-20; 1 Timoteos 2:4-5; Romalılar 1:15; 5:2; 16:26; Efesliler 2:18; 3:12; Elçilerin İşleri 17:30-31.

28 Kral İçin: İman ve Sadakat

Bu Kral'a hizmet etmek büyük bir onurdur. Ona sadakat yemini etmek. Bize sahip olmaya layıktır. Kendi öz mülkü olarak.

Yaşamımızı kime veriyoruz? Bilinçli olarak ya da farkına varmadan kime ya da neye sadığız? Hangi putlar bize egemen? Kime aitiz? Bizim için kutsal olan ne? Kendimizi kime teslim ettik? Zamanımızı? Paramızı? Dikkatimizi?

Sosyal medya? Facebook ve Instagram? Dindarlık? Saygınlık? Kibir? Spor? Bencillik? Yemek? Alkol? Nikotin? Mülk? Para? Güç? Seks? Başarı? Kariyer?

Mesele bu şeylerin ya da bazılarının iyi ya da kötü, kutsal ya da günahlı olup olmadığı değildir. Belirleyici olan, yaşamımızda hangi rolü oynadıklarıdır. Bütün insanlar için bir soru. Kral'a hizmet edenler ya da bunu deneyenler için. Ya da yalnızca adını bilenler için. Ve Kral'ı tanımayan, onun kim ve nasıl biri olduğunu bilmeyenler için.

Bir kral, daha görevi gereği sadakat ve itaat ister. Yalnızca onaylayan ya da bir şeyi doğru sayan iman ölüdür. Böyle bir iman Kral'la bağ kurmaz. *Kral'ın bizi çağırdığı şey imandan doğan itaattir.* Onun dileği bizim için buyruktur. Bu Kral'ın ardından gideceksek, bu ancak bütünüyle olur. Yarım işler burada da hiç iyi yürümez.

Onun tarafında durmak bize neye mal olursa olsun, doğru taraf budur ve öyle kalacaktır. Önce bizim için her şeyini ortaya koyan Galip'in tarafı. Sadakatimiz bir teşekkürdür. Adanmışlığımız görevimizdir. Gönüllü ve zorlamasız. Cüzamlılardan biri minnettarlıkla geri döndü, oysa on kişi iyileşmişti. Bu yaşamın en iyi geleceği vardır. Bugün bu, bu dünyasal yaşamda Kralımızı görmezden gelenlere karşı özel bir üstünlüğümüzün olmaması demektir. Bu Kral olmadan bir yaşam daha kolay ve rahat olabilir. Bu yüzden, der İsa, onun ardından gitmeden önce bedelini hesaplamak gerekir.

İsa'nın dediği gibi, onun ardından gitmek kendi çarmıhını yüklenmek demektir. Yani kendini başkalarına teslim etmek ve onlar için var olmak. Yaşamda ilk sıraya kendimi değil, başkalarını koymak. İsa'nın yaşamını örnek almak. Gerçekten sevmek ve hizmet etmek.

Bu arada, İsa'nın ardından gitmek çoğu zaman inişli çıkışlıdır. Asla kusursuz değildir. Yalnızca başarı ve kazanım değil, aynı şekilde yenilgi ve kendimizle ilgili

hayal kırıklığı da. Kuşkular ve yanıtsız sorular da. İşte imanla sürdürülen bir yaşam. Görerek değil. Bu, kimi dönemlerde son derece zorludur.

İman ve sadakat (Grekçe: pistis, Latince: fides), Roma toplumunda karşılıklı ve kalıcı bağlılık anlamına geliyordu. Fides toplumu bir arada tutuyordu – yükümlülük ve bağlılık, verme ve alma, güvenilirlik ve sadakat bu kelimede birleşir. En başta imparatora bağlılık gelirdi; o da kendi halkına karşı bağlıydı. Rab İsa'ya sadakat, Hristiyan olmanın özüdür.

Sadakat ve onunla birlikte gelebilecek sıkıntılar, zahmetler, feragatler ve zulümler buna değer mi? İsa, böyle bir yaşamda daha burada, yani Tanrı'nın geleceği başlamadan önce sevinç ve bereket olduğunu söyler. Sonunda ise bütün zahmetin ödülü olarak sonsuz yaşam. Kral'la birlikte anlatılamayacak kadar güzel, derin, güvenli, dolu ve zengin bir yaşam. Yakında da onun sonsuz krallığında gerçek ve görünür.

Aşağıda alıntılanan şarkı sözleri nostalji değildir. Hele romantizm hiç değil. İsa'nın ardından gidenlerin ya da Kral'a sadık olanların yaşam gerçekliğini yüzde yüz anlatmazlar da. Daha çok bir dua, dilek ya da hedeftirler.

(Şarkı, Almanca orijinal haliyle)

Ein Leben gegeben für den Herrn der Welt
Ein Leben gegeben für das, was wirklich zählt
Ein Leben für Gott, für ihn allein, das soll mein Leben sein
Lukas Di Nunzio

1 Korintliler 6:12; 1 Yuhanna 5:21; Luka 16:13; Luka 14:25-33; 17:11-19; Markos 10:28-31; Matta 25:21-26; Efesliler 1:1; Koloseliler 1:7; 4:7; Vahiy 2:10, 13; 17:14.

(Şarkı, Almanca orijinal haliyle)

Für den König, für den Herrn
Für ihn geben wir uns hin
Seine Ehre unser Ziel
Nichts bedeutet uns jemals so viel
Für den König, für sein Reich
Alle Menschen sind hier gleich
Lamm und Löwe sind vereint
Und das Licht der Gerechtigkeit scheint
Alle Ehre König Jesus
Unsere Herzen, sie fliegen dir zu
Wir erheben deinen Namen
Der allein wahre König bist du
Albert Frey

29 Kral ve Halkı

Antik çağda iyi bir kraldan ulusları ve boyları barıştırması beklenirdi. Krallığını bir arada tutması ve iyi bir çoban gibi yönetmesi. Halkına iyilikle yaklaşması. İyi kral, arzulanır sayılan bütün erdemleri kendinde cisimleştirirdi. Bu yaşam gerçekliğine uymasa bile.

Mesih Kral İsa, Tanrı tarafından evrenin başı olarak atanmıştır. Her şeyin ve herkesin üzerinde kraliyet başı olarak, kırılmış evrene uzun zamandır özlenen şifayı ve yenilenmeyi getirir. Baş olan onun altında her şey yerini bulacak ve iyileşecek. Birbirine ait olanı yeniden bir araya getirir. Düzensizliği ve bütün yıkım güçlerini ortadan kaldırır. Onun kraliyet "başlığı" altında her şey bir araya getirilir. Ama bu geleceğe ait bir şey.

Ama: Kral daha şimdiden esenlik getirdi. O, Esenlik Önderi. O zamanlar, İsa'nın zamanında, Tanrı'nın vaatleri üzerinde ayrıcalıklı hakka sahip olan ulus İsrail'di. Ama dirilmiş Mesih öğrencilerini bütün uluslara gönderir. Bütün insanlar davetli ve hoş karşılanır. Biz Avrupalılar için iyi bir haber. Başlangıçta Yahudileri ve ulusları eşit haklarla bir araya getirmek kolay bir süreç değildi. Ama Mesih tam da bu esenliği getirdi ve Mesih'e iman eden Yahudileri ve dünyanın bütün ülkelerinden ulusları birleştirdi. Artık eski ulusal sınırların kalktığı onun halkıdırlar. *Tek bir yeni insan* olarak birleştirildiler. Baş olan Mesih, yeni bir yaratılış olarak bir birlik oluşturur.

Yahudilerin ya da İsraillilerin uluslardan gelen insanlarla birleşmesi o kadar sıkıdır ki, bu bir bedene, bir organizmaya benzetilebilir. Mesih baştır, yani kafadır; bütün insanlardan oluşan halkı ise onun bedeni, vücuddur.

Yahudiler ve uluslar artık birlikte onun krallığının yurttaşları olur. Böylece adeta iki kimlikleri vardır. Bir yandan önce ne idilerse öyle kalırlar. Kendi ülkelerinin yurttaşları. Ama buna ek olarak Mesih'in bedenine katılırlar. Başka bir krallığın, göksel bir krallığın yurttaşları olurlar. Bu ikincisi sonsuza dek kalacaktır.

Kilise yapılarına *bazilika* denirdi; böylece bunların hükümdarın, *basileus*'un, yani kralın evi olduğu belirtilirdi. Bazilika kelimesi buradan türemiştir. Kral'ın halkının Kral'la buluştuğu yer bu adı taşır. Elbette bu buluşma için özel yapılara,

hatta herhangi bir yapıya gerek yoktur. Ama bulundukları yerde Kral'a duyulan saygının bir ifadesidir.

Birçok ulusun Mesih'in bedeninde barıştırılması, evrensel boyutta son derece siyasi bir olaydır. Birçok ulustan insanlar bütün özellikleri ve geçmişleriyle Mesih'in çarmıhı altında düşmanlıklarını gömdüklerinde, bunun hissedilir etkileri olur. Parçası oldukları toplumda da. Esenlik Kralı'nın egemen olduğu yerde şiddet, ayrımcılık ve kavga sona erer.

Bu kadar çok etnik grup bir araya geldiğinde bu çok zorludur. Kral'ın getirdiği bu esenlik göz bebeği gibi korunmalıdır. Başkalarını kabul etmek ve onları ciddiye almak. Bağışlamak ve günahı örtmek. Kendini fazla önemsememek, başka bir deyişle komşuyu kendin gibi sevmek, Kral'ın bu yeni topluluğunun ahlakıdır.

Kral'ın halkına ait olmak paha biçilmez bir armağan ve bir onurdur. Herhangi bir kralın değil. Siz de bu halka aitseniz, Kralımız bütün kralların Kralı'dır. Onun halkı olarak inanılmaz ayrıcalıklarımız var. Majestelerinin taht salonunda kesintisiz kabul. Yanımızda Kral. O halkının, her birimizin yanındadır. Onun geleceği bizim geleceğimizdir. Onun zenginliği bizim zenginliğimizdir. Gücünü bize verdi. Ama bu güç baskınlıkta ve otoritede değil, zayıflıkta etkin olur. Onun gücü, yalnızca onun yapabileceğini yaşamamızı ve yapmamızı sağlar. Nasıralı İsa'da olan güç bizde de etkindir.

Çünkü RAB yargıcımızdır, RAB önderimizdir, RAB kralımızdır. O bizi kurtaracak.
Yeşaya 33:22

Efesliler 1:9-11; 2:11-22; 4:1-6; Yeşaya 9:6; Galatyalılar 3:28; Koloseliler 3:10-11; 1 Korintliler 12; Vahiy 1:5; 19:16; 1 Timoteos 6:15; Elçilerin İşleri 1:4-8.

30 Kral'ın Sofrasında

Kral Davut'un yaşamından bu öykü sıradan değildir. Krallığı sağlamlaştıktan sonra, kendisinden önceki kral olan ölmüş Kral Saul'un torunlarını ya da akrabalarını arar. Saul onu kovalamış ve öldürmeye çalışmıştı. Davut şimdi öç mü almak istiyordu? Saul'un torunu, Yonatan'ın oğlu Mefiboşet adında biri bulundu. Engelliydi, iki ayağı da sakattı. Yardıma ihtiyacı vardı, tek başına yerinden kımıldayamıyordu. Düşünün, Davut bu adamı sofrasına davet ediyor. Yalnızca bir kez değil, her gün, ömür boyu kralla birlikte yemek yiyebilecek.

Ben buna sevgi, hatta düşmanı sevmek derim. Sakat Mefiboşet de biz insanların ne kadar çaresiz olduğunu gösterir. Tanrı'ya ancak onun yardımıyla gelebiliriz. Engelliyiz; bedensel olarak değil, ruhsal olarak. Kendi başımıza gelmeyiz, çağrılmamız gerekir. Fazla dalgınız, fazla akıllıyız, fazla imansızız.

İsa Mesih bizi sofrasına davet eder. Paydaşlık etmeyi, konuşmayı, keyif almayı, birlikte sevinmeyi sever.

Belki *Rab'bin Sofrası*'nı duymuşsunuzdur. *Efkaristiya*'yı ya da *ekmek bölmeyi*. Kral bir anma yemeği koydu. Ekmek ve şarap, Kral'ın çarmıhtaki ölümünü ve bizim için akıttığı kanını hatırlatır. Bu anma yemeğini kutladığımızda Kralımızın ölümünü ilan ederiz. O kraliyet görkemiyle geri gelinceye dek.

Kral'ı görmesek de o görünmez biçimde oradadır. Onun halkının bir araya gelip onu onurlandırdığı, onu andığı, ona şükrettiği ve onu övdüğü her yerde. Yüreklerini İsa'ya kaptırmış, Kral'a sadık insanlardan oluşan sıkı sıkıya bağlı bir topluluk. Bu Kral'ı sevmekten ve ona sadık kalmaktan hiçbir şeyin alıkoyamayacağı bir topluluk.

Kral'ın bu sofrası bir iman meselesidir. Kral sürgündeyken İsa'nın öğrencileri bu sofranın çevresinde toplanır. Anma yemeğini kutladıklarında birbirlerini görür ve birbirlerini yüreklendirirler. Bu ara dönem sona erdiğinde Kral halkıyla birlikte kutlama yapacak. Artık imanla değil, görünür ve elle tutulur bir gerçeklikte.

Düşmanlarımın gözü önünde bana sofra kurarsın; beni bayram havasında yanına kabul eder, kâsemi ağzına dek doldurursun.

Mezmur 23:5

2 Samuel 4:4; 9; 2 Samuel 19:24-30; 21:7; Matta 26:26-30; Markos 14:22-26; Luka 22:14-20; 1 Korintliler 10:14-22; 11:20-34; Mezmur 23:5; İbraniler 13:10.

(Şarkı, Almanca orijinal haliyle)

Königlich strahlt Dein Licht
Du bist ewiglich
Niemand kommt Dir gleich
Sanftmütig führst Du mich
Hin zu Deinem Licht
Ich darf bei Dir sein
Sei Du der Mittelpunkt in meinem Leben
Der Mittelpunkt in meinem Herzen
Ich gehöre Dir
Sei Du der Mittelpunkt in meiner Schwäche
Der Mittelpunkt in meiner Stärke
Ich gehöre Dir
Ich will Dir nah sein
Ich werd Dir folgen
Mein ganzes Leben in Dir verliern

Söz ve müzik: Juri Friesen & Paula Friesen © 2012 Outbreakband

31 Kral'ın Bahçesi

New York City'nin havadan çekilmiş görüntülerini görmek etkileyicidir. Central Park, gökdelenlerden oluşan yapı denizinin ortasında büyük, yeşil bir vaha gibidir. Dört kilometre uzunluğunda ve neredeyse bir kilometre genişliğindedir. Her büyük kentin parkları vardır. Dinlenme, huzur, gölgelikler, meyveler, serinlik, rengârenk güzellikler ve kokular ve şenlikler; bugün de bir bahçenin özü budur. Bu bize bir şekilde cenneti hatırlatır. Kraliçelerin ve kralların biri ötekinden güzel bahçeleri ve parkları vardı.

Kutsal Kitap bir bahçeyle başlar. Bir kentle biter. Ama orada da Central Park gibi bir şey, cennet gibi bir kent bahçesi vardır.

Başlangıçta, evrenin Kralı Tanrı'nın akşam serinliğinde bahçede dolaştığı anlatılır. Bu açıkça hoşuna gidiyordu. Kendisinin "Tanrısal bahçıvan" olarak yarattığı ve insanların ellerine teslim ettiği şeyle seviniyordu. Bahçenin bakımı ve korunması onlara emanet edilmişti.

Binlerce yıl sonra Tanrı insan oldu. Yaşamının sonuna doğru İsa, öğrencileri ardından gelerek, *Getsemani* adında bir bahçeye gider. Bir zeytinlik. Kral orada dualı bir mücadeleye çekilir. Çarmıhta ölüme mahkûm edileceğinin yaklaştığını bilir. Bu bahçede, onun başına çarmıhtaki bedensel işkenceden daha kötü bir şeyin geleceğine tanık oluruz. Mesele, herkes için yeni ve daha iyi bir Aden'i, yeni bir cenneti olanaklı kılmaktır. Bunun bedeli ölçülemez. Bunun için günahımızın ve ölümün ortadan kaldırılması gerekir. Günahı kendisi yüklenecek ve bunun için ölecek. Günahsız olan onun için bu sonsuz derecede ağırdır. Başka bir yol arar. Ama böyle bir yol yoktur. Sonra bu bahçede tutuklanır. Acı yolu başlar. Çarmıhta sona erer. Ve bir mezarda.

Bu mezar da bir bahçedeydi. Mecdelli Meryem çarmıha germeye ve ardından bir adamın onu çarmıhtan indirip yakındaki kaya mezara götürmesine tanık olmuştu. Meryem pazar sabahı erkenden bu bahçeye gitti. Bir adam onunla karşılaşır. Meryem onun bahçıvan olduğunu sanır. Bu, Aden'deki "Bahçıvan"dır. Kral geri döndü. Ölümden dirildi. Yeni ve daha iyi bir Aden cenneti olacak. Kral'ın sayısız kız ve erkek kardeşinin yaşadığı. Meryem'in şimdi öğrencilere iletebileceği iyi haber budur.

New York'taki Central Park gibi, Yeni Yeruşalim'de de bir bahçe cenneti olacak. Ölüm ve diriliş aracılığıyla yeni boyutlarda yeni bir yaratılış olanaklı hale geldi. Bu yaratılış başladı bile. Yeni bir yeryüzünde, Yeni Yeruşalim'de tamamlanacak. Güzelliğin, kusursuzluğun özü. Tanrı'nın tahtı oradadır. Tahttan yaşam suyu fışkıracak ve bahçeyi sulayacak. Yaşam ağacı orada olacak ve bol meyve verecek. Orada yaşam ve şifa olduğunun simgesi. Ve bütün susuzluğun, özellikle de canın susuzluğunun giderileceğinin.

Bu yer gerçeküstü görünür. Ama Kutsal Kitap birçok kez davet eder, adeta okura seslenir: Tanrı'nın bu Yeni Dünyası'nda yer alın. Herkes bu yaşam suyundan karşılıksız içebilir. Bu, Müjde'nin, iyi haberin bir başka resmidir. Sonsuzluğa dek süren ve ölümden korkması gerekmeyen bir yaşam bağışlar.

Bir şey daha. Kutsal Kitap Ruh'un *meyvesinden* söz eder. Bununla sevgi, sevinç, esenlik, sabır, nezaket, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk, özdenetim gibi şeyleri kasteder. Bir bakıma biz de, bugünün Hristiyanları, Kral'ın böyle meyveler aradığı ve topladığı bahçesiyiz. Bu meyveler doğal yaradılışımıza pek uymaz. Bu yüzden Ruh'un meyveleri diye de anılırlar. Bu Tanrısal Ruh'un yardımıyla büyüyebilirler.

Aden: başlangıç, ideal, ama aynı zamanda düşüşün ve kopuşun yeri. Getsemani: Mesih'in vazgeçme ayartısına direndiği yer. Bahçedeki mezar: ölümün dirilişle yenildiği yer. Ve dirilmiş Kral'ın ilk önce bir kadınla karşılaşıp öğrencileri için en iyi haberi ona emanet ettiği yer. Yeni Yeruşalim'deki kent bahçesi: Tanrı Kuzu aracılığıyla hedefine ulaştı. O zaman orada evimizde olacağız – sonsuz bir yurtta.

Emin olun: RAB Siyon kentini avutur, onu yıkıntılarından yeniden kaldırır. Viran olmuş ülkeyi bir cennete çevirir; Aden bahçesi gibi çiçek açacak ve verimli olacak. Orada sevinç ve coşku yankılanacak, siz de Tanrınız'a şükür ezgileri söyleyeceksiniz.

Ben, RAB, size her zaman ve her yerde yol göstereceğim, kurak topraklarda bile sizi doyuracak ve size gücümü vereceğim. Her zaman yeterince suyu olan bir bahçe gibi, hiç kurumayan bir pınar gibi olacaksınız.

Çünkü tohum topraktan nasıl filizlenip büyürse, Egemen RAB, güçlü Tanrı da mutluluğumuzu öyle büyütecek ve bütün uluslar arasında ünümüzü artıracak.

Yeşaya 51:3; 58:11; 61:11

Yaratılış 2:8 vd.; Vahiy 22:1-5; 22:17; Matta 26:36; Yuhanna 19:41; 20:1-18; Galatyalılar 5:16-26.

32 Siyasi İsa

Gerçek bir kral, kraliyet yönetim gücünü uygulayan kişidir. Devletine damgasını vuran, yasalar çıkaran, vergi toplayan.

İsa bir kralsa – ve bundan hiç kuşku yok – siyasi bir hak iddiası vardır. O zaman toplumu, yönetimi ve yasamayı kendi düşüncesine ve isteğine göre yürütme hakkı vardır. Krallığı bu dünyadan olmasa bile bu geçerlidir.

Hristiyanlar orada burada Hristiyan ilkelerini siyasete taşımaya çalışır. Hristiyan bir etki yaratmaya. Bunun bir meyvesi köleliğin kaldırılmasıydı – muazzam bir atılım.

Sürgüne gitmiş krallar vardır. Ya da gitmek zorunda kalmış. Bazen sadık adamları aracılığıyla hâlâ etki yaratmaya çalışırlar. Mesih Kral İsa'da durum buna benzer, ama yine de farklıdır. Kendisi geri çekilmiştir, kişisel ve bedensel olarak burada değildir. Babası ona gökte ve yeryüzünde bütün yetkiyi vermiş olsa da, siyasi güç kullanmaz. İstediği zaman bunu yapabilecek olsa da. Ama bu, İncillerdeki anlatılardan tanıdığımız özüne uymaz. Onun krallığı bu dünyadan bir krallık gibi değildir. Egemenliğinin bir bakıma yeni bir dünyaya ihtiyacı vardır. Her şey değişmeli. Yeni şarap yeni tulumlara ...

Ardından gidenleri yeryüzünde toplar. Onlar onun kraliyet buyruklarına itaat eder. En azından bunu denerler. Siyasi güç için savaşmazlar. Ama olanakları olan yerde etkilerini kullanırlar. İnsan hakları, din özgürlüğü ve eşit haklar için dururlar ve seslerini yükseltirler. Toplumun ve siyasetin küçük ya da büyük çerçevelerinde.

Ama siyasi yönetim hakkı İsa'nın kesinlikle vardır. Kralların, imparatorların, cumhurbaşkanlarının ve diktatörlerin yerini alacak. Onlar gidecek, o gelecek. Ve kalacak.

Bir sonraki bölümün konusu tam da budur.

33 Kralların Kralı'nın Dönüşü

Belki "Yüzüklerin Efendisi" destanından Aragorn'u tanırsınız. Bir kolcu. Soylu biri değil. Adı "Kraliyet cesareti" anlamına gelir. O, kimsenin beklemediği biçimde, Sauron'a karşı kazanılan zaferden sonra Arnor ve Gondor'un meşru yüce kralı olur. Bu destanın üçüncü kitabının adı "Kralın Dönüşü"dür.

Belki bu destanın yaratıcısı Tolkien'in aklında, benim düşünmeden edemediğim şey vardı. Nasıralı yapı ustası. Yaşamı boyunca Celile kentlerinde ilk doğan oğul olarak babası ve kardeşleriyle evler onaran ya da yeni evler yapan, inşaat işinden göze çarpmayan bir adam. Soylu bir iş değil. Saygınlığı olmayan. Yaşamının son üç yılı farklıydı. Bütün bunlara baktık.

İsrail'deki insanlar İsa'yı mucizeler yapan gezgin bir vaiz ya da haham olarak hatırlar. Dirilişinden sonra onu yalnızca öğrencileri gördü, onun ardından gitmeyen insanlar görmedi. Böylece akılda çarmıha gerilmiş biri kalır. Bugün de çoğu insan buraya kadar katılırdı.

Ama bu bir gün birdenbire değişecek. Yine her şey üç kelimeyle söylenmiştir: *O geri gelecek!* Dünyamıza, gezegenimize geri gelecek. Dünyayı durduracak bir olay. Kutsal Kitap'ta sık sık ve etkileyici biçimde anlatılır. Bunu bütünüyle anlatmaya kelimeler yetmez. İnsanlar dilsiz kalacak. Sidney'den Roma'ya, Pekin'den Washington'a kadar. Bizden görünmeyen dünyayı, öbür dünyayı gizleyen perde açılır. Sahne, Rab İsa Mesih'in büyük günü için hazırdır.

Ulusların özlemi geliyor. İkinci kez. Bu kez herkesin göreceği biçimde. Artık tartışma yok. Kuşku yok. Alay yok. Zamanı geldi. Bazıları rüya görüp görmediğinden kuşku duyar. Evet, kimileri için bir düş gerçekleşiyor. Başkaları için, Tanrı'yı inkâr edenler, Mesih'ten nefret edenler ya da kayıtsız olanlar için bu daha çok bir kâbus olacak. Hristiyanlar bu günü özlemle beklediler. Umutları gerçekleşiyor. Bundan böyle ve sonsuza dek hiçbir insanın sözü geçmez. Yalnızca bu tek İnsan, kusursuz ve adil olan tek İnsan, bundan böyle sınırsız ve egemen yönetime sahiptir.

Kral *neden* geri geliyor? Kendi vaadini yerine getiriyor! Milyarlarca kez okunmuş Rab'bin Duası sonunda yanıtlanıyor: *Egemenliğin gelsin, gökte olduğu gibi yeryüzünde de senin istediğin olsun!*

İsa'nın ardından gidenlerin kurtuluşunu hedefine ulaştırmak için gelir. Sömürülen, hor kullanılan yaratılış da bu günü aynı özlemle bekler. O da kurtarılacak, Kral şifa getirecek.

Kral öç almak için mi geliyor? Çarmıha gerilmesinin öcünü mü? Bunca insanın onu reddetmesinin mi? Hayır, İsa "Armagedon kasabı" olmayacak. Kutsal Kitap'ın son kitabı olan Vahiy'in birçok resmi, bütün dünyasal krallara, özellikle de o zamanki Roma imparatoruna yönelik bir ironi, hatta bir parodidir. *İnsanlar* kendi yollarıyla öç alır. Bu öç ne telafi edebilir ne de yeniden kurabilir. İnsanın öcü tırmanır, neredeyse her zaman kendi uğradığı kayıptan daha fazlasını yok etmek ister. İsa'nın bu gelişi için bir öç günü olduğu söylenir. Tanrı'nın kutsal ve adil öcü. İsa mecazi olarak, ölümcül yarası olan boğazlanmış Kuzu olarak anlatılır. Çarmıha, onun insanlık için ölümüne bir geri dönüş. Düşmanı sevmeyi ve öç almamayı bile buyuran o, bir kan gölü yaratmak için gelmeyecek. Uluslar devasa silah depolarını kullanacak olursa, bunu insanlar kendi kendilerine yapar.

Onun görünüşü karşısında zorlayıcı güce artık gerek kalmayacak. Getsemani bahçesinde "*Benim*" sözleri yetti ve bütün askerler yere düştü. Onun büyük gününde herkes silahını bırakacak. Silahlar düşecek; sözler, eylemler ve kanaatler de. Bunun için savaşa gerek yok, onun görünür varlığı bütün dizlerin bağını çözecek.

İsa *nasıl* geri gelecek? Herkesin önünde, görünür, duyulmaması imkânsız, gözden kaçırılması imkânsız, birdenbire, beklenmedik, dramatik, ürkütücü, büyük güçle, büyük bir ışıltı içinde yüce, gökten, bulutlar içinde, sayısız meleğin eşliğinde. Tanrı'nın kendisi Oğlu İsa Mesih'in kişiliğinde gelir.

Hayal gücümüz sınırlarına dayanır. Bu olay neredeyse düşünülemez. Gece ile gündüzün değişmesi artık önemli değildir. Zaman durur. Bütün randevularımız ve yükümlülüklerimiz sona ermiştir. Artık kimse bizi beklemez. O zaman herkes yalnızca tek bir şeye odaklanır: Kral'a ve onun söyleyeceği ve yapacağı şeye.

İsa Mesih *ne için* geri gelecek? Her pazar milyonlarca Hristiyan çok eski ama hâlâ güncel olan Elçilerin İman İkrarı'nı söyler:

> *Göğe yükseldi; her şeye gücü yeten Baba Tanrı'nın sağında oturuyor; oradan dirileri ve ölüleri yargılamak için gelecek.*

Düşünün, bütün ölüler, şimdiye dek yaşamış bütün insanlar dirilecek. Onun dönüşünde bu kadar patlayıcı bir yaratıcı güç açığa çıkar.

Son olarak şu soru: Bu *ne zaman* olacak? İsa ve elçiler, zamanı hiçbir insanın bilmediğini söylediler. İsa benzetmelerinde bunun çok uzun sürebileceğine işaret etti. Bunun bir nedeni, Kral'ın Müjdesi'nin her yerde insanlara ulaşmış olması gerektiğidir. Bu gerçekleşmeye başlıyor.

Onun geliş zamanı sıkıntı ve büyük darlık zamanı olarak anlatılır. İnsanlar yeryüzünün başına gelecekleri bekleyip korkudan ne yapacaklarını bilemeyecek. Son gelmeden önce gökte olağandışı olaylar buna eşlik edecek.

O büyük günde Kral'dan bağışlanma dileme olanağının hâlâ olup olmayacağını bugün kimse söyleyemez. Onunla hiç ilgilenmemiş, hatta onu bilerek reddetmiş olanları düşünüyorum. Bugün yaşayan herkes için şu ısrarlı çağrı geçerlidir:

Bugün onun sesini işitirseniz, yüreklerinizi nasırlaştırmayın. Kurtuluş günü bugündür – yarın değil.

Bugün milyonlar, Eski Antlaşma'da bile önceden bildirilmiş olan bu görkemli günü bekliyor. Yaşamlarının gerçek hedefi. Siz de orada olun. Onun geri

geleceğini bilenlerin tarafına geçin. Hiçbir şey öyle görünmese de, o bunu vaat etti!

Çünkü Tanrı'nın yargı günü bir hırsız kadar beklenmedik biçimde gelecek. O gün gökler büyük bir gürültüyle yok olacak, öğeler alev alev yanacak; yeryüzü ve onun üzerinde olup biten her şey artık bulunmayacak.

Ama Tanrı bize yeni bir gök ve yeni bir yeryüzü vaat etti. Orada artık haksızlık olmayacak, çünkü Tanrı'nın isteği egemen olacak. Bu yeni dünyayı bekliyoruz.

2 Petrus 3:10, 13

Matta 24:27-30, 44; 26:64; Markos 13:26; 14:62; Luka 17:24; Romalılar 8:18; 1 Selanikliler 1:10; 2:19; 3:13; 4:13-18; 5:1-11; 2 Selanikliler 1:6-10; 2:8-12; 2 Timoteos 4:1, 8; Titus 2:13; 1 Petrus 1:7, 13; 4:13; Vahiy 1:7; 19:11-16.

34 Ne Görkemli Bir Gün

(Şarkı, Almanca orijinal haliyle)

Einst, als im Himmel der strahlendste Tag war
Herrschte auf Erden die dunkelste Nacht
Da wurde Jesus als Mensch geboren
Er hat uns Gnade und Wahrheit gebracht
Das Wort wurde Fleisch und das Licht wohnte bei uns
Es scheint in der Nacht

Für uns geboren, für uns gestorben
Er nahm die Sünde der Welt mit ins Grab
Am dritten Tag ist er auferstanden
Einst wird er kommen, welch herrlicher Tag
Welch herrlicher Tag

Dann führten sie ihn hinauf um zu sterben
Ans Holz genagelt, das Kreuz aufgestellt
Der Mann der Schmerzen verachtet, verstoßen, er trug die Sünde
Der Heiland der Welt
Die heilenden Hände sind weit ausgebreitet für unsere Schuld
Am dritten Tag hielt das Grab ihn nicht länger
Weg war der Stein und die Grabkammer leer
Er ist auferstanden, den Tod überwunden
Er fuhr auf zum Himmel, der siegreiche Herr
Er gab neues Leben
Die Schuld ist vergeben, mein Retter ist er
Einst wird er kommen, welch herrlicher Tag
Welch herrlicher Tag, herrlicher Tag
Oh bald wird der Tag seiner Wiederkunft kommen
Bald werden wir ihn in Herrlichkeit sehen
Er wird die Seinen dann ganz zu sich nehmen
Staunend werd ich vor ihm stehen

Für uns geboren, für uns gestorben

Er nahm die Sünde der Welt mit ins Grab
Am dritten Tag ist er auferstanden
Einst wird er kommen, welch herrlicher Tag
Welch herrlicher Tag
Herrlicher Tag
Herrlicher Tag welch herrlicher Tag

Albert Frey

35 Adil Yargıç Olarak Kral

Mesih Kral görünür. Artık burada. Her insanın aklından bundan sonra ne olacağı geçer. Her şey gerçeküstü görünür. Doğa yasaları geçersizdir. Yeni bir çağ başlıyor; bu artık herkes için kesinlikle açıktır.

Görünen dünya ile görünmeyen göksel dünya arasındaki sınır çizgisinin birden ortadan kalkması yetmiyormuş gibi, daha az dramatik olmayan bir şey olur. Ölüler dirilir. Bütün çağlardan, bu gezegende yaşamış bütün insanlar birden oradadır. Ölmemiş olanlar kadar canlı. Toplumsal konumları çok farklı olsa da şimdi hepsi eşittir: imparatorlar, krallar, din kurucuları ve sıradan insanlar, sayısız asker, gemi kazazedeleri, yoksullar ve yoksulların en yoksulları. Açlıktan ölenler ve öldürülenler, köleler ve özgür olanlar. Çocuklar, akıl almaz sayıda çocuk. Doğmamış olanların, ana rahminde öldürülenlerin hepsi oradadır.

Herkes ancak yavaş yavaş, az önce gökten gelen Tanrı'nın, Mesih İsa'nın, ölüleri mezarlarından ve dağılmış oldukları her yerden çağırdığının farkına varır. Uzun zaman önce yeryüzünü varlığa çağıran sesi, şimdi ölüleri yaşama çağırıyor.

Yargı zamanı geldi. Tanrı'nın Oğlu İsa'ya bu yargıyı yürütme yetkisi verildi. Yaşamı, ayartıları, sınanmaları, haksız acıları bilen bir İnsan. Herkes onun önünde toplanır. Herkes onun karşısında tek başına duracak. Toplu işlem yok, hızlı yargılama yok. Her an, her eylem, her düşünce, her güdü ve her söz gözden geçirilir. Herkes kendi yaşamıyla yüz yüze gelecek. Ve başkalarına yaptıklarıyla. Ve kurban olanların hissettiklerini hissedecek.

Bu kadar çok insan ve onların yaşam yılları için bunun nasıl mümkün olacağını kimse söyleyemez. Göğün her şeyin kaydedildiği sabit disklere ihtiyacı yoktur. Önümüzde her şeyi bilen olacak. Düşüncelerimizi ve duygularımızı bilen.

Bu sizi rahatlatıyor mu? Kendiniz hakkında her şeyi öğrenmek? Her şeyi yeniden görmek, hatta yeniden yaşamak?

Bu yargı olmak zorundadır. Adalet sağlanmalıdır. Suç işleyenlerin de kurbanların da adalete ihtiyacı vardır. Hiçbir insan mahkemesi bunu başaramaz. Bu yüzden sık sık adlandırıldığı gibi Son Yargı, Hristiyan umudunun vazgeçilmez bir parçasıdır da. Her şey gün ışığına çıkar. Her şey Tanrı'nın ölçüsüne göre değerlendirilir ve hak yerini bulur. Bireylerin, toplulukların, ulusların yaptıkları.

İsa rüşvet kabul etmeyecek. Kimseye ayrıcalık tanımayacak. Günah olan günah olarak kalacak. İyi olanı övecek. İnsanlar bu Yargıç'ın önünde günahlarını kabul etmek zorunda kalacak ve onu derinden günah olarak hissedecekler. Ve Yargıç'ın kararını kabul edecekler.

Yargıç'ın kendisi insanların günahları için öldü. Günahlarımızı bağışlatan kurban odur. Yalnız bizimkileri değil, bütün dünyanın günahlarını. Bu yargıda Yargıç bize karşı değil, bizden yanadır. İman etmiş herkesten yana. Yine de, Müjde'yi duymuş ya da okumuş olanlar için o gün bir şey sayılmayacak. Yalnızca iyi işlerimiz – eğer varsa – bizi kurtarmayacak. İyi insanlar olduğumuzu umuyorsak, burada bir sorun var. Buna, iyi yaşamına dayanan, o zaman Tanrı'nın ölçüsüne göre *kusursuz* bir yaşam ortaya koymak zorunda kalırdı. Tanrı'nın buyruklarına dayanan, o zaman yalnızca birini değil, hepsini tutmuş olmalıydı. Yine de yaptığımız işlerin büyük önemi vardır, önemli bir rol oynayacaklardır.

Ama orada ne yardımcı olacak? Önemli olan ne?

Soru, Kral Mesih'le nasıl bir ilişkimiz olduğu olacak. Tarafsızlık yoktur. İsa'nın kendisi bunu şöyle özetler: *Benden yana olmayan bana karşıdır.* Başka bir deyişle: İsa'nın bizim için kim olduğu o zaman değil, şimdi, burada ve bugün açıklığa kavuşturulmalıdır. Bu Kral bize kadar iner ve bağışlanma sunar. Kral'ın lütuf gösterdiği duyulur da bu görmezden gelinirse, her şeyin ortaya döküldüğü o gün ne denebilir? Yaşamımızdaki bütün haksız, günahlı ve bencil şeyler o zaman bizimle Kral arasında durduğunda?

Orada İsa'yı hiç duymamış ve onun zamanından önce yaşamış insanlar da olacak. İsa'nın onlara nasıl davranacağını gönül rahatlığıyla onun Tanrısal lütfuna ve adaletine bırakabilirim. Ama onu duyup da bütün bunların önemsiz ya da bir masal olduğunu düşünenler – onlar için sonuç iyi olmayacak.

Bu Kral ne kadar lütufkâr olsa da, kimseyi ona hizmet etmeye zorlamayacak. Kutsal Kitap cehennemden söz ettiğinde, ondan bu Kral'a hizmet etmek zorunda olunmayan bir yer olarak söz eder. Ancak Kral herhangi biri değildir. O Alfa ve Omega'dır, başlangıç ve sondur. Bütün varlığın merkezidir. Bütün iyi varlığın. Ondan ayrı olan varlık asla iyi olmayacaktır. Bu yüzden, kim yapabiliyorsa, seçimini bugün yapsın.

Çünkü RAB yargıcımızdır, RAB önderimizdir, RAB kralımızdır. O bizi kurtaracak.

Yeşaya 33:22

Egemenliği gitgide büyüyecek, Davut'un tahtında ve krallığında esenlik sınırsız olacak; onu bundan böyle sonsuza dek adaletle ve doğrulukla sağlam kılacak, destekleyecek. Her Şeye Egemen RAB'bin gayreti bunu yapacak.

Yeşaya 9:7

Mezmur 36:6; 76:8; 89:14; Vaiz 12:14; Yeşaya 5:16; 9:7; Daniel 7:10, 22; Malaki 3:5; Matta 12:36; 25:31-46; Luka 20:47; Yuhanna 5:22-30; Romalılar 2:5; 14:10-12; 2 Selanikliler 2:12; İbraniler 9:27; 1 Petrus 4:17; Vahiy 20:11-15.

36 Kral'ın Sonsuz Egemenliği

İsa egemenlik sürüyor! İsa'nın ardından gidenlerin hepsi buna güvenir. Ama bu egemenlik neye benziyor? Dünya ve gidişatı, hükümetlerin yaptıkları, birbirlerine karşı tutumları, Hristiyanların zulüm görmesi, bütün bunlar sürüp gidiyor. Şimdiden mi egemenlik sürüyor, yoksa ancak geldiğinde mi?

Tanrı'nın dünyamıza müdahalesi *şimdiden – ama henüz değil* sözleriyle anlaşılabilir. Başka bir deyişle: Zarlar atıldı. Golgota zaferi D-Day'dir, karar günüdür. Müttefiklerin 6 Haziran 1944'te Normandiya'ya çıktığı güne böyle denir. Bu, Üçüncü Reich'ın *sonunun başlangıcıydı*. İsa, insanlar ve yaratılış için Tanrı'nın kurtuluşunu Yeruşalim'deki o Kutsal Cuma günü gerçekleştirdi. Bu, geçici, yaralı ve ölümlü bu dünyanın sonunun başlangıcıdır. Yaşama düşman karanlık güçlerin de sonu. Karanlık güçler, düşmüş melekler ve cinler, hâlâ insanları ayartıp köleleştiriyor ve ellerinden geldiğince kurtuluşlarına engel oluyor.

Kurtuluş, Mesih geri geldiğinde insanlarda ve yaratılışta tamamen gerçekleşecek. Şimdi henüz bir ara dönemde yaşıyoruz. D-Day ile V-Day arasında. Victory Day, zafer günü, bütün düşmanlık yenildiğinde gelecek. Son söz Tanrı'nın zaferinin olduğunda.

Mesih Kral İsa şimdi kendi halkında egemenlik sürüyor. Bütün insanlar üzerinde de gücü olurdu. Dünya siyaseti üzerinde de. Ama amacı, dünyanın *şimdiki haliyle* dünya egemenliğini ele almak değildir. Onu tanıyan ve kabul eden insanları kazanmak ister.

Bütün insanların göreceği gelişiyle yeni dünya egemenliği başlar. Onu onurlandıran ve onun yönetimine hazır olan herkes orada olacak. Bütün dünya imparatorlukları geçer, onunki sonsuza dek kalır. O geldiğinde yeni bir dünya, yeni bir çağ başlar. Bir yenilenme süreci mi olacak, yoksa eskiden yeniye radikal biçimde kısa bir geçiş mi, bunu henüz bilmiyoruz.

Karanlık günlerde insanları yüreklendiren umut dolu vaatler gerçekleşecek:

> *"Çünkü bir çocuk doğdu, gelecekteki Kral bize armağan edildi! Ona verilen onur adları şunlardır: Bilge Yönetici, Güçlü Kahraman, Ebedi Baba, Esenlik Önderi.*
> *Gücü geniş alanlara yayılacak ve kalıcı bir esenlik gelecek. Davut'un tahtında egemenlik sürecek ve egemenliği sonsuza dek kalıcı olacak, çünkü Tanrı'nın hukuk*

düzenine bağlı kalacak. Dünyanın Hükümdarı Rab bunu böyle kararlaştırdı ve yapacak."

Davut'un tahtı yeniden dolu! Babil sürgünüyle kraliyet ardıllığı sona ermişti. İsrail'de ne taht vardı ne kral. Ama Kral Davut'a verilmiş şu vaat vardı:

"Senden sonra kendi soyundan gelecek olanı ortaya çıkaracak ve onun krallığını pekiştireceğim. Benim adım için bir ev yapacak olan odur; ben de onun krallığının tahtını sonsuza dek pekiştireceğim. Ben ona Baba olacağım, o da bana Oğul olacak!"

On İkiler, yani elçiler için, Mesih'in göğe alınışıyla birlikte *Davut'un tahtına* artık sonsuz Önder İsa'nın oturduğu açıkça anlaşıldı. Tanrı onu Rab ve Mesih olarak atamıştır. Tanrı'nın Davut'la yaptığı antlaşma yerine gelmiştir. İsrail için. Her şey henüz Yeruşalim'de ve İsrail'de olup bitiyor. Davut'a gösterilen güvenilir lütuflar, bu halkın haklı beklentileridir. Ama şaşırtıcı bir şey olur. Davut'un tahtı artık dünyasal Yeruşalim'de değildir. Taht bütün varlığın kalbinde, Tanrı'nın yanındadır. Artık büyük bir İsrail imparatorluğunun sınırları içinde *dünyasal* bir krallık değildir. Elçiler, Pavlus da, söz konusu olanın *göksel* bir krallık olduğunu fark eder. Yalnızca İsrail için değil, bütün dünya için geçerli olan bir krallık.

Önce dünyasal olan gelir, sonra göksel olan. İkincisi daha büyük ve daha görkemlidir. Yeni bir yeryüzündeki göksel bir Yeruşalim, bütün iman edenlerin yurdu olacak. Davut Oğlu İsa'nın sonsuz egemenliğinin özü budur. Davut'a verilen vaadin beklenmedik ve farklı biçimde gerçekleşmesiyle çember burada tamamlanır.

İsa'nın bu evrensel egemenliğini, akıl almaz boyutuyla henüz göremiyor ya da yaşayamıyoruz. Ama bir gün o zaman gelecek. Onun zamanı geldiğinde. Yani şimdiden imanla, yüreğimizin gözleriyle gördüğümüz şudur: Dünyasal yaşamında insan olarak alçakgönüllülük içinde yaşamış olan İsa. Herkes için ölüme katlanmış ve günahımız için kurban olarak şiddetli bir ölümün bütün acılığını tatmış olan. Hepimiz için. Böylece Tanrı'nın lütfu bütün yaratılışa ulaşsın diye. Ve olanaksız olanı yaptığı, çarmıha gerilmeye razı olup öldüğü için şimdi Tanrı'nın yüceliği ve onuruyla donanmış, evet, yüceliğin zafer çelengiyle taç giymiştir.

Bu Davut Oğlu'yla eski takvim sona ermiştir. Bizi yeni serüvenlerin beklediği sonsuz krallığına Kralımızın ardından gidiyoruz.

Ona güç, onur ve egemenlik verdi; bütün ulusların, halkların ve dillerin insanları ona boyun eğdi. Onun gücü sonsuz ve geçmezdir, egemenliği asla sona ermeyecek.

Daniel 7:14

O zaman RAB yeryüzünün bütün uluslarının Kralı olacak. O gün yalnızca o Tanrı olacak, uluslar yalnızca ona dua edecek.

Zekeriya 14:9

Gökte güçlü sesler yankılanıp şöyle haykırdı: Dünyanın egemenliği artık tamamen Rabbimiz'in ve onun Mesihi'nindir; o sonsuzlukların sonsuzluğuna dek egemenlik sürecek!

Vahiy 11:15

Mezmur 22:28; 45:6; 145:12-13; Yeşaya 9:7; Daniel 2:44; 4:3; 7:27; Matta 6:10; 25:34; Luka 1:33; Elçilerin İşleri 2:30; Romalılar 14:9; 1 Korintliler 15:24; Efesliler 5:5; 1 Selanikliler 2:12; 2 Timoteos 4:1, 18; Vahiy 11:15; 12:10; 22:5.

37 Kral'ın Lütfu ve Armağanı

Lütuf kelimesi bizim gündelik dilimizde pek geçmez. Biz de hukuk sistemimiz de hakkımızda ısrar ederiz. Lütuf, kendi hakkında ısrar etmemek demek olurdu. Lütfun ve armağanın antik çağda, İsa'nın ve elçilerin zamanında ne anlama geldiğini anlamak istiyoruz.

Lütuf ve armağan için farklı kelimeler vardır. Ama Yeni Antlaşma'daki temel kavram Grekçe *cháris* kelimesidir. Geniş bir anlam yelpazesi vardır: iyilik, inayet, iyi niyet ve lütufkâr ilgi ile bu iyiliğin ve ilginin gösterilmesi; örneğin lütuf eylemi ya da iki kelime birleştirilerek *lütuf armağanı*. İyilikseverlerin armağanları *cháris* eylemleridir.

Antik çağda lütfun ya da armağanın, bütün toplumu tüm toplumsal katmanlarıyla kuşatan bir işlevi vardı. Armağanların ya da iyiliklerin alışverişi hiçbir zaman art niyetsiz olmazdı. Biri işini büyütmek için paraya ihtiyaç duyduysa, bu ona yalnızca bir faize mal olmazdı. Bir hamisinin lütfedip yardım etmesi, karşılıklı ama dile getirilmeyen bir yükümlülük doğururdu. Hak etmediği bir lütfu ya da armağanı alan herkesi, bu lütuf ya da armağan, veren ile alan arasında bir ilişkiye sokardı. Alan kişi belki hiçbir zaman eşdeğer bir armağanla karşılık veremezdi, ama en azından fırsat çıktığında oyunu ona verebilirdi. Evet, lütfun ve armağanın karşılıklı "sistemi" son derece yozlaşmıştı. İnsanlar armağanlarla kendi çıkarları için adam satın alırdı. Ve herkes bunu bilirdi.

Bugün bizim için bir kez daha: Lütuf, birinin kendi egemen kararıyla armağan edebildiği bir armağandı. Ama alan kişi bununla bir yükümlülük altına girerdi. Veren bunu bilirdi ve karşılık istemenin doğru zamanının ne zaman olduğunu sonra düşünebilirdi. Lütuf ya da armağan yoluyla bir tür bağımlılık ilişkisi doğardı. Bugün de azıcık hâlâ böyledir. Bir armağan, hele özel bir armağan aldığımızda, ilk fırsatta karşılığında bir şey armağan ederiz. Buna karşı bir tür yükümlülük hissederiz.

İsa'ya gelelim. Pavlus onun hakkında şu akıl almaz sözü söyler:

> *Rabbimiz İsa Mesih'in lütfunun neyde görüldüğünü biliyorsunuz: Zengin olduğu halde yoksul oldu; öyle ki, siz onun yoksulluğuyla zengin olasınız.*

Her şeyi varlığa çağıran, her şeyin kendisine ait olduğu evrenin Kralı İsa, tartışmalı iki şey yapar: *Herkese* verir. Ayrım yapmadan. Ve aşırı bir *cömertlikle* armağan eder. Bu o zamanın kültürüne uymuyordu. Bugününkine de uymaz. Başkaları zengin olsun diye kendisi yoksul olmak ve her şeyi armağan etmek. Bunu bize vermek, işte lütuf budur. Hak edilmemiş. Yoksulluğumuz onun yüreğini sızlattı.

Antik çağdaki lütuf anlayışının Kral İsa'da da bir anlamı vardır. Armağanıyla bir ilişki kurmak ister. Lütfuyla dile getirdiği tam da budur. Zorlamasız paydaşlık. Karşılığında bir şey verdiğimiz bir paydaşlık. Aldığımızdan çok daha azdır. Ama yüreğimiz, yaşamımız ona ait olsun. Oyumuzu o alsın. Onu hâlâ çoğunlukla reddeden bir dünyada.

Onun lütuf armağanı bize çok şey getirir. Bizi zenginleştirmek istedi ve öyle de oldu. İşte bize armağan edilenlerin ve bu Kral'ı kabul eden herkese armağan edileceklerin yalnızca küçük bir kısmı: bağışlanma, aklanma, kurtarılış, sonsuz yaşam, özgürleşme, kutsallaşma ve özgürlük.

Bizim yanıtımız, yaşamımızı ona teslim etmekten başka bir şey yapamamaktır. Onu ona adamak. Her gün yeniden.

Yalnızca tamamlamak için belirteyim: Lütuf armağanı kelimesi Yeni Antlaşma'da, Kutsal Ruh'un kilise içinde armağan ettiği yetenekleri anlatmak için kullanılır. Öğretme, iyileştirme, peygamberlik ve dillerle konuşma, mucize yapma ve ruhları ayırt etme gibi doğaüstü armağanlar. Bunlar Tanrı'nın Krallığı için kullanılsın diye armağan edilmiştir.

Çünkü Tanrı'nın kurtarıcı lütfu ortaya çıktı ve bütün insanlar için geçerlidir.

Titus 2:11

Yuhanna 1:14, 16-17; Romalılar 3:24; 5:15-16; 6:23; 12:1-3; 11:29; 1 Korintliler 12:4-11; 2 Korintliler 6:1; 8:9; Efesliler 2:5; 2 Timoteos 1:9; Titus 2:11; 3:7; İbraniler 2:9.

38 Kral'ın Gelini

Her şeye sahip olan ve her şeye egemen olan böyle bir kral kiminle ilgilenir? Onun yüreğini ne çekebilir? Ona kim bir şey verebilir? Onun için ne öylesine çekici ve sevilesi olabilir ki, ona sahip olmak için yola çıksın?

Kutsal Kitap Tanrı'yı güvey olarak anlatır. Bu olağanüstüdür, çünkü bir gelin istemiş olduğunu varsayar. Güvey olarak Tanrı, onun yalnız olmak istemediğini, paydaşlık aradığını anlatır.

Erkeği ve kadını kendi suretinde kendisi yarattı. İkisi tek beden olacak, ayrılmaz bir birlik ve sevgi paydaşlığı oluşturacaktı. Biz insanlar bunu böyle yaşarız; hepimiz değil, ama birçoğumuz. Böylece Tanrı'nın eşiyle ilişkisi hakkında şu ya da bu sonuca varmayı göze alabiliriz. Eski Antlaşma'da Tanrı Yahve İsrail'le bir evlilik ilişkisine girdi. Gelin tek bir kişi değil, birçok kişinin bütünüdür.

Yeni Antlaşma'da gelin tek bir halk değildir. Gelin artık bütün halklardan ve uluslardan oluşan bir topluluktur. Sevgili, güvey gibi *tek* bir kişi değildir. Gelin, İsa'nın ardından giden herkes için bir mecazdır. Aynı şekilde İsa gelmeden önce yaşamış bütün iman edenler için. Yani Kral ve Güvey İsa'yı seven bütün insanların toplanmış kalabalığının tümü. Hangi benzetme sevgiyi gelin ile güveyin benzetmesinden daha iyi anlatabilir?

Bu geline sahip olmak, onun yüreğini kazanmak için sevgisini kanıtladı. Onun için kendini Golgota'daki çarmıhta ölüme verdi. Ciddi olup olmadığı konusunda hiçbir kuşkuya yer bırakmadı. Onu ne olursa olsun istiyordu, yaşamı pahasına.

Kral bizde neyi bu kadar çekici buluyor? Antik çağda krallar konumlarına uygun evlilikler yapardı. Bugün de öyledir. Ama sansasyonel olan istisnalardır. Bir kralın sıradan bir kadınla, hatta bir köle kadınla evlenmesi. Biz sevilesi değildik. Tanrı'yla ve Oğlu'yla ilgilenmedik. Tanrı'nın düşmanları gibi davrandık. Bizim öykümüz akıl almazdır. O bizde uğruna ölmeye değer bir şey gördü. Sevgisine karşılık vermeyip onu geri çevirebileceğimiz tehlikesini göze alarak ölmeye.

Bugün birçok kişi bu gelinin bir parçasıdır. Ama o daha birçoklarını bekliyor.

O gerçekten örnek bir güvey ve kocadır. Gelinine özen gösterir. Bir köle gibi davranır ve temiz ve kusursuz olsun diye onu yıkar. Bu mecazlı dil, bu sevgi

ilişkisinin gerçek olduğunu ve öyle kalacağını açıkça gösterir. Bu ilişki öylesine sıkıdır ki, başlangıçtaki Adem ile Havva gibi Mesih ile kilise de tek bedendir. O seven ve ilgilenen baştır, kilise ise beden, onun bedenidir (vücudu). Birlikte tek bir insan oluştururlar. Bu beden, Mesih'in eksik olanıdır ve onu artık sonsuza dek tamamlar. Bütün bunlar mecazlı bir dildir, ama Mesih'in sevgisinin ne kadar büyük, ne kadar derin, gerçek ve kararlı olduğunu tam isabetle anlatır. Böyle bir güveyi sevmek, onun yanında güvende olduğunu bilmek zor olamaz.

Gelin bir gün, şölen başladığında gelinliğini giyecek. İlginç olan, bu gelinliğin Hristiyanların yaşamları boyunca yaptıkları iyi işlerden oluşacak olmasıdır. Böylece bu gelinlik yapım aşamasındadır ve herkes onun üzerinde birlikte çalışır.

Mezmur 45'teki kralın düğün ezgisinden:

Yüreğim güzel sözlerle coşuyor! Evet, eserlerimi krala adıyorum.

Kral senin güzelliğine hayran kalacak, çünkü o senin efendindir: Önünde eğil!

Mezmur 45:1, 11

Mezmur 45; Yeşaya 61:10; 62:5; Matta 22:2-12; Markos 2:19-20; Yuhanna 3:29; 2 Korintliler 11:2; Efesliler 3:18-19; 5:25-30; Vahiy 19:7-9; 21:2, 9, 17.

39 Kral'ın Düğün Şöleni

Düğünleri severim. Özellikle ilkbaharda ve yazın, hava sıcakken. Ortam coşkuyla dolduğunda ve sevinç akşam havasını sardığında. Özellikle de yalnızca kutlaması, yemesi, içmesi, konuşması ve gülmesi gereken sıradan bir konuk olduğumda. Gelinle güvey bu günü uzun zamandır özlemle beklemişlerdir. Gün gelince de bütün güzelliğiyle çabucak geçip gider. İnsan onu tutmak, kutlamayı sürdürmek ve yalnızca anısının tadını çıkarmakla kalmamak ister.

Hakkında şimdiden çok şey duyduğumuz Kral da bir düğün şöleni bekliyor. Kral ne kadar büyük ve görkemliyse, düğün de o kadar büyük ve görkemli olacak. Adeta evrensel bir şölen. Kral gelinini karşıladığında gök soluğunu tutar. Şimdiye dek yaşadığınız ya da televizyonda gördüğünüz bütün (kraliyet) düğünlerini unutun. Aragorn ile Arwen'in Minas Tirith'teki dağ şatosunda yapılan düğününü de. Bu düğün, benim için unutulmaz bir film sahnesinde canlandırılır. Geleceği düşündüğümde bana biraz ilham verir.

Evet, burada en derin duygular beklenir. Burada sevginin ateşi yanar. Burada ikisi de çevrelerindeki dünyayı unutur. Çünkü şölen sonunda geldi. Bekleyiş sona erdi.

Bu düğünün ön koşulu, Her Şeye Gücü Yeten'in dünya çapındaki egemenliği üstlenmiş olmasıdır. Bütün düşmanlık sona ermiştir. Hiçbir şey bu düğünü asla bozamayacak ya da tehlikeye atamayacak. Düğün yemeğinin zamanı ve yeri özgürce seçilebilir. Hiçbir mekân fazla pahalı değildir. Hayır, hiçbir şey yeterince iyi olmayacak.

Neşeli bir şölen düşünelim, milyarlarca kişinin coşkuyla kutladığı bir parti. Yorulmadan. Bunun nasıl mümkün olacağını bana sormayın. Bununla kafamı yormuyorum. Davet eden, Her Şeye Gücü Yeten'dir, her şeyin Yaratıcısı'dır. Bu şölende onun sevincin, kutlamanın ve coşkunun mucidi olduğunu göreceğiz.

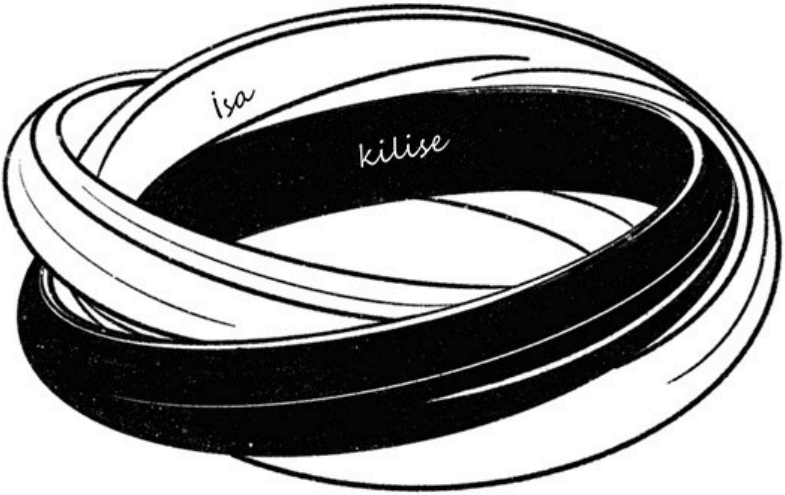

Mekân, yeni yapılmış yeryüzü olacak. Şimdiden tanıdığımız bütün güzelliğiyle. Ama artık tamamen yenilenmiş ve onarılmış. Yeni yapılmış. Sonra daha da güzelleştirilmiş, çünkü ona buna değeriz. Bu şölenin yerini o hazırlar. Her şeyi temizler ve her şeyi süsler, sevgisinin görünür olduğu kendi yoluyla.

Kutsal Kitap bu gelecekteki şöleni birden fazla kez anlatır. Bu kutlamanın bir sonunu bulamadığımı fark ettim. Kesin olan şu: Bu şölen bir gün sonra ya da Orta Doğu'da olduğu gibi bir hafta sonra bitmez. O zaman zaman artık önemli değildir.

İsa başka bir benzetmede bu düğün şöleninden söz eder. Birçokları davetlidir. Ama düğün giysisi gerekir. Böyle bir giysi olmadan hemen göze batılır ve dışarı atılır. Düğün giysisi nasıl edinilir? Bir Kutsal Kitap sözü mecazi anlamda şöyle der: "Onlar – şölenin konukları – giysilerini yıkayıp Kuzu'nun kanıyla ak pak ettiler."

Giysimiz – bununla mecazi olarak bütün yaşamımız kastediliyor – bazı yerlerinde epey kirlidir, Kral'ın düğün şöleninin ışığına ve yüceliğine uygun değildir. Ama o, günahlarımızdan kurtulalım diye bizim için öldü. Kendisi nasıl temizse bizi de öyle temiz kılmak için. Gelin ve güvey parlak beyazlar içinde ışıldar. Bu şölende hiçbir şey karanlık ve kuşkulu geçmişimizi hatırlatmaz.

Yalnızca güveyin ellerindeki, ayaklarındaki ve böğründeki yara izleri. Sevgisinin bu kanıtları sonsuz bir hatıra olarak kalır.

Doğrusu şu ki Kral bugün ve şimdi gerçekten de gelecekteki düğün şölenine hâlâ davet ediyor. Davet etmek için adamlarını gönderdi. Hem de herkesi, hiçbir ayrıcalık ya da üstünlük gözetmeden. Herkesi: yoksulları ve zenginleri, güçlüleri ve zayıfları, yalnızları ve sosyal olanları, hastaları, günahkârları, umutsuzları, unutulanları, yaşamlarına dönüp baktıklarında içinde hiç ya da çok az iyilik bulabilenleri.

Genç bir adam nasıl sevdiği kızla birleşirse, Yaratıcın da seninle sonsuza dek öyle birleşecek. Güvey gelinine nasıl sevinirse, Tanrın da sana öyle sevinecek.

Yeşaya 62:5

Yeşaya 61:10; 62:5; Matta 22:2-12; 2 Korintliler 11:2; Efesliler 5:25-30; Vahiy 19:7-9; 21:2, 9, 17.

(Şarkı, Almanca orijinal haliyle)

You're my friend
And You are my brother
Even though You are a King
I love You more than any other
So much more than anything
Du bist mein Freund
Und Du bist mein Bruder
Obwohl Du ein König bist
Ich liebe Dich mehr als jeden anderen
So viel mehr als alles andere
Du, o Herr, bist mein Freund und Bruder, du mein König und mein Gott!
Dich begehre ich mehr als alles, so viel mehr als höchstes Gut.

40 Yeryüzünde Egemenlik Sürecekler

Bu kitapta söz konusu olan, kralların Kralı'ydı. İlk sırada biz insanlar değil. Ama bunlar birbirinden pek ayrılamaz. Kitabın başını hatırlıyor musunuz? Evet, Tanrı insanları yeryüzüne egemen olsunlar diye kendi suretinde yarattı. Ama bütün bunlar tamamen başarısız oldu. Bugün de öyle. Gerçek Kral bizi yıkıntılardan, kırıntılardan ve tozdan kaldırmak için geldi. Ve bizi yeniden krallar olarak atamak için. Bu inanılmaz, ama gerçek. Tanrı bizimle hedefine ulaşır. Ona gelen herkesle. Bağışlanmaya, kurtuluşa ve şifaya ihtiyaçları olduğunu kabul edenlerle.

Tanrı bizi kendi kralları olarak kralların Kralı'yla, Oğlu'yla bir araya getirmek istiyor. Bu ona yüksek bir bedele değdi:

> *... ve gerçeğin güvenilir tanığı, ölüler arasından ilk dirilen ve şimdi yeryüzünün bütün krallarına egemen olan İsa Mesih'ten.*
> *Bizi seven ve kanıyla bizi günahlarımızdan kurtarmış olana, bizi egemenlik ortakları, Tanrısı ve Babası için krallığında krallar ve kâhinler yapmış olana,*
> *Yücelik ve güç sonsuzlara dek onun olsun.*

Böylece İsa'yı ikrar edenler, Kralları önlerinde, sonsuzluğa gidecekler. Şaşıp kalacaklar. Düşlediklerinden daha iyi, daha zengin ve daha mutludur. İsa'nın ardından gitmek buna değdi. Sadakatleri ve bağlılıkları ödüllendirilir. Yine de: Sonsuz mutlulukları hak edilmemiştir ve öyle kalacaktır. Bu mutluluk herkese açıktır.

Ama sona gelmeden önce şunu da söyleyeyim: İsa'nın insanları *şimdiden* kral ve kâhindir! Ama nasıl egemenlik sürerler? Dünyada olup bitenler üzerinde etkileri var mı? Yoksa bunu denemeliler mi?

Kişisel yaşamları için şu tuhaf söz geçerlidir: Kendi kişisel yaşamlarında krallar olarak egemenlik sürerler. Günah düşmandır. Her yaşama sahip olmak, onu Tanrı'dan ayırmak, ona yük olmak için uzanan yıkıcı bir güç olarak günah. Ama bu güç, ait olduğumuz Kral'ın ölümü ve dirilişiyle kırılmıştır. Günah bize egemen olmak zorunda değildir; biz ona egemen olabiliriz ve olmalıyız, onun alanını ve olanaklarını elinden almalı, gelişmesine izin vermemeliyiz. Tanrı'nın Ruhu içimizdeki yaşayan güçtür.

Bu başarılırsa, çevremizde bir etkisi, bir sonucu olur. Krallar olarak siyasi gücü ele geçirmeyiz. Ama haksızlık olan yerde onun ne olduğunu açıkça söyleriz. Ve olanak varsa onu durdururuz. Tıpkı Mesih'in yaşamında yaptığı gibi, unutulanların ve ezilenlerin, açların ve umutsuzların yanında dururuz.

Kraliyet kâhinleri olarak dünya ve dünyada olup bitenler üzerindeki etkimiz, bir komplo diye adlandırılabilecek bir biçimdedir. Gizli bir kumpas! Şiddetsiz bir entrika. Devirmek için değil, iyiliğin başarıya ulaşması ve dünyadaki haksızlığın, açlığın ve kuraklıkların geri püskürtülmesi için. Hristiyanlar bunun için ve buna karşı *Krallarının önünde* aracılık edebilir. Dua, aracılık duası, görünmez olan, ama Kral'ın duayı yanıtladığı yerde görünür olan bir yönetim biçimidir. Bunda kendini eğiten, İsa'nın ve onunla birlikte bizim egemenlik süreceğimiz gelecek için yetiştirme programındadır.

İsa'nın ardından gidenler meshedilmiş kâhinlerdir de. Kutsamaya çağrılmışlardır. Kraliyet kâhinleri olarak. Tanrı'nın kutsamasını dünyaya getirirler. Bütün insanlar için. Kral'ın adıyla kutsarlar ve duada onun adını insanların üzerine koyarlar. Başkalarına ve başkaları hakkında yalnızca iyi konuşmakla kalmaz, Tanrı'nın lütfunu onların üzerine getirirler. Hayvanların, evlerin, ailelerin, hükümetlerin üzerine de. Kısacası lütfa ve kutsamaya ihtiyacı olan her şeyin üzerine. Tanrı'nın varlığı kutsama aracılığıyla gerçek, yaşanır ve görünür olabilir. Sevgide, kutsallıkta, şifada, başarıda, kurtuluşta ve özgürleşmede.

Ancak dua, aracılık duası ve kutsama, mümkün ve gerekli olan yerde haksızlığa ve ayrımcılığa karşı etkin biçimde ve yerinde emek vererek ayağa kalkmamak için bir bahane değildir.

Karanlıktan kaynaklanan ve bu yüzden iyi meyve vermeyen hiçbir işe hiçbir koşulda katılmayın. Tersine, böyle işleri açığa çıkarın!

Efesliler 5:11

Romalılar 5:17; 1 Timoteos 2:1-7; 2 Timoteos 2:12; 1 Petrus 2:5-9; Vahiy 1:5-7; 5:9-10; 22:5.

Son olarak Kral İsa hakkında bir kez daha: O, insanlar için Tanrı'nın naibidir.

İsa Yahudilerin Kralı olarak doğdu; Matta 2:2.

İsa Tanrı'nın Krallığı'nı duyurdu; Matta 4:17, 23; 12:28.

İsa, henüz kesin olarak gerçekleştirmemiş olsa da, görünen ve görünmeyen dünya üzerindeki egemenlik hakkını gösterdi; Matta 12:28; Luka 19:38; Yuhanna 1:49; ama ayrıca: 6:15.

İsa kilisesine egemendir ve onu hizmet için yetkilendirir; Matta 28:18; Efesliler 1:19-22.

İsa Davut'un krallığını yeniden kurar; Elçilerin İşleri 15:15-17; Amos 9:11-12.

İsa muzaffer, evrensel Kral olarak geri gelecek; 1 Korintliler 15:25.

Bütün yetki ondadır (Matta 28:18); görünmeyen, ruhsal bir krallığa egemendir (Yuhanna 18:36-37) ve daha sonra bütün yeryüzüne görünür biçimde egemen olacaktır: Mezmur 66:4; 72:16-19; Yeşaya 2:2; Daniel 7:13-14, 18, 22, 27; İbraniler 10:13; Vahiy 15:4.

Oh, if there's only one song I can sing, When in His beauty I see the great King, This shall my song in eternity be, "Oh, what a wonder that Jesus loves me!"

Ah, söyleyebileceğim tek bir şarkı olsaydı, Büyük Kral'ı güzelliği içinde gördüğümde, Sonsuzluk boyunca şarkım şu olsun: "Ah, İsa'nın beni sevmesi ne büyük bir harika!"

Yazarın Diğer Kitapları

Und die Toten leben doch (Ve Ölüler Yine de Yaşıyor), Bielefeld, 1992

Seitenwechsel – Von Adam zu Christus (Taraf Değiştirmek – Adem'den Mesih'e), Bielefeld, 2011

Entrückung, Himmel, Ewigkeit – Ein neuer Blick auf alte Themen (Göğe Alınma, Gök, Sonsuzluk – Eski Konulara Yeni Bir Bakış), Nürnberg, 2015

Gottes Lamm, Golgota und die Ewigkeit (Tanrı'nın Kuzusu, Golgota ve Sonsuzluk), Wuppertal, 2015

Fantastische Himmelwelt, Lehre und Leben der Himmelwelt im Epheserbrief (Muhteşem Göksel Dünya, Efesliler Mektubunda Göksel Dünyanın Öğretisi ve Yaşamı), Nürnberg, 2016

Gott spricht, Eine erklärende Übertragung der allgemeinen Briefe und der Offenbarung (Tanrı konuşuyor. Genel Mektupların ve Vahiy'in açıklamalı bir aktarımı), Sulzberg, 2017

Epheser, nacherzählt, erklärt für heute (Pavlus'un Efeslilere Mektubu – Yeniden anlatıldı, açıklandı, bugün için), Sulzberg, 2018

God's good Gospel, Gottes gutes Evangelium (Tanrı'nın İyi Müjdesi), Sulzberg, 2019

Markus, nacherzählt, erklärt für heute (Markos'un yazdığı Müjde – Yeniden anlatıldı, açıklandı, bugün için), Sulzberg, 2019

Galater, nacherzählt, erklärt für heute (Pavlus'un Galatyalılara Mektubu – Yeniden anlatıldı, açıklandı, bugün için), Sulzberg, 2020

Die Briefe des Johannes, nacherzählt, erklärt für heute (Yuhanna'nın Mektupları – Yeniden anlatıldı, açıklandı, bugün için), Sulzberg, 2020

Frauen, vergebt uns! – Die Rolle von Frau und Mann (Kadınlar, Bizi Bağışlayın! – Kadının ve Erkeğin Rolü), Sulzberg, 2020

Frauen, vergebt uns! – Mann und Frau in Ehe und Gemeinde, Kurzversion (Kadınlar, Bizi Bağışlayın! – Evlilikte ve Kilisede Erkek ve Kadın, kısa sürüm), Augsburg, 2022

Diğer metinler: www.hans-joerg-ronsdorf.de

Kitaplar yazardan ya da kitapçılardan temin edilebilir, birçoğu Amazon'da e-kitap olarak da mevcuttur.

hj-ronsdorf@t-online.de ya da 08376 929643